Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►B **ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/625**

z dnia 15 marca 2017 r.

w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1)

sprostowane przez:

►C1 Sprostowanie, Dz.U. L 137 z 24.5.2017, s. 40 (2017/625)

▼B

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2017/625

z dnia 15 marca 2017 r.

w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

TYTUŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące:

a) przeprowadzania przez właściwe organy państw członkowskich kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych;

b) finansowania kontroli urzędowych;

c) pomocy i współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w celu prawidłowego stosowania przepisów, o których mowa w ust. 2;

d) przeprowadzania przez Komisję kontroli w państwach członkowskich i państwach trzecich;

e) przyjęcia warunków, jakie muszą być spełnione w odniesieniu do zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii z państwa trzeciego;

f) ustanowienia komputerowego systemu informacyjnego mającego na celu zarządzanie informacjami i danymi dotyczącymi kontroli urzędowych.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu weryfikacji zgodności z przepisami przyjętymi na szczeblu Unii lub przez państwa członkowskie w celu stosowania prawodawstwa Unii w obszarach:

a) żywności i bezpieczeństwa żywności, jej integralności i jakości zdrowotnej na każdym etapie produkcji, przetwarzania i dystrybucji żywności, w tym z przepisami mającymi na celu zapewnienie uczciwych praktyk handlowych oraz ochronę interesów konsumentów i zapewnienie im prawa do informacji, a także dotyczącymi wytwarzania i wykorzystywania materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością;

▼B

b) zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów genetycznie zmodyfikowanych (GMO) w celu produkcji żywności i paszy;

c) pasz i bezpieczeństwa pasz na każdym etapie produkcji, przetwarzania i dystrybucji pasz oraz stosowania pasz, w tym z przepisami mającymi na celu zapewnienie uczciwych praktyk handlowych oraz ochronę zdrowia i interesów konsumentów oraz zapewnienie im prawa do informacji;

d) wymogów dotyczących zdrowia zwierząt;

e) zapobiegania ryzyku dla zdrowia ludzi i zwierząt stwarzanemu przez produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego i produkty pochodne oraz ograniczania takiego ryzyka;

f) wymogów dotyczących dobrostanu zwierząt;

g) środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin;

h) wymogów dotyczących wprowadzania do obrotu i stosowania środków ochrony roślin oraz zrównoważonego stosowania pestycydów, z wyjątkiem sprzętu do aplikacji pestycydów;

i) produkcji ekologicznej i etykietowania produktów ekologicznych;

j) stosowania i oznakowania chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności.

3. Niniejsze rozporządzenie ma również zastosowanie do kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu weryfikacji zgodności z wymogami określonymi w przepisach, o których mowa w ust. 2, mającymi zastosowanie do zwierząt i towarów wprowadzanych do Unii lub które mają być wywiezione z Unii.

4. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do kontroli urzędowych mających na celu weryfikację zgodności z:

a) rozporządzeniem (UE) nr 1308/2013; niniejsze rozporządzenie ma jednak zastosowanie do kontroli przeprowadzanych zgodnie z art. 89 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 służących wykrywaniu nieuczciwych lub oszukańczych praktyk w odniesieniu do norm handlowych, o których mowa w art. 73–91 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013;

b) dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/63/UE ([1]).

c) dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/82/WE ([2]).

5. Art. 4, 5, 6, 8, art. 12 ust. 2 i 3, art. 15, art. 18–27, art. 31–34, art. 37–42 i art. 78, art. 86–108, art. 112 lit. b), art. 130 i art. 131–141 mają zastosowanie również do innych czynności urzędowych przeprowadzanych przez właściwe organy zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub z przepisami, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

([1]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/63/UE z dnia 22 września 2010 r. w sprawie ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów naukowych (Dz.U. L 276 z 20.10.2010, s. 33).

([2]) Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 1).

▼B

Artykuł 2

Kontrole urzędowe i inne czynności urzędowe

1. Na użytek niniejszego rozporządzenia „kontrole urzędowe” oznaczają czynności przeprowadzane przez właściwe organy, jednostki upoważnione lub osoby fizyczne, którym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem przekazano pewne zadania w ramach kontroli urzędowych, podejmowane w celu weryfikacji:

a) przestrzegania przez podmioty niniejszego rozporządzenia oraz przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2; oraz

b) czy zwierzęta lub towary spełniają wymogi określone przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym wymogi określone do celu wydawania świadectw urzędowych lub poświadczeń urzędowych.

2. Na użytek niniejszego rozporządzenia „inne czynności urzędowe” oznaczają czynności – inne niż kontrole urzędowe – podejmowane przez właściwe organy, jednostki upoważnione lub osoby fizyczne, którym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, przekazano pewne określone czynności urzędowe, w tym czynności mające na celu weryfikację występowania chorób zwierząt lub agrofagów roślin, zapobieganie lub kontrolę rozprzestrzeniania takich chorób zwierząt lub agrofagów roślin, lub ich eliminację, udzielanie zezwoleń lub zatwierdzanie oraz wydawanie świadectw urzędowych lub poświadczeń urzędowych.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „prawo żywnościowe” oznacza prawo żywnościowe w rozumieniu w art. 3 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

2) „prawo paszowe” oznacza przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne regulujące ogólnie kwestię pasz oraz w szczególności bezpieczeństwa pasz zarówno na poziomie Unii, jak i krajowym, na każdym etapie produkcji, przetwarzania i dystrybucji lub wykorzystania pasz;

3) „właściwe organy” oznaczają:

   a) organy centralne państwa członkowskiego odpowiedzialne za organizowanie kontroli urzędowych oraz innych czynności urzędowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2;

   b) inny organ, któremu powierzono taki obowiązek;

   c) w stosownych przypadkach odpowiednie organy państwa trzeciego;

▼B

4) „organ kontrolny produkcji ekologicznej” oznacza organ administracji publicznej państwa członkowskiego do spraw produkcji ekologicznej i etykietowania produktów ekologicznych, któremu właściwe organy powierzyły – w całości lub częściowo – swoje uprawnienia w związku ze stosowaniem rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 ([1]); definicja obejmuje w stosownych przypadkach również odpowiedni organ państwa trzeciego lub odpowiedni organ działający w państwie trzecim;

5) „jednostka upoważniona” oznacza odrębną osobę prawną, której właściwe organy przekazały pewne zadania związane z kontrolą urzędową lub pewne zadania związane z innymi czynnościami urzędowymi;

6) „procedury weryfikacji kontroli” oznaczają wprowadzone przez właściwy organ rozwiązania i wykonane przez niego działania w celu zapewnienia spójności i skuteczności kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych;

7) „system kontroli” oznacza system obejmujący właściwe organy oraz zasoby, struktury, rozwiązania i procedury ustanowione w państwie członkowskim w celu zapewnienia przeprowadzania kontroli urzędowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i przepisami, o których mowa w art. 18–27;

8) „plan kontroli” oznacza ustalony przez właściwe organy opis zawierający informacje na temat struktury i organizacji systemu kontroli urzędowych, jego działania oraz szczegółowego planowania kontroli urzędowych, jakie mają być przeprowadzane w danym okresie w każdym z obszarów regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2;

9) „zwierzęta” oznaczają zwierzęta w rozumieniu art. 4 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2016/429;

10) „choroba zwierząt” oznacza chorobę w rozumieniu art. 4 pkt 16 rozporządzenia (UE) 2016/429;

11) „towary” oznaczają wszystko, co podlega co najmniej jednemu z przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, z wyłączeniem zwierząt;

12) „żywność” oznacza żywność w rozumieniu art. 2 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

13) „pasza” oznacza paszę w rozumieniu art. 3 pkt 4 rozporządzenia (WE) nr 178/2002;

14) „produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego” oznaczają produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu art. 3 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009;

15) „produkty pochodne” oznaczają produkty pochodne w rozumieniu art. 3 pkt 2 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009;

16) „rośliny” oznaczają rośliny w rozumieniu art. 2 pkt 1 rozporządzenia (UE) 2016/2031;

17) „agrofagi roślin” oznaczają agrofagi w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/2031;

18) „środki ochrony roślin” oznaczają środki ochrony roślin, o których mowa w art. 2 ust 1 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009;

([1]) Rozporządzanie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189 z 20.7.2007, s. 1).

▼B

19) „produkty pochodzenia zwierzęcego” oznaczają produkty pochodzenia zwierzęcego w rozumieniu pkt 8.1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]);

20) „materiał biologiczny” oznacza materiał biologiczny w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia (UE) 2016/429;

21) „produkty roślinne” oznaczają produkty roślinne w rozumieniu art. 2 pkt 2 rozporządzenia (UE) 2016/2031;

22) „inny przedmiot” oznacza inny przedmiot w rozumieniu art. 2 pkt 5 rozporządzenia (UE) 2016/2031;

23) „zagrożenie” oznacza czynnik lub warunek, który może mieć niepożądany skutek dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub środowiska;

24) „ryzyko” oznacza funkcję prawdopodobieństwa wystąpienia – w wyniku zagrożenia – niepożądanych skutków dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub dla środowiska oraz stopnia ciężkości tych skutków;

25) „urzędowa certyfikacja” oznacza procedurę, za pomocą której właściwe organy potwierdzają zgodność z co najmniej jednym z wymogów określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2;

26) „urzędnik certyfikujący” oznacza:

a) urzędnika właściwych organów upoważnionego do podpisywania świadectw urzędowych wydawanych przez takie organy; lub

b) inną osobę fizyczną upoważnioną przez właściwe organy do podpisywania świadectw urzędowych, zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2;

27) „świadectwo urzędowe” oznacza dokument w formie papierowej lub elektronicznej podpisany przez urzędnika certyfikującego oraz stanowiący zapewnienie o zgodności z co najmniej jednym z wymogów określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2;

28) „poświadczenie urzędowe” oznacza etykietę, znak lub inną formę poświadczenia wydanego przez podmioty będące pod nadzorem właściwych organów w ramach przeprowadzonych w tym celu kontroli urzędowych lub wydanego przez same właściwe organy oraz stanowiącego zapewnienie o zgodności z co najmniej jednym z wymogów określonych w niniejszym rozporządzeniu lub w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2;

29) „podmiot” oznacza osobę fizyczną lub prawną podlegającą co najmniej jednemu z obowiązków przewidzianych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2;

30) „audyt” oznacza systematyczne i niezależne badanie mające na celu ustalenie, czy działania oraz ich wyniki są zgodne z zaplanowanymi rozwiązaniami i czy te rozwiązania są skutecznie stosowane oraz czy są odpowiednie do osiągnięcia celów;

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 853/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do żywności pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 55).

▼B

31) „rating” oznacza klasyfikację podmiotów w oparciu o ocenę spełniania przez nie kryteriów ratingu;

32) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe organy, będącego ich pracownikiem lub nie, odpowiednio wykwalifikowanego do przeprowadzania kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz stosownymi przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2;

33) „urzędowy inspektor ds. zdrowia roślin” oznacza osobę fizyczną wyznaczoną przez właściwe organy, będącą ich pracownikiem lub nie, odpowiednio wykwalifikowaną do przeprowadzania kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz stosownymi przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g);

34) „materiał szczególnego ryzyka” oznacza materiał szczególnego ryzyka zgodnie z definicją zawartą w art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia (WE) nr 999/2001;

35) „długotrwały przewóz” oznacza długotrwałą podróż zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. m) rozporządzenia (WE) nr 1/2005;

36) „sprzęt do aplikacji pestycydów” oznacza sprzęt do aplikacji pestycydów zgodnie z definicją zawartą w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2009/128/WE;

37) „przesyłka” oznacza pewną liczbę zwierząt lub ilość towarów objętych tym samym świadectwem urzędowym, poświadczeniem urzędowym lub innym dokumentem, przewożoną tym samym środkiem transportu i pochodzącą z tego samego terytorium lub państwa trzeciego, oraz – z wyjątkiem towarów podlegających przepisom, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g) – należącą do tego samego rodzaju, tej samej klasy lub mającą taki sam opis;

38) „punkt kontroli granicznej” oznacza miejsce wraz z należącymi do niego pomieszczeniami wyznaczone przez dane państwo członkowskie do przeprowadzania kontroli urzędowych określonych w art. 47 ust. 1;

39) „punkt wyjścia” oznacza punkt kontroli granicznej lub inne miejsce wyznaczone przez dane państwo członkowskie, w którym zwierzęta objęte zakresem rozporządzenia (WE) nr 1/2005 opuszczają obszar celny Unii;

40) „wprowadzenie na terytorium Unii” lub „wprowadzenie do Unii” oznacza czynność sprowadzenia na jedno z terytoriów wymienionych w załączniku I do niniejszego rozporządzenia zwierząt i towarów spoza tych terytoriów z wyjątkiem przypadków stosowania przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g), na potrzeby których pojęcia te oznaczają sprowadzanie towarów na terytorium Unii zgodnie z definicją w art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) 2016/2031;

41) „kontrola dokumentacji” oznacza sprawdzanie świadectw urzędowych, poświadczeń urzędowych oraz innych dokumentów, w tym dokumentów o charakterze handlowym, które muszą towarzyszyć przesyłce zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, zgodnie z art. 56 ust. 1 lub zgodnie z aktami wykonawczymi przyjętymi na podstawie art. 77 ust. 3, art. 126 ust. 3, art. 128 ust. 1 i art. 129 ust. 1;

▼B

42) „kontrola identyfikacyjna” oznacza kontrolę wzrokową mającą na celu sprawdzenie, czy zawartość i oznakowanie przesyłki, w tym oznaczenia na zwierzętach, plomby i środki transportu odpowiadają informacjom zawartym w świadectwach urzędowych, poświadczeniach urzędowych lub innych dokumentach towarzyszących przesyłce;

43) „kontrola bezpośrednia” oznacza kontrolę zwierząt lub towarów oraz w stosownych przypadkach kontrole opakowania, środków transportu, oznakowania i temperatury, a także pobieranie próbek do analizy, badania lub diagnostyki oraz inne kontrole niezbędne do sprawdzenia zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2;

44) „tranzyt” oznacza przemieszczanie pod dozorem celnym z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego przez jedno z terytoriów wymienionych w załączniku I lub z jednego z terytoriów wymienionych w załączniku I do innego terytorium wymienionego w załączniku I przez terytorium państwa trzeciego, z wyjątkiem przypadków stosowania przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g), na potrzeby których oznacza ono:

a) przemieszczenie z jednego państwa trzeciego do innego państwa trzeciego, zgodnie z definicją w art. 1 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) 2016/2031 pod dozorem celnym przez „terytorium Unii”, zgodnie z definicją w art. 1 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia; lub

b) przemieszczenie z terytorium Unii do innej części terytorium Unii, zgodnie z definicją w art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) 2016/2031 poprzez terytorium państwa trzeciego, zgodnie z definicją w art. 1 ust. 3 akapit pierwszy tego rozporządzenia;

45) „dozór celny” oznacza dozór celny określony w definicji zawartej w art. 5 pkt 27 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ([1]);

46) „kontrole celne” oznaczają kontrole celne w rozumieniu art. 5 pkt 3 rozporządzenia (UE) nr 952/2013;

47) „urzędowe zatrzymanie” oznacza procedurę, za pomocą której właściwe organy zapewniają, aby zwierzęta i towary podlegające kontrolom urzędowym nie były przemieszczane ani nie podlegały manipulacji do momentu wydania decyzji w sprawie ich miejsca przeznaczenia; obejmuje to magazynowanie przez podmioty zgodnie z zaleceniami właściwego organu i pod jego kontrolą;

48) „dziennik podróży” oznacza dokument określony w pkt 1–5 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1/2005;

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

▼B

49) „urzędowy pracownik pomocniczy” oznacza przedstawiciela właściwych organów wyszkolonego zgodnie z wymogami określonymi na mocy art. 18 i zatrudnionego w celu wykonywania pewnych zadań w ramach kontroli urzędowych lub pewnych zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi;

50) „mięso i jadalne podroby” oznaczają, na użytek art. 49 ust. 2 lit. a) niniejszego rozporządzenia, produkty wymienione w załączniku I część II sekcja I rozdział 2 podrozdziały 0201–0208 do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 ([1]);

51) „znak jakości zdrowotnej” oznacza znak umieszczany po przeprowadzeniu kontroli urzędowej, o której mowa w art. 18 ust. 2 lit. a) i c), poświadczający, że mięso jest zdatne do spożycia przez ludzi.

TYTUŁ II

KONTROLE URZĘDOWE I INNE CZYNNOŚCI URZĘDOWE W PAŃSTWACH CZŁONKOWSKICH

ROZDZIAŁ I

Właściwe organy

Artykuł 4

Wyznaczenie właściwych organów

1. Dla każdego z obszarów regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, państwa członkowskie wyznaczają właściwy organ lub właściwe organy, na które nakładają obowiązek organizowania lub przeprowadzania kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych.

2. W przypadku gdy w odniesieniu do tego samego obszaru państwo członkowskie nakłada obowiązek organizowania lub przeprowadzania kontroli urzędowych lub innych czynności urzędowych na więcej niż jeden właściwy organ na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym lub w przypadku gdy właściwe organy wyznaczone zgodnie z ust. 1 mogą w ramach tego wyznaczenia przenosić konkretne obowiązki w zakresie kontroli urzędowych lub innych czynności urzędowych na inne organy publiczne, państwo członkowskie:

a) zapewnia sprawną i skuteczną koordynację między wszystkimi zaangażowanymi organami oraz spójność i skuteczność kontroli urzędowych lub innych czynności urzędowych na jego terytorium; oraz

b) wyznacza, zgodnie ze swoimi wymogami konstytucyjnymi, pojedynczy organ odpowiedzialny za koordynowanie współpracy i kontaktów z Komisją i innymi państwami członkowskimi w związku z kontrolami urzędowymi i innymi czynnościami urzędowymi przeprowadzanymi w każdym z obszarów regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

([1]) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256 z 7.9.1987, s. 1).

▼B

3. Właściwe organy odpowiedzialne za weryfikację zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. i), mogą powierzać pewne obowiązki związane z kontrolą urzędową lub innymi czynnościami urzędowymi jednemu lub większej liczbie organów kontrolnych produkcji ekologicznej. W takich przypadkach każdemu z nich przydziela się kod.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by Komisja była informowana o danych kontaktowych i każdej zmianie tych danych dotyczących:

a) właściwych organów wyznaczonych zgodnie z ust. 1;

b) pojedynczych organów wyznaczonych zgodnie z ust. 2 lit. b);

c) organów kontrolnych produkcji ekologicznej, o których mowa w ust. 3;

d) jednostek upoważnionych, o których mowa w art. 28 ust. 1.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie podają również do wiadomości publicznej, w tym za pomocą internetu.

Artykuł 5

Ogólne obowiązki właściwych organów i organów kontrolnych produkcji ekologicznej

1. Właściwe organy i organy kontrolne produkcji ekologicznej:

a) określają procedury lub rozwiązania służące zapewnieniu skuteczności i stosowności kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych;

b) określają procedury lub rozwiązania służące zapewnieniu bezstronności, jakości i spójności kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych na wszystkich szczeblach;

c) określają procedury lub rozwiązania służące zapewnieniu, aby pracownicy przeprowadzający kontrole urzędowe i inne czynności urzędowe byli wolni od konfliktu interesów;

d) dysponują odpowiednimi możliwościami laboratoryjnymi do przeprowadzania analiz, badań i diagnostyki lub mają do nich dostęp;

e) dysponują wystarczającą liczbą odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników, aby kontrole urzędowe i inne czynności urzędowe były przeprowadzane sprawnie i skutecznie, lub mają do nich dostęp;

f) dysponują właściwymi i prawidłowo utrzymywanymi pomieszczeniami i sprzętem w celu zapewnienia sprawnego i skutecznego przeprowadzania przez pracowników kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych;

g) posiadają uprawnienia do przeprowadzania kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych oraz do podejmowania działań przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2;

▼B

h) dysponują procedurami prawnymi w celu zapewnienia, by pracownicy mieli dostęp do obiektów wykorzystywanych przez podmioty i do prowadzonej przez nie dokumentacji, tak by umożliwić tym pracownikom prawidłowe wykonywanie swoich zadań;

i) posiadają plany awaryjne oraz są przygotowane w razie potrzeby do realizacji takich planów w przypadku sytuacji nadzwyczajnej, zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

2. Mianowanie urzędowego lekarza weterynarii odbywa się na piśmie i określa kontrole urzędowe oraz inne czynności urzędowe i powiązane z nimi zadania, do wykonywania których go mianowano. Do wszystkich urzędowych lekarzy weterynarii mają zastosowanie wymogi nałożone na personel właściwych organów przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, w tym wymóg niewystępowania konfliktu interesów.

3. Mianowanie inspektora ds. zdrowia roślin odbywa się na piśmie i określa kontrole urzędowe oraz inne czynności urzędowe i powiązane z nimi zadania, do wykonywania których go mianowano. Do wszystkich inspektorów ds. zdrowia roślin mają zastosowanie wymogi dotyczące personelu właściwych organów przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, w tym wymóg niewystępowania konfliktu interesów.

4. Pracownicy przeprowadzający kontrole urzędowe i inne czynności urzędowe:

a) odbywają, w zakresie swoich kompetencji, odpowiednie szkolenie umożliwiające im wypełnianie obowiązków w sposób kompetentny oraz przeprowadzanie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych w spójny sposób;

b) na bieżąco uzupełniają wiedzę w zakresie swoich kompetencji i w razie potrzeby odbywają regularne szkolenia dodatkowe; oraz

c) odbywają szkolenia w dziedzinach określonych w załączniku II rozdział I oraz na temat obowiązków właściwych organów wynikających z niniejszego rozporządzenia, stosownie do przypadku.

Właściwe organy, organy kontrolne produkcji ekologicznej i jednostki upoważnione opracowują i wdrażają programy szkoleń w celu zapewnienia szkoleń, o których mowa w lit. a), b) i c), pracownikom przeprowadzającym kontrole urzędowe i inne czynności urzędowe.

5. Jeżeli w ramach właściwego organu więcej niż jedna jednostka organizacyjna ma kompetencje do przeprowadzania kontroli urzędowych lub innych czynności urzędowych, zapewnia się sprawną i skuteczną koordynację i współpracę pomiędzy tymi różnymi jednostkami.

Artykuł 6

Audyty właściwych organów

1. Aby zapewnić zgodność z niniejszym rozporządzeniem, właściwe organy przeprowadzają audyty wewnętrzne lub zlecają ich przeprowadzenie i w świetle wyników tych audytów wprowadzają odpowiednie środki.

▼B

2. Audyty, o których mowa w ust. 1, podlegają niezależnej kontroli oraz są przeprowadzane w przejrzysty sposób.

Artykuł 7

Prawo odwołania

Decyzje podejmowane przez właściwe organy zgodnie z art. 55, art. 66 ust. 3 i 6, art. 67, art. 137 ust. 3 lit. b) i art. 138 ust. 1 i 2 dotyczące osób fizycznych lub prawnych mogą być przedmiotem odwołania wnoszonego przez takie osoby zgodnie z prawem krajowym.

Prawo odwołania nie ma wpływu na obowiązek podjęcia przez właściwe organy natychmiastowych działań w celu wyeliminowania lub ograniczenia ryzyka dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt, lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem oraz z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 8

Obowiązki właściwych organów w zakresie poufności

1. Właściwe organy zapewniają, by – z zastrzeżeniem ust. 3 – nie były ujawniane stronom trzecim informacje uzyskane podczas wykonywania ich obowiązków w zakresie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych, które to informacje ze względu na ich charakter są objęte tajemnicą służbową, zgodnie z prawodawstwem krajowym lub unijnym.

W tym celu państwa członkowskie zapewniają ustanowienie stosownych obowiązków w zakresie poufności personelu i innych osób zatrudnionych w trakcie przeprowadzania kontroli urzędowych i wykonywania innych czynności urzędowych.

2. Ust. 1 ma zastosowanie również do organów kontrolnych produkcji ekologicznej, jednostek upoważnionych i osób fizycznych, którym przekazano określone zadania związane z kontrolami urzędowymi, oraz laboratoriów urzędowych.

3. O ile nie zachodzi konieczność ujawnienia informacji objętych tajemnicą służbową, o których mowa w ust. 1, z uwagi na nadrzędny interes publiczny, i bez uszczerbku dla sytuacji, w których ujawnienie jest wymagane na mocy przepisów prawnych Unii lub przepisów krajowych, takie informacje obejmują informacje, których ujawnienie naraziłoby na szwank:

a) cel kontroli, postępowań wyjaśniających lub audytów;

b) ochronę interesów handlowych podmiotu lub innej osoby fizycznej lub prawnej; lub

c) ochronę postępowań sądowych lub doradztwa prawnego.

4. Określając, czy ujawnienie informacji objętych tajemnicą służbową, o których mowa w ust. 1, jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, właściwe organy biorą pod uwagę między innymi potencjalne zagrożenia dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, lub dla środowiska, oraz charakter, nasilenie i zakres zagrożenia.

▼B

5. Obowiązki w zakresie poufności określone w niniejszym artykule nie mogą uniemożliwiać właściwym organom publikowania lub podawania do wiadomości publicznej w inny sposób wyników kontroli urzędowych dotyczących poszczególnych podmiotów, pod warunkiem – bez uszczerbku dla sytuacji, w których ujawnienie jest wymagane na mocy przepisów prawnych Unii lub przepisów krajowych – że spełnione zostaną następujące warunki:

a) zainteresowany podmiot ma możliwość zgłoszenia uwag dotyczących informacji, które właściwy organ ma zamiar opublikować lub podać do wiadomości publicznej w inny sposób, przed ich publikacją lub ujawnieniem, z uwzględnieniem stopnia pilności danej sprawy; oraz

b) informacje publikowane lub podawane do wiadomości publicznej w inny sposób uwzględniają uwagi zgłoszone przez zainteresowany podmiot lub są publikowane lub ujawniane wraz takimi uwagami.

ROZDZIAŁ II

Kontrole urzędowe

Sekcja I

Wymogi ogólne

Artykuł 9

Przepisy ogólne dotyczące kontroli urzędowych

1. Właściwe organy regularnie przeprowadzają kontrole wszystkich podmiotów w oparciu o ocenę ryzyka oraz z właściwą częstotliwością, uwzględniając:

a) znane ryzyko związane:

(i) ze zwierzętami i towarami;

(ii) z działaniami będącymi pod kontrolą podmiotów;

(iii) z miejscem prowadzenia przez podmioty działalności lub czynności;

(iv) ze stosowaniem produktów, procesów, materiałów lub substancji, które mogą wpływać na bezpieczeństwo żywności, jej integralność i wartość zdrowotną lub na bezpieczeństwo pasz, zdrowie lub dobrostan zwierząt, zdrowie roślin lub – w przypadku GMO i środków ochrony roślin – mogą również mieć niepożądane skutki dla środowiska;

b) wszelkie informacje wskazujące na prawdopodobieństwo, że konsumenci mogą zostać wprowadzeni w błąd, w szczególności co do charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji żywności;

c) historię podmiotów pod względem przeprowadzanych wobec nich kontroli urzędowych i ich zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2;

▼B

d) wiarygodność i wyniki własnych kontroli przeprowadzanych przez podmioty lub na ich wniosek przez osobę trzecią – w tym, w stosownych przypadkach, w ramach prywatnych systemów zapewnienia jakości – w celu zapewnienia zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2; oraz

e) wszelkie informacje, które mogą wskazywać na niezgodność z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

2. Właściwe organy przeprowadzają kontrole urzędowe regularnie, z właściwą częstotliwością i w oparciu o ocenę ryzyka, w celu zidentyfikowania ewentualnych celowych naruszeń przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, wynikających ze stosowania nieuczciwych lub oszukańczych praktyk oraz uwzględniając informacje dotyczące takich naruszeń przekazywane w ramach mechanizmów pomocy administracyjnej przewidzianych w art. 102–108 i inne informacje wskazujące na możliwe wystąpienie takich naruszeń.

3. Kontrole urzędowe prowadzone przed wprowadzeniem do obrotu lub przemieszczaniem określonych zwierząt lub towarów w celu wydania świadectw urzędowych lub poświadczeń urzędowych wymaganych na podstawie przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, jako warunek do wprowadzenia do obrotu lub przemieszczenia zwierząt lub towarów są realizowane zgodnie z:

a) przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2; oraz

b) mającymi zastosowanie aktami delegowanymi i wykonawczymi przyjętymi przez Komisję zgodnie z art. 18–27.

4. Kontrole urzędowe przeprowadza się bez wcześniejszego uprzedzenia, z wyjątkiem sytuacji, w których uprzednie zawiadomienie jest konieczne, by kontrola urzędowa mogła się odbyć, i odpowiednio uzasadnione. W przypadku kontroli urzędowych na wniosek podmiotu właściwy organ może zdecydować, czy kontrola ma być przeprowadzona bez wcześniejszego uprzedzenia. Przeprowadzenie kontroli urzędowej po zawiadomieniu nie wyklucza kontroli urzędowej bez wcześniejszego uprzedzenia.

5. Kontrole urzędowe w miarę możliwości przeprowadza się w sposób pozwalający na zmniejszenie do niezbędnego minimum obciążenia administracyjnego i zakłóceń w działalności podmiotów, przy czym nie może to mieć negatywnego wpływu na skuteczność kontroli.

6. Właściwe organy przeprowadzają kontrole urzędowe w taki sam sposób, z uwzględnieniem potrzeby dostosowania kontroli do konkretnej sytuacji, niezależnie od tego, czy objęte kontrolą zwierzęta i towary:

a) są dostępne na rynku Unii, bez względu na to, czy pochodzą z państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są kontrole urzędowe, czy z innego państwa członkowskiego;

b) mają być wywiezione z Unii; lub

c) są wprowadzane do Unii.

▼B

7. W zakresie ściśle niezbędnym do organizacji kontroli urzędowych państwa członkowskie przeznaczenia mogą wymagać od podmiotów, którym zostały dostarczone zwierzęta lub towary z innego państwa członkowskiego, zgłoszenia przybycia takich zwierząt lub towarów.

Artykuł 10

Podmioty, procesy i działalność podlegające kontrolom urzędowym

1. W zakresie niezbędnym do zapewnienia zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, właściwe organy przeprowadzają kontrole urzędowe:

a) zwierząt i towarów na każdym etapie produkcji, przetwarzania, dystrybucji i wykorzystywania;

b) substancji, materiałów lub innych przedmiotów, które mogą oddziaływać na cechy charakterystyczne lub zdrowie zwierząt i towarów, oraz ich zgodność z mającymi zastosowanie wymogami, na każdym etapie produkcji, przetwarzania, dystrybucji i wykorzystywania;

c) podmiotów w zakresie działalności, w tym utrzymywania zwierząt, sprzętu, środków transportu, ich obiektów i innych miejsc pod ich kontrolą oraz ich otoczenia, a także powiązanej dokumentacji.

2. Bez uszczerbku dla przepisów dotyczących istniejących wykazów lub rejestrów ustanowionych na podstawie przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, właściwe organy opracowują i aktualizują wykaz podmiotów. W przypadku gdy taki wykaz lub rejestr został już utworzony do innych celów, może też być wykorzystywany na użytek niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 144, w celu zmiany niniejszego rozporządzenia, akty delegowane dotyczące określenia kategorii podmiotów zwolnionych z umieszczenia w wykazie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, jeżeli umieszczenie w nim stanowiłoby dla nich nieproporcjonalne obciążenie administracyjne w stosunku do niskiego zagrożenia związanego z ich działalnością.

Artykuł 11

Przejrzystość kontroli urzędowych

1. Właściwe organy przeprowadzają kontrole urzędowe przy zachowaniu wysokiego poziomu przejrzystości i podają, co najmniej raz w roku, do wiadomości publicznej – w tym za pomocą internetu – odpowiednie informacje dotyczące organizacji i przeprowadzania kontroli urzędowych.

Właściwe organy zapewniają również regularną i terminową publikację informacji dotyczących:

a) rodzaju, liczby i wyników kontroli urzędowych;

b) rodzaju i liczby stwierdzonych przypadków niezgodności;

▼B

c) rodzaju i liczby przypadków, w których właściwe organy wprowadziły środki zgodnie z art. 138; oraz

d) rodzaju i liczby przypadków nałożenia sankcji, o których mowa w art. 139.

Informacje, o których mowa w akapicie drugim lit. a)–d) niniejszego ustępu, można podawać, w stosownych przypadkach, w ramach publikacji sprawozdania rocznego, o którym mowa w art. 113 ust. 1.

2. Właściwe organy określają procedury w celu zapewnienia, by wszelkie nieścisłości w dostępnych publicznie informacjach, zostały w należyty sposób sprostowane.

3. Właściwe organy mogą publikować lub podawać do wiadomości publicznej w inny sposób informacje na temat ratingu poszczególnych podmiotów w oparciu o wynik co najmniej jednej kontroli urzędowej, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:

a) kryteria ratingu są obiektywne, przejrzyste i dostępne publicznie; oraz

b) wprowadzono odpowiednie rozwiązania w celu zapewnienia uczciwości, spójności i przejrzystości procesu ratingu.

Artykuł 12

Udokumentowane procedury kontroli

1. Właściwe organy przeprowadzają kontrole urzędowe zgodnie z udokumentowanymi procedurami.

Procedury te obejmują obszary tematyczne dla procedur kontroli określone w załączniku II rozdział II i zawierają instrukcje dla pracowników przeprowadzających kontrole urzędowe.

2. Właściwe organy mają ustalone procedury służące weryfikacji kontroli.

3. Właściwe organy:

a) podejmują działania korygujące we wszystkich przypadkach, w których w ramach procedur przewidzianych w ust. 2 zostaną zidentyfikowane nieprawidłowości; oraz

b) aktualizują w stosownych przypadkach udokumentowane procedury przewidziane w ust. 1.

4. Ust. 1, 2 i 3 mają również zastosowanie do jednostek upoważnionych i organów kontrolnych produkcji ekologicznej.

Artykuł 13

Pisemna dokumentacja kontroli urzędowych

1. Właściwe organy sporządzają pisemną dokumentację każdej przeprowadzonej przez nie kontroli urzędowej. Dokumentacja ta może być sporządzona w formie papierowej lub elektronicznej.

Dokumentacja ta obejmuje:

a) opis celu kontroli urzędowych;

▼B

b) zastosowane metody kontroli;

c) wyniki kontroli urzędowych; oraz

d) w stosownych przypadkach – określone przez właściwe organy działania, jakie ma podjąć zainteresowany podmiot w wyniku kontroli urzędowych.

2. O ile cele dochodzenia sądowego lub ochrona postępowania sądowego nie wymagają inaczej, na wniosek podmiotów podlegających kontroli urzędowej przekazuje się im kopię dokumentacji określonej w ust. 1, z wyjątkiem sytuacji, w których wydano świadectwo urzędowe lub poświadczenie urzędowe. Właściwe organy niezwłocznie powiadamiają podmiot na piśmie o wszelkich przypadkach niezgodności stwierdzonych w wyniku kontroli urzędowych.

3. Jeżeli kontrole urzędowe wymagają stałej lub regularnej obecności pracowników lub przedstawicieli właściwych organów w obiektach podmiotu, pisemną dokumentację określoną w ust. 1 przygotowuje się z częstotliwością umożliwiającą właściwym organom i podmiotowi:

a) regularne informowanie o poziomie zgodności; oraz

b) niezwłoczne otrzymywanie informacji o wszelkich przypadkach niezgodności stwierdzonych w ramach kontroli urzędowych.

4. Ust. 1, 2 i 3 mają również zastosowanie do jednostek upoważnionych, organów kontrolnych produkcji ekologicznej oraz do osób fizycznych, którym przekazano określone zadania związane z kontrolami urzędowymi.

Artykuł 14

Metody i techniki przeprowadzania kontroli urzędowych

Kontrole urzędowe przeprowadza się przy zastosowaniu następujących metod i technik kontroli obejmujących w stosownych przypadkach:

a) sprawdzanie systemów kontroli wdrożonych przez podmioty oraz uzyskanych przez nie wyników;

b) sprawdzenie:

(i) wyposażenia, środków transportu, obiektów i innych miejsc pod kontrolą podmiotów oraz ich otoczenia;

(ii) zwierząt i towarów, w tym półproduktów, surowców, składników, substancji pomocniczych w przetwórstwie oraz innych produktów wykorzystanych do przygotowania i produkcji towarów lub do żywienia bądź leczenia zwierząt;

(iii) produktów i procesów stosowanych w ramach czyszczenia i konserwacji;

(iv) identyfikowalności, etykietowania, prezentacji, reklamowania i odpowiednich materiałów opakowaniowych, w tym materiałów przeznaczonych do kontaktu z żywnością;

c) kontrole warunków higienicznych w obiektach wykorzystywanych przez podmioty;

▼B

d) ocenę procedur dobrej praktyki wytwarzania, dobrej praktyki higienicznej, dobrej praktyki rolniczej oraz procedur opartych na zasadach analizy zagrożeń i krytycznych punktów kontroli (HACCP);

e) badanie dokumentów, zapisów identyfikowalności i innych zapisów, które mogą mieć znaczenie dla oceny zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, w tym dokumentów towarzyszących żywności, paszom i wszelkim substancjom lub materiałom dostającym się na teren zakładu i opuszczającym go;

f) rozmowy z podmiotami i ich pracownikami;

g) weryfikowanie pomiarów dokonanych przez podmiot i wyniki innych badań;

h) pobieranie próbek, analizę, diagnostykę i badania;

i) audyty podmiotów;

j) wszelkie inne działania niezbędne do zidentyfikowania przypadków niezgodności.

Artykuł 15

Obowiązki podmiotów

1. W zakresie, w jakim jest to niezbędne do przeprowadzenia kontroli urzędowych lub innych czynności urzędowych, jeżeli wymagają tego właściwe organy, podmioty umożliwiają właściwym organom dostęp do:

a) wyposażenia, środków transportu, obiektów i innych miejsc pod ich kontrolą oraz ich otoczenia;

b) swoich komputerowych systemów zarządzania informacjami;

c) zwierząt i towarów będących pod ich kontrolą;

d) swoich dokumentów i wszelkich innych odpowiednich informacji.

2. Podczas przeprowadzania kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych podmioty udzielają pracownikom właściwych organów i organów kontrolnych produkcji ekologicznej pomocy w wypełnianiu ich zadań oraz współpracują z nimi.

3. Podmiot odpowiedzialny za przesyłkę wprowadzaną do Unii, oprócz obowiązków określonych w ust. 1 i 2, niezwłocznie udostępnia w formie papierowej lub elektronicznej wszystkie informacje dotyczące tych zwierząt i towarów.

4. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, przyjąć przepisy dotyczące współpracy i wymiany między podmiotami a właściwymi organami informacji dotyczących przybycia i wyładunku zwierząt i towarów, o których mowa w art. 47 ust. 1, gdy informacje te są niezbędne do zapewnienia pełnej identyfikacji i sprawnego przeprowadzenia kontroli urzędowej tych zwierząt i towarów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

▼B

5. Na użytek art. 10 ust. 2 i z zastrzeżeniem art. 10 ust. 3, podmioty przekazują właściwym organom co najmniej następujące aktualne informacje:

a) swoją nazwę i formę prawną; oraz

b) konkretną działalność, jaką prowadzą, w tym działania podejmowane za pomocą środków porozumiewania się na odległość, oraz miejsca pod ich kontrolą.

6. Obowiązki podmiotów określone w niniejszym artykule mają zastosowanie również w przypadku, gdy kontrole urzędowe i inne czynności urzędowe są wykonywane przez urzędowych lekarzy weterynarii, urzędowych inspektorów ds. zdrowia roślin, jednostki upoważnione, organy kontrolne i osoby fizyczne, którym przekazano pewne zadania w ramach kontroli urzędowych lub związane z innymi czynnościami urzędowymi.

Sekcja II

Dodatkowe wymogi dotyczące kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych na pewnych obszarach

Artykuł 16

Wymogi dodatkowe

1. W dziedzinach objętych przepisami niniejszej sekcji przepisy te mają zastosowanie w uzupełnieniu do pozostałych przepisów niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja, przyjmując akty delegowane i wykonawcze określone w niniejszej sekcji, bierze pod uwagę następujące elementy:

a) doświadczenie zdobyte przez właściwe organy i podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze i działające na rynku pasz w ramach stosowania procedur, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]) oraz art. 6 rozporządzenia (WE) nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady ([2]);

b) postęp naukowy i technologiczny;

c) oczekiwania konsumentów w odniesieniu do składu żywności oraz zmiany w modelu konsumpcji żywności;

d) ryzyko dla zdrowia ludzi oraz dla zdrowia zwierząt i roślin powiązane ze zwierzętami i towarami; oraz

e) informacje o ewentualnych celowych naruszeniach przepisów, wynikających ze stosowania nieuczciwych i oszukańczych praktyk.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 1).

([2]) Rozporządzenie (WE) nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 stycznia 2005 r. ustanawiające wymagania dotyczące higieny pasz (Dz.U. L 35 z 8.2.2005, s. 1).

▼B

3. Komisja, przyjmując akty delegowane i wykonawcze przewidziane w niniejszej sekcji, w zakresie, w jakim nie stoi to na przeszkodzie dla osiągnięcia celów wskazanych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, bierze również pod uwagę następujące elementy:

a) potrzebę ułatwienia stosowania aktów delegowanych i wykonawczych, z uwzględnieniem charakteru i rozmiaru małych przedsiębiorstw;

b) konieczność umożliwienia ciągłego stosowania tradycyjnych metod na każdym etapie produkcji, przetwarzania lub dystrybucji oraz produkcji żywności tradycyjnej; oraz

c) potrzeby podmiotów znajdujących się w regionach o szczególnych ograniczeniach geograficznych.

Artykuł 17

Definicje szczególne

Na użytek art. 18:

a) „na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii" oznacza, że urzędowy lekarz weterynarii zleca wykonanie czynności urzędowemu pracownikowi pomocniczemu;

b) „pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii" oznacza, że czynność jest wykonywana przez urzędowego pracownika pomocniczego na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, a urzędowy lekarz weterynarii jest obecny w obiekcie w czasie niezbędnym do wykonania tej czynności;

c) „badanie przedubojowe" oznacza przeprowadzaną przed ubojem weryfikację spełnienia wymogów dotyczących zdrowia ludzkiego oraz zdrowia i dobrostanu zwierząt, w tym – w stosownych przypadkach – badanie kliniczne każdego zwierzęcia, oraz weryfikację informacji dotyczących łańcucha pokarmowego, o których mowa w załączniku II sekcja III do rozporządzenia (WE) nr 853/2004;

d) „badanie poubojowe" oznacza przeprowadzaną w rzeźni lub zakładzie przetwórstwa dziczyzny weryfikację zgodności z wymogami mającymi zastosowanie do:

(i) tusz w rozumieniu załącznika I pkt 1.9 do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 oraz podrobów w rozumieniu pkt 1.11 tego załącznika, w celu podjęcia decyzji, czy mięso nadaje się do spożycia przez ludzi;

(ii) bezpiecznego usuwania materiału szczególnego ryzyka, oraz

(iii) zdrowia i dobrostanu zwierząt.

Artykuł 18

Przepisy szczególne dotyczące kontroli urzędowych i działań podejmowanych przez właściwe organy w związku z wytwarzaniem produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi

1. Kontrole urzędowe przeprowadzane w celu weryfikacji zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do

▼B

spożycia przez ludzi, obejmują weryfikację zgodności z wymogami określonymi – stosownie do sytuacji – w rozporządzeniach (WE) nr 852/2004, (WE) nr 853/2004, (WE) nr 1069/2009 oraz (WE) nr 1099/2009.

2. Kontrole urzędowe, o których mowa w ust. 1, przeprowadzane w odniesieniu do produkcji mięsa obejmują:

a) badanie przedubojowe przeprowadzane w rzeźni przez urzędowego lekarza weterynarii, któremu w kwestiach selekcji wstępnej zwierząt mogą pomagać przeszkoleni w tym celu urzędowi pracownicy pomocniczy;

b) w drodze odstępstwa od lit. a), w odniesieniu do drobiu i zajęczaków, badanie przedubojowe przeprowadzane przez urzędowego lekarza weterynarii, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii lub, w przypadku gdy zastosowano wystarczające zabezpieczenia, na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii;

c) badanie poubojowe przeprowadzane przez urzędowego lekarza weterynarii, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii lub, w przypadku gdy zastosowano wystarczające zabezpieczenia, na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii;

d) przeprowadzane przez urzędowego lekarza weterynarii, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii lub, o ile zastosowano wystarczające zabezpieczenia, na jego odpowiedzialność inne kontrole urzędowe w rzeźniach, zakładach rozbioru i zakładach obróbki dziczyzny, w celu zweryfikowania spełniania wymogów mających zastosowanie do:

   (i) higieny produkcji mięsa;

   (ii) obecności pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych i zanieczyszczeń w produktach pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi;

   (iii) audytów dobrej praktyki higienicznej oraz procedur opartych na HACCP;

   (iv) badań laboratoryjnych mających na celu wykrycie odzwierzęcych czynników chorobotwórczych i chorób zwierząt oraz weryfikację zgodności z kryteriami mikrobiologicznymi określonymi w art. 2 lit. b) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2073/2005 ([1]);

   (v) postępowania z produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego i materiałami szczególnego ryzyka oraz ich usuwania;

   (vi) zdrowia i dobrostanu zwierząt.

3. Właściwy organ może, na podstawie analizy ryzyka, zezwolić, by personel rzeźni – w zakładach dokonujących uboju drobiu lub zajęczaków– pomagał w wykonywaniu zadań związanych z kontrolą urzędową, o których mowa w ust. 2, lub – w zakładach dokonujących uboju innych gatunków zwierząt – wykonywał konkretne zadania w zakresie pobierania próbek i badań związanych z tą kontrolą, pod warunkiem że ten personel:

a) działa niezależnie od personelu produkcyjnego rzeźni;

b) został odpowiednio przeszkolony do wykonywania tych zadań; oraz

([1]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2073/2005 z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych (Dz.U. L 338 z 22.12.2005, s. 1).

▼B

c) wykonuje te zadania w obecności urzędowego lekarza weterynarii lub urzędowego pracownika pomocniczego i zgodnie z ich poleceniami.

4. W przypadku gdy podczas kontroli urzędowej, o której mowa w ust. 2 lit. a) i c), nie wykryto żadnych uchybień, które powodowałyby, że mięso nie będzie nadawało się do spożycia przez ludzi, domowe zwierzęta kopytne, zwierzęta dzikie utrzymywane w warunkach fermowych inne niż zajęczaki i duża zwierzyna łowna są opatrywane znakiem jakości zdrowotnej przez urzędowego lekarza weterynarii, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii lub na jego odpowiedzialność, lub, zgodnie z warunkami określonymi w ust. 3, przez personel rzeźni.

5. Urzędowy lekarz weterynarii ponosi odpowiedzialność za decyzje podjęte w wyniku kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 2 i 4, nawet jeżeli wykonanie danej czynności zlecił urzędowemu pracownikowi pomocniczemu.

6. W celu przeprowadzenia kontroli urzędowej, o której mowa w ust. 1, w stosunku do żywych małży, właściwe organy klasyfikują obszary produkcji i obszary przejściowe.

7. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 144 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia akty delegowane dotyczące szczegółowych zasad przeprowadzania kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 2–6 niniejszego artykułu, określających:

a) kryteria i warunki umożliwiające ustalenie, w drodze odstępstwa od ust. 2 lit. a), kiedy badanie przedubojowe w niektórych zakładach dokonujących uboju zwierząt może zostać przeprowadzone pod nadzorem lub na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, o ile takie odstępstwa nie wpływają na realizację celów niniejszego rozporządzenia;

b) kryteria i warunki umożliwiające ustalenie kiedy, w odniesieniu do drobiu i zajęczaków, zapewniono wystarczające zabezpieczenia, by badanie przedubojowe w ramach kontroli urzędowej, o którym mowa w ust. 2 lit. b), było przeprowadzane na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii;

c) kryteria i warunki umożliwiające ustalenie, w drodze odstępstwa od ust. 2 lit. a), kiedy badanie przedubojowe może zostać przeprowadzone poza rzeźnią w przypadku uboju z konieczności;

d) kryteria i warunki umożliwiające ustalenie, w drodze odstępstwa od ust. 2 lit. a) i b), kiedy badanie przedubojowe może zostać przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia;

e) kryteria i warunki umożliwiające ustalenie kiedy zapewniono wystarczające zabezpieczenia, by badanie poubojowe i działania audytowe w ramach kontroli urzędowej, o których mowa w ust. 2 lit. c) i d), były przeprowadzane na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii;

f) kryteria i warunki umożliwiające ustalenie, w drodze odstępstwa od ust. 2 lit. c), kiedy w przypadku uboju z konieczności, badanie poubojowe jest przeprowadzane przez urzędowego lekarza weterynarii;

g) kryteria i warunki umożliwiające ustalenie, w odniesieniu do przegrzebkowatych, ślimaków morskich i strzykw, w drodze odstępstwa od ust. 6, kiedy nie klasyfikuje się obszarów produkcji i obszarów przejściowych;

▼B

h) szczególne odstępstwa dotyczące renifera tundrowego *Rangifer tarandus tarandus*, pardwy mszarnej *Lagopus lagopus* i pardwy górskiej *Lagopus mutus* umożliwiające kontynuację utrwalonych lokalnych zwyczajów i tradycji, o ile takie odstępstwa nie wpływają na realizację celów niniejszego rozporządzenia;

i) kryteria i warunki umożliwiające ustalenie, w drodze odstępstwa od ust. 2 lit. d), kiedy kontrola urzędowa w zakładach rozbioru mięsa może zostać przeprowadzona przez pracowników wyznaczonych w tym celu przez właściwe organy i odpowiednio przeszkolonych;

j) szczegółowe wymogi minimalne dotyczące personelu właściwych organów, urzędowego lekarza weterynarii i urzędowego pracownika pomocniczego, by zapewnić odpowiednie wykonywanie przez nich ich zadań określonych w niniejszym artykule, w tym szczegółowe wymogi minimalne dotyczące szkoleń;

k) właściwe wymogi minimalne dotyczące szkoleń pracowników rzeźni pomagających przy wykonywaniu zadań związanych z kontrolami urzędowymi i innymi czynnościami urzędowymi zgodnie z ust. 3.

8. Komisja, w drodze aktów wykonawczych, przyjmuje przepisy dotyczące jednolitych praktycznych rozwiązań dotyczących przeprowadzania kontroli urzędowych, o których mowa w niniejszym artykule, odnoszące się do:

a) szczególnych wymogów dotyczących przeprowadzania kontroli urzędowych oraz jednolitej minimalnej częstotliwości tych kontroli urzędowych, uwzględniając szczególne zagrożenia i rodzaje ryzyka istniejące w związku z poszczególnymi produktami pochodzenia zwierzęcego i różnymi procesami, jakim podlegają, w przypadku gdy minimalny poziom kontroli urzędowej jest niezbędny, by zareagować na znane jednolite zagrożenia i ryzyka stwarzane przez produkty pochodzenia zwierzęcego;

b) warunków klasyfikacji i monitorowania sklasyfikowanych obszarów produkcji żywych małży i obszarów przejściowych;

c) przypadków, w których właściwe organy w związku z konkretnymi przypadkami braku zgodności mają zastosować co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 137 ust. 2 i w art. 138 ust. 2;

d) praktycznych rozwiązań co do badań przedubojowych i poubojowych, o których mowa w ust. 2 lit. a), b) i c), w tym jednolitych wymogów koniecznych do zapewnienia wystarczających zabezpieczeń, gdy kontrole urzędowe są przeprowadzane na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii;

e) wymogów technicznych dotyczących znaku jakości zdrowotnej i praktycznych rozwiązań co do jego stosowania;

f) szczególnych wymogów dotyczących przeprowadzania kontroli urzędowych oraz jednolitej minimalnej częstotliwości tych kontroli urzędowych w odniesieniu do mleka surowego, produktów mlecznych i produktów rybołówstwa, w przypadku gdy minimalny poziom kontroli urzędowej jest niezbędny, by zareagować na znane jednolite zagrożenia i ryzyka stwarzane przez te produkty.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

▼B

9. Zapewniając zgodność z celami niniejszego rozporządzenia, a w szczególności z wymogami dotyczącymi bezpieczeństwa żywności, państwa członkowskie mogą przyjmować krajowe środki służące wdrożeniu projektów pilotażowych o ograniczonym zakresie i czasie trwania, aby ocenić inne praktyczne rozwiązania w zakresie przeprowadzania kontroli urzędowych odnoszących się do produkcji mięsa. O tych środkach krajowych powiadamia się zgodnie z procedurą określoną w art. 5 i 6 dyrektywy (UE) 2015/1535. Wyniki oceny przeprowadzonej za pomocą tych projektów pilotażowych przekazuje się Komisji, gdy tylko staną się dostępne.

10. Na użytek art. 30 zezwala się na przekazywanie pewnych zadań związanych z kontrolami urzędowymi, o których mowa w niniejszym artykule, osobie lub osobom fizycznym.

Artykuł 19

Przepisy szczególne dotyczące kontroli urzędowych oraz działań, jakie mają podjąć właściwe organy w związku z pozostałościami określonych substancji w żywności i paszy

1. Kontrole urzędowe w celu weryfikacji zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a) i c), obejmują kontrole urzędowe przeprowadzane na każdym etapie produkcji, przetwarzania i dystrybucji dotyczące określonych substancji, w tym substancji, które mają być stosowane w materiałach do kontaktu z żywnością, zanieczyszczeń oraz substancji niedozwolonych, zabronionych i niepożądanych, których stosowanie do upraw lub u zwierząt, bądź przy produkcji lub przetwórstwie żywności lub paszy ich występowanie na uprawach lub u zwierząt, może skutkować pozostałościami tych substancji w żywności lub paszy.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 144 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przepisami dotyczącymi przeprowadzania kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz w zakresie działań, jakie mają podjąć właściwe organy w następstwie takich kontroli urzędowych. Wspomniane akty delegowane zawierają przepisy dotyczące:

a) szczególnych wymogów dotyczących przeprowadzania kontroli urzędowych, w tym – w stosownych przypadkach – rodzaju próbek i etapu produkcji, przetwarzania i dystrybucji, na którym mają być pobrane te próbki zgodnie z metodami pobierania próbek i przeprowadzania analiz laboratoryjnych określonymi zgodnie z art. 34 ust. 6 lit. a) i b), z uwzględnieniem szczególnych zagrożeń i rodzajów ryzyka związanych z substancjami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu;

b) przypadków, w których właściwe organy w związku z podejrzeniem lub stwierdzeniem niezgodności mają zastosować co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 137 ust. 2 i art. 138 ust. 2;

c) przypadków, w których właściwe organy w związku z podejrzeniem lub stwierdzeniem niezgodności z przepisami w odniesieniu do zwierząt i towarów z państw trzecich mają zastosować co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 65–72.

3. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, przyjąć przepisy określające jednolite praktyczne rozwiązania co do przeprowadzania kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 1, i działań, jakie mają podjąć właściwe organy w następstwie takich kontroli, dotyczące:

▼B

a) jednolitej minimalnej częstotliwości takich kontroli urzędowych, z uwzględnieniem zagrożeń i rodzajów ryzyka związanych z substancjami, o których mowa w ust. 1;

b) szczególnych dodatkowych rozwiązań i szczególnych treści dodatkowych oprócz określonych w art. 110 w celu przygotowania stosownych części wieloletniego krajowego planu kontroli przewidzianego w art. 109 ust. 1;

c) szczególnych praktycznych rozwiązań dotyczących uruchomienia mechanizmu pomocy administracyjnej przewidzianego w art. 102–108.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

4. Na użytek art. 30 zezwala się na przekazywanie pewnych zadań związanych z kontrolami urzędowymi, o których mowa w niniejszym artykule, osobie lub osobom fizycznym.

Artykuł 20

Przepisy szczególne dotyczące kontroli urzędowych oraz działań podejmowanych przez właściwe organy w odniesieniu do zwierząt, produktów pochodzenia zwierzęcego, materiału biologicznego, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych

1. Kontrole urzędowe w celu weryfikacji zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a), c), d) i e), obejmują kontrole urzędowe przeprowadzane na każdym etapie produkcji, przetwarzania i dystrybucji dotyczące zwierząt, produktów pochodzenia zwierzęcego, materiału biologicznego, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 144 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przepisami w zakresie przeprowadzania kontroli urzędowych zwierząt, produktów pochodzenia zwierzęcego, materiału biologicznego, produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych w celu zweryfikowania zgodności z przepisami Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. d) i e), oraz w zakresie działań, jakie mają podjąć właściwe organy w następstwie kontroli urzędowych. Te akty delegowane zawierają przepisy dotyczące:

a) szczególnych wymogów dotyczących przeprowadzania kontroli urzędowych w odniesieniu do zwierząt, produktów pochodzenia zwierzęcego i materiału biologicznego, by zareagować na znane zagrożenia i ryzyka dla zdrowia ludzkiego i zdrowia zwierząt w drodze kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu zweryfikowania stosowania środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, ustanowionymi zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. d);

b) szczególnych wymogów dotyczących przeprowadzania kontroli urzędowych w odniesieniu do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, by zareagować na konkretne zagrożenia i ryzyka dla zdrowia ludzkiego i zdrowia zwierząt w drodze kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu zweryfikowania zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. e);

c) przypadków, w których właściwe organy w związku z podejrzeniem lub stwierdzeniem niezgodności mają zastosować co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 137 ust. 2 i w art. 138 ust. 2.

▼B

3. Komisja, w drodze aktów wykonawczych, może przyjąć przepisy określające jednolite praktyczne rozwiązania co do przeprowadzania kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 1, odnoszące się do:

a) jednolitej minimalnej częstotliwości takich kontroli urzędowych w odniesieniu do zwierząt, produktów pochodzenia zwierzęcego i materiału biologicznego w przypadku gdy minimalny poziom kontroli urzędowej jest niezbędny, by zareagować na znane jednolite zagrożenia i ryzyka dla zdrowia ludzkiego i zdrowia zwierząt w drodze kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu zweryfikowania stosowania środków zapobiegania chorobom i ich kontroli, ustanowionych zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. d); oraz

b) jednolitej minimalnej częstotliwości takich kontroli urzędowych w odniesieniu do produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i produktów pochodnych, w przypadku gdy minimalny poziom kontroli urzędowej jest niezbędny, by zareagować na konkretne zagrożenia i ryzyka dla zdrowia ludzkiego i zdrowia zwierząt w drodze kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu zweryfikowania zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. e).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

4. Na użytek art. 30 zezwala się na przekazywanie pewnych zadań związanych z kontrolami urzędowymi, o których mowa w niniejszym artykule, osobie lub osobom fizycznym.

Artykuł 21

Przepisy szczególne dotyczące kontroli urzędowych oraz działań podejmowanych przez właściwe organy, w związku z wymogami dotyczącymi dobrostanu zwierząt

1. Kontrole urzędowe mające na celu zweryfikowanie zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. f), przeprowadza się na wszystkich odpowiednich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w łańcuchu rolno-spożywczym.

2. Kontrole urzędowe mające na celu zweryfikowanie zgodności z przepisami określającymi wymogi dotyczące dobrostanu zwierząt w przypadku ich transportu, w szczególności z rozporządzeniem (WE) nr 1/2005, obejmują:

a) w przypadku długotrwałych przewozów między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi – kontrole urzędowe przeprowadzane przed załadunkiem w celu sprawdzenia, czy zwierzęta są zdolne do podróży;

b) w przypadku długotrwałych przewozów między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a państwami trzecimi domowych gatunków koniowatych innych niż zarejestrowane koniowate oraz domowego bydła, owiec, kóz i świń – przeprowadzane przed tymi przewozami:

   (i) kontrole urzędowe dzienników podróży w celu sprawdzenia, czy dziennik podróży jest realistyczny i wykazuje zgodność z rozporządzeniem (WE) nr 1/2005; oraz

   (ii) kontrole urzędowe w celu sprawdzenia, czy przewoźnik wskazany w dzienniku podróży posiada ważne zezwolenie na transport, ważne świadectwo zatwierdzenia środka transportu do przewozu na duże odległości oraz ważne świadectwa kwalifikacji kierowców i osób obsługujących;

▼B

c) w punktach kontroli granicznej określonych w art. 59 ust. 1 oraz punktach wyjścia:

(i) kontrole urzędowe zdolności przewożonych zwierząt do podróży oraz kontrole środków transportu w celu sprawdzenia zgodności z rozdziałem II załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 1/2004 oraz, w stosownych przypadkach, z jego rozdziałem VI;

(ii) kontrole urzędowe w celu sprawdzenia, czy przewoźnicy zachowują zgodność z postanowieniami mających zastosowanie umów międzynarodowych oraz posiadają ważne zezwolenia na transport i świadectwa kwalifikacji kierowców i osób obsługujących;

(iii) kontrole urzędowe w celu sprawdzenia, czy domowe koniowate i domowe bydło, oraz owce, kozy i świnie są lub mają być przewożone na długi dystans.

3. Podczas przeprowadzania kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych właściwe organy podejmują niezbędne środki, by zapobiec opóźnieniom między załadunkiem zwierząt a ich wyjazdem lub opóźnieniom podczas transportu, lub by zmniejszyć takie opóźnienia do minimum.

Właściwe organy nie wstrzymują zwierząt podczas transportu, o ile nie jest to bezwzględnie konieczne dla dobrostanu tych zwierząt lub z uwagi na zdrowie zwierząt lub zdrowie ludzkie. Jeśli zwierzęta muszą zostać wstrzymane podczas transportu na więcej niż dwie godziny, właściwe organy zapewniają podjęcie odpowiednich kroków związanych z opieką nad zwierzętami oraz, w razie potrzeby, z ich nakarmieniem, napojeniem, rozładowaniem i umieszczeniem w odpowiednich pomieszczeniach.

4. Jeżeli podczas kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 2 lit. b), stwierdzono brak zgodności i brak ten nie został usunięty przez podmiot organizujący przed przewozem na długi dystans, poprzez stosowne zmiany w sposobie przewozu, właściwe organy zabraniają przewożenia zwierząt na długi dystans.

5. Jeżeli podczas kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 2 lit. c), właściwe organy stwierdzają, że zwierzęta nie są zdolne do ukończenia podróży, nakazują ich rozładunek, napojenie, nakarmienie i umożliwienie odpoczynku, do momentu gdy będą zdolne do dalszego transportu.

6. Powiadomienie o niezgodności z przepisami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, na użytek art. 105 i 106 przekazuje się:

a) państwom członkowskim, które wydały zezwolenie przewoźnikowi;

b) gdy stwierdzono niezgodność z przepisami mającymi zastosowanie do środków transportu – państwu członkowskiemu, które wydało świadectwo zatwierdzenia środka transportu;

c) gdy stwierdzono niezgodność z przepisami mającymi zastosowanie do kierowców – państwu członkowskiemu, które wydało świadectwo kwalifikacji kierowcy.

7. Na użytek art. 30 zezwala się na przekazywanie pewnych zadań związanych z kontrolami urzędowymi, o których mowa w niniejszym artykule, osobie lub osobom fizycznym.

▼B

8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 144 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przepisami dotyczącymi przeprowadzania kontroli urzędowych w celu zweryfikowania zgodności z przepisami unijnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. f). We wspomnianych aktach delegowanych uwzględnia się ryzyko dla dobrostanu zwierząt związane z działalnością rolniczą i transportem, ubojem i uśmiercaniem zwierząt, a także ustanawia się przepisy dotyczące:

a) szczególnych wymogów dotyczących przeprowadzania takich kontroli urzędowych, by zareagować na ryzyko stwarzane przez różne gatunki zwierząt i środki transportu, oraz konieczności zapobiegania praktykom niezgodnym z przepisami i ograniczenia cierpienia zwierząt;

b) przypadków, w których właściwe organy w związku z konkretnymi przypadkami braku zgodności mają zastosować co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 137 ust. 2 i w art. 138 ust. 2;

c) weryfikacji wymogów dotyczących dobrostanu zwierząt w punktach kontroli granicznej i punktach wyjścia oraz minimalnych wymogów mających zastosowanie do tych punktów wyjścia;

d) szczególnych kryteriów i warunków dotyczących uruchomienia mechanizmów pomocy administracyjnej przewidzianych w art. 102–108;

e) przypadków i warunków, w których kontrole urzędowe mające na celu weryfikację zgodności z wymogami dotyczącymi dobrostanu zwierząt mogą obejmować stosowanie szczególnych wskaźników dobrostanu zwierząt opartych na mierzalnych kryteriach efektywności oraz opracowanie takich wskaźników na podstawie dowodów naukowych i technicznych.

9. Komisja, w drodze aktów wykonawczych, przyjmuje przepisy określające jednolite praktyczne rozwiązania co do przeprowadzania kontroli urzędowych mających na celu weryfikację zgodności z przepisami unijnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. f), określającymi wymogi dotyczące dobrostanu zwierząt i działania podejmowane przez właściwe organy w następstwie takich kontroli, w odniesieniu do:

a) jednolitej minimalnej częstotliwości takich kontroli urzędowych, w przypadku gdy minimalny poziom kontroli urzędowej jest niezbędny, by zareagować na ryzyko stwarzane przez różne gatunki zwierząt i środki transportu, oraz konieczności zapobiegania praktykom niezgodnym z przepisami i ograniczenia cierpienia zwierząt; oraz

b) praktycznych rozwiązań co do prowadzenia pisemnej dokumentacji przeprowadzonych kontroli urzędowych oraz okresu ich przechowywania.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 22

Przepisy szczególne dotyczące kontroli urzędowych oraz działań podejmowanych przez właściwe organy w związku ze zdrowiem roślin

1. Kontrole urzędowe w celu zweryfikowania zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g), obejmują kontrole urzędowe agrofagów, roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów oraz dotyczące podmiotów profesjonalnych i innych osób objętych tymi przepisami.

▼B

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 144 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przepisami w zakresie przeprowadzania kontroli urzędowych roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów w celu zweryfikowania zgodności z przepisami Unii, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g), mającymi zastosowanie do tych towarów oraz w zakresie działań podejmowanych przez właściwe organy w następstwie przeprowadzenia takich kontroli urzędowych. Te akty delegowane zawierają przepisy dotyczące:

a) szczególnych wymogów dotyczących przeprowadzania takich kontroli urzędowych w odniesieniu do wprowadzania do Unii i przemieszczania w ramach Unii określonych roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów podlegających przepisom, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g), by zareagować na znane zagrożenia i ryzyko dla zdrowia roślin w odniesieniu do konkretnych roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów określonego pochodzenia lub miejsca pochodzenia; oraz

b) przypadków, w których właściwe organy w związku z konkretnymi przypadkami braku zgodności mają zastosować co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 137 ust. 2 lub w art. 138 ust. 2.

3. Komisja, w drodze aktów wykonawczych, przyjmuje przepisy w zakresie jednolitych praktycznych rozwiązań co do przeprowadzania kontroli urzędowych roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów w celu zweryfikowania zgodności z przepisami unijnymi, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g), mającymi zastosowanie do tych towarów oraz w zakresie działań podejmowanych przez właściwe organy w następstwie takich kontroli urzędowych w odniesieniu do:

a) jednolitej minimalnej częstotliwości takich kontroli, w przypadku gdy minimalny poziom kontroli urzędowej jest niezbędny, by zareagować na znane jednolite zagrożenia i ryzyko dla zdrowia roślin w odniesieniu do konkretnych roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów określonego pochodzenia lub miejsca pochodzenia;

b) jednolitej częstotliwości kontroli urzędowych przeprowadzanych przez właściwe organy w odniesieniu do podmiotów upoważnionych do wydawania paszportów roślin zgodnie z art. 84 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/2031, uwzględniając kwestię, czy dane podmioty wdrożyły plan zarządzania zagrożeniem agrofagami przewidziany w art. 91 tego rozporządzenia w odniesieniu do produkowanych przez nie roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów;

c) jednolitej częstotliwości kontroli urzędowych przeprowadzanych przez właściwe organy w odniesieniu do podmiotów upoważnionych do stosowania oznaczenia, o którym mowa w art. 96 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/2031, lub do wydawania urzędowego poświadczenia, o którym mowa w art. 99 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

4. Na użytek art. 30 zezwala się na przekazywanie pewnych zadań związanych z kontrolami urzędowymi, o których mowa w niniejszym artykule, osobie lub osobom fizycznym.

▼B

Artykuł 23

Przepisy szczególne dotyczące kontroli urzędowych oraz działań podejmowanych przez właściwe organy w związku z GMO do celów produkcji żywności i paszy oraz w związku z genetycznie zmodyfikowaną żywnością i paszą

1. Kontrole urzędowe w celu zweryfikowania zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a), b) oraz c), obejmują kontrole urzędowe GMO do celów produkcji żywności i paszy oraz genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy przeprowadzane na wszystkich właściwych etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w łańcuchu rolno-spożywczym.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 144 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przepisami dotyczącymi przeprowadzania kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz w zakresie działań podejmowanych przez właściwe organy w następstwie takich kontroli urzędowych. We wspomnianych aktach delegowanych uwzględnia się konieczność zapewnienia minimalnego poziomu kontroli urzędowych w celu zapobiegania praktykom naruszającym przepisy, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. b), oraz ustanawia się przepisy dotyczące:

a) szczególnych wymogów dotyczących przeprowadzania kontroli urzędowych, by zareagować na znane zagrożenia i ryzyka dotyczące:

   (i) obecności GMO w łańcuchu rolno-spożywczym do celów produkcji żywności i paszy oraz genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy, na które nie uzyskano zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE lub rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003;

   (ii) uprawy GMO do celów produkcji żywności i paszy i właściwego stosowania planu monitorowania, o którym mowa w art. 13 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2001/18/WE oraz art. 5 ust. 5 lit. b) i art. 17 ust. 5 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1829/2003;

b) przypadków, w których właściwe organy w związku z konkretnymi przypadkami braku zgodności mają zastosować co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 137 ust. 2 i w art. 138 ust. 2.

3. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, przyjmować przepisy określające jednolite praktyczne rozwiązania co do przeprowadzania kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia minimalnego poziomu kontroli urzędowych w celu zapobiegania praktykom naruszania tych przepisów w odniesieniu do jednolitej minimalnej częstotliwości takich kontroli urzędowych, w przypadku gdy minimalny poziom kontroli urzędowej jest niezbędny, by zareagować na znane jednolite zagrożenia i ryzyka dotyczące:

a) obecności w łańcuchu rolno-spożywczym GMO do celów produkcji żywności i paszy i genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy, na które nie uzyskano zezwolenia zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE lub rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003;

▼B

b) uprawy GMO do celów produkcji żywności i paszy i właściwego stosowania planu monitorowania, o którym mowa w art. 13 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2001/18/WE oraz art. 5 ust. 5 lit. b) i art. 17 ust. 5 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1829/2003.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

4. Na użytek art. 30 zezwala się na przekazywanie pewnych zadań związanych z kontrolami urzędowymi, o których mowa w niniejszym artykule, osobie lub osobom fizycznym.

Artykuł 24

Przepisy szczególne dotyczące kontroli urzędowych oraz działań podejmowanych przez właściwe organy w związku ze środkami ochrony roślin

1. Kontrole urzędowe w celu zweryfikowania zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. h) niniejszego rozporządzenia, obejmują kontrole urzędowe substancji czynnych i sejfnerów, synergetyków, składników obojętnych i adiuwantów, o których mowa w art. 2 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009.

2. W celu ustalenia częstotliwości kontroli urzędowych opierających się na ocenie ryzyka, o których mowa w ust. 1, właściwe organy uwzględniają również następujące elementy:

a) wyniki stosownych działań monitorujących, w tym dotyczących pozostałości pestycydów, prowadzonych na użytek art. 32 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 396/2005 oraz art. 8 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([1]);

b) informacje dotyczące niedopuszczonych do obrotu środków ochrony roślin, w tym nielegalnego handlu środkami ochrony roślin, i wyniki stosownych kontroli przeprowadzonych przez organy, o których mowa w art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 649/2012 ([2]); oraz

c) informacje o zatruciach związanych ze środkami ochrony roślin, w tym informacje dostępne zgodnie z art. 56 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 oraz informacje o reagowaniu na nagłe przypadki zagrożenia zdrowia udostępnione przez jednostki, o których mowa w art. 45 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 ([3]).

([1]) Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 649/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. dotyczące wywozu i przywozu niebezpiecznych chemikaliów (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 60).

([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

▼B

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 144 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia w drodze ustanowienia zasad przeprowadzania kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty delegowane zawierają przepisy dotyczące:

a) szczególnych wymogów w zakresie przeprowadzania takich kontroli urzędowych, by zareagować na znane jednolite zagrożenia i ryzyko, jakie mogą wywoływać środki ochrony roślin, dotyczących wytwarzania, wprowadzania do obrotu, wprowadzania na terytorium Unii, etykietowania, pakowania, transportu, przechowywania i stosowania środków ochrony roślin, by zapewnić ich bezpieczne i zrównoważone stosowanie oraz zwalczać nielegalny handel nimi; oraz

b) przypadków, w których właściwe organy w związku z konkretnymi przypadkami niezgodności mają zastosować co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 137 ust. 2 lub w art. 138 ust. 2.

4. Komisja, w drodze aktów wykonawczych, może przyjmować szczegółowe przepisy określające jednolite praktyczne rozwiązania co do przeprowadzania kontroli urzędowych dotyczących produktów, o których mowa w ust. 1, odnoszące się do:

a) jednolitej minimalnej częstotliwości takich kontroli urzędowych, w przypadku gdy minimalny poziom kontroli urzędowej jest niezbędny, by zareagować na znane jednolite zagrożenia i ryzyka, jakie mogą wywoływać środki ochrony roślin, dotyczących wytwarzania, wprowadzania do obrotu, wprowadzania na terytorium Unii, etykietowania, pakowania, transportu, przechowywania i stosowania środków ochrony roślin, by zapewnić ich bezpieczne i zrównoważone stosowanie oraz zwalczać nielegalny handel nimi;

b) gromadzenia informacji, monitorowania i zgłaszania podejrzewanych zatruć wywołanych środkami ochrony roślin;

c) gromadzenia informacji, monitorowania i zgłaszania niedozwolonych środków ochrony roślin, w tym nielegalnego handlu środkami ochrony roślin.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

5. Na użytek art. 30 zezwala się na przekazywanie pewnych zadań związanych z kontrolami urzędowymi, o których mowa w niniejszym artykule, osobie lub osobom fizycznym.

Artykuł 25

Przepisy szczególne dotyczące kontroli urzędowych oraz innych czynności urzędowych dotyczących produkcji ekologicznej i etykietowania produktów ekologicznych

Komisja, w drodze aktów wykonawczych, może przyjmować przepisy określające jednolite praktyczne rozwiązania co do przeprowadzania kontroli urzędowych w celu weryfikacji zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. i), w odniesieniu do:

▼B

a) szczególnych wymogów i dodatkowych treści oprócz tych określonych w art. 110 w celu przygotowania stosownych części wieloletniego krajowego planu kontroli przewidzianego w art. 109 ust. 1 oraz szczególnych treści dodatkowych sprawozdania przewidzianego w art. 113;

b) szczególnych obowiązków i zadań ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej oprócz określonych w art. 98;

c) praktycznych rozwiązań co do uruchamiania mechanizmów pomocy administracyjnej przewidzianych w art. 102–108, w tym wymiany przez właściwe organy i jednostki upoważnione informacji dotyczących przypadków braku zgodności lub prawdopodobieństwa ich wystąpienia;

d) metod, które mają być stosowane do celów pobierania próbek i przeprowadzania analiz i badań laboratoryjnych, z wyjątkiem zasad dotyczących ustalania wartości progowych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 26

Przepisy szczególne dotyczące kontroli urzędowych oraz innych czynności urzędowych podejmowanych przez właściwe organy w związku z chronionymi nazwami pochodzenia, chronionymi oznaczeniami geograficznymi i gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami

1. W drodze odstępstwa od art. 31 ust. 3 i w związku z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. j), w przypadku gdy właściwe organy przekazały uprawnienia do podejmowania decyzji dotyczących zezwolenia na stosowanie zarejestrowanej nazwy produktu, mogą również przekazać uprawnienia do stosowania następujących środków:

a) nakazywania, aby określone elementy działalności podmiotu podlegały systematycznym lub częstszym kontrolom urzędowym;

b) nakazywania podmiotowi zwiększenia częstotliwości własnych kontroli;

c) nakazywania wprowadzenia zmian na etykietach, by były one zgodne ze specyfikacją produktu oraz z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. j).

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144 aktów delegowanych w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przepisami dotyczącymi przeprowadzania kontroli urzędowych w celu zweryfikowania zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. j). Te akty delegowane zawierają przepisy dotyczące:

a) wymogów, metod i technik, o których mowa w art. 12 i 14, w odniesieniu do kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu weryfikacji zgodności ze specyfikacjami produktu i wymogami dotyczącymi etykietowania;

▼B

b) konkretnych metod i technik, o których mowa w art. 14, w odniesieniu do przeprowadzania kontroli urzędowych w celu zapewniania identyfikowalności towarów i zwierząt objętych zakresem przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. j), na wszystkich etapach produkcji, przygotowywania i dystrybucji oraz w celu zapewnienia zgodności z tymi przepisami;

c) przypadków, w których właściwe organy w związku z konkretnymi przypadkami braku zgodności mają zastosować co najmniej jedną z czynności lub co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 138 ust. 1 i 2.

3. Komisja, w drodze aktów wykonawczych, może przyjmować przepisy określające jednolite praktyczne rozwiązania co do przeprowadzania kontroli urzędowych w celu weryfikacji zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. j), w odniesieniu do:

a) konkretnych praktycznych rozwiązań co do uruchamiania mechanizmów pomocy administracyjnej określonych w art. 102–108, w tym wymiany przez właściwe organy i jednostki upoważnione informacji dotyczących przypadków braku zgodności lub prawdopodobieństwa ich wystąpienia; oraz

b) konkretnych obowiązków jednostek upoważnionych w zakresie sprawozdawczości;

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

4. Na użytek art. 30 zezwala się na przekazywanie określonych zadań związanych z kontrolami urzędowymi, o których mowa w niniejszym artykule, osobie lub osobom fizycznym.

Artykuł 27

Przepisy szczególne dotyczące kontroli urzędowych oraz czynności podejmowanych przez właściwe organy, w związku z nowo rozpoznanym ryzykiem związanym z żywnością i paszą

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 144 w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia przepisami w zakresie przeprowadzania kontroli urzędowych w stosunku do konkretnych kategorii żywności lub paszy w celu zweryfikowania zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a)–e), oraz w zakresie czynności, jakie mają podjąć właściwe organy w następstwie takich kontroli urzędowych. Wspomniane akty delegowane dotyczą nowo rozpoznanego ryzyka, jakie dla zdrowia ludzi lub zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska, mogą stanowić żywność lub pasza, lub każdego takiego ryzyka wynikającego z nowych metod produkcji bądź modeli konsumpcji żywności lub paszy oraz którym nie można się skutecznie zająć ze względu na brak takich wspólnych przepisów. Te akty delegowane zawierają przepisy dotyczące:

a) jednolitych szczegółowych wymogów dotyczących przeprowadzania kontroli urzędowych, by zareagować na szczególne zagrożenia i ryzyko istniejące w związku z poszczególnymi kategoriami żywności i pasz oraz różnymi procesami, jakim podlegają; oraz

▼B

b) przypadków, w których właściwe organy w związku z konkretnymi przypadkami braku zgodności mają zastosować co najmniej jeden ze środków, o których mowa w art. 137 ust. 2 i w art. 138 ust. 2.

2. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, przyjąć przepisy określające jednolite praktyczne rozwiązania co do kontroli urzędowych przeprowadzanych w stosunku do konkretnych kategorii żywności lub paszy w celu zweryfikowania zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. a)–e), aby zająć się nowo rozpoznanym ryzykiem, jakie dla zdrowia ludzi lub zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska, mogą stanowić żywność lub pasza, lub dowolnym takim ryzykiem wynikającym z nowych metod produkcji lub modeli konsumpcji żywności lub paszy, którym nie można się skutecznie zająć ze względu na brak takich wspólnych przepisów dotyczących jednolitej minimalnej częstotliwości takich kontroli urzędowych, w przypadku gdy minimalny poziom kontroli urzędowej jest niezbędny, by zareagować na szczególne zagrożenia i ryzyko istniejące w związku z poszczególnymi kategoriami żywności i pasz i różnymi procesami, jakim podlegają. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

3. W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby związanej z poważnym ryzykiem dla zdrowia ludzkiego lub zdrowia zwierząt, lub też dla środowiska Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 145 ust. 3.

ROZDZIAŁ III

Przekazywanie pewnych zadań właściwych organów

Artykuł 28

Przekazywanie przez właściwe organy pewnych zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych

1. Właściwe organy mogą przekazać pewne zadania realizowane w ramach kontroli urzędowych jednej lub większej liczbie jednostek upoważnionych lub osób fizycznych zgodnie z warunkami przewidzianymi odpowiednio w art. 29 i 30. Właściwy organ zapewnia, by jednostka upoważniona lub osoba fizyczna, którym przekazano takie zadania, posiadały uprawnienia niezbędne do skutecznego wykonywania tych zadań.

2. W przypadku gdy właściwy organ lub państwo członkowskie, o ile podejmie taką decyzję, przekażą pewne zadania realizowane w ramach kontroli urzędowych w celu weryfikacji zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. i), na rzecz jednej lub większej liczby jednostek upoważnionych, przypisują każdej jednostce upoważnionej określony kod i wyznaczają stosowne organy odpowiedzialne za zatwierdzenie takiej jednostki i nadzór nad nią.

Artykuł 29

Warunki przekazywania jednostkom upoważnionym pewnych zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych

Przekazywanie pewnych zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych jednostce upoważnionej, o której mowa w art. 28 ust. 1, odbywa się na piśmie i musi spełniać następujące warunki:

▼B

a) przekazanie zawiera szczegółowy opis zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych, jakie może wykonywać jednostka upoważniona, oraz warunków, pod jakimi może je wykonywać;

b) jednostka upoważniona musi:

(i) dysponować wiedzą fachową, sprzętem oraz infrastrukturą wymaganymi do wykonywania przekazanych jej zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych;

(ii) dysponować wystarczającą liczbą odpowiednio wykwalifikowanych i doświadczonych pracowników;

(iii) być bezstronna i wolna od konfliktu interesów, a w szczególności nie znajdować się w sytuacji, która bezpośrednio lub pośrednio mogłaby wpłynąć na jej zdolność bezstronnego wykonywania obowiązków służbowych w zakresie wykonywania przekazanych jej zadań realizowanych w ramach tymi kontroli urzędowych;

(iv) funkcjonować i być akredytowana zgodnie z normami właściwymi dla odnośnych przekazanych zadań, w tym zgodnie z normą EN ISO/IEC 17020 „Ogólne kryteria działania różnych rodzajów jednostek przeprowadzających inspekcję”;

(v) posiada uprawnienia wystarczające do wykonywania zadań związanych z kontrolami urzędowymi, do jakich została upoważniona; oraz

c) wdrożono rozwiązania zapewniające sprawną i skuteczną koordynację między przekazującymi właściwymi organami a jednostką upoważnioną.

Artykuł 30

Warunki przekazywania pewnych zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych osobom fizycznym

Właściwe organy mogą przekazywać pewne zadania realizowane w ramach kontroli urzędowych osobie lub osobom fizycznym, gdy zezwalają na to przepisy art. 18–27. Takie przekazanie następuje w formie pisemnej i musi być zgodnie z poniższymi warunkami:

a) przekazanie musi zawierać szczegółowy opis zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych, jakie mogą wykonywać osoby fizyczne, oraz warunków, na jakich osoby fizyczne mogą je wykonywać;

b) osoby fizyczne muszą:

(i) dysponować wiedzą fachową, sprzętem oraz infrastrukturą wymaganymi do wykonywania przekazanych im zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych;

(ii) posiadać odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie;

(iii) działać w sposób bezstronny i być wolne od wszelkiego konfliktu interesów w zakresie wykonywania przekazanych im zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych; oraz

c) wdrożono rozwiązania zapewniające sprawną i skuteczną koordynację między przekazującymi właściwymi organami a tymi osobami fizycznymi.

▼B

Artykuł 31

Warunki przekazywania pewnych zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi

1. Właściwe organy mogą przekazywać pewne zadania związane z innymi czynnościami urzędowymi jednostce lub jednostkom upoważnionym, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

a) przepisy, o których mowa w art. 1 ust. 2, nie zabraniają takiego przekazania; oraz

b) spełnione są warunki określone w art. 29, z wyjątkiem warunku określonego w lit. b) ppkt (iv).

2. Właściwe organy mogą przekazywać pewne zadania związane z innymi czynnościami urzędowymi osobie lub osobom fizycznym, z zastrzeżeniem zgodności z następującymi warunkami:

a) przepisy, o których mowa w art. 1 ust. 2, zezwalają na takie przekazanie; oraz

b) spełnione są – stosowane odpowiednio – warunki określone w art. 30.

3. Właściwe organy nie przekazują jednostce upoważnionej ani osobie fizycznej uprawnień do podejmowania decyzji dotyczących ich zadań przewidzianych w art. 138 ust. 1 lit. b) i w art. 138 ust. 2 i 3.

Artykuł 32

Obowiązki jednostek upoważnionych i osób fizycznych

Jednostki upoważnione lub osoby fizyczne, którym zgodnie z art. 28 ust. 1 przekazano zadania realizowane w ramach kontroli urzędowych lub – zgodnie z art. 31 – zadania związane z innymi czynnościami urzędowymi:

a) regularnie i za każdym razem na żądanie delegujących właściwych organów dostarczają tym organom wyniki przeprowadzonych przez nie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych;

b) niezwłocznie informują delegujące właściwe organy, gdy wyniki przeprowadzonych kontroli urzędowych wskazują brak zgodności lub prawdopodobieństwo wystąpienia braku zgodności, o ile szczególne ustalenia między właściwym organem a jednostką upoważnioną lub daną osobą fizyczną nie przewidują inaczej; oraz

c) udostępniają właściwym organom swoje obiekty i pomieszczenia oraz współpracują z tymi organami i służą im pomocą.

Artykuł 33

Obowiązki delegujących właściwych organów

Właściwe organy, które przekazały jednostkom upoważnionym lub osobom fizycznym zgodnie z art. 28 ust. 1 pewne zadania realizowane w ramach kontroli urzędowych lub zgodnie z art. 31 pewne zadania związane z innymi czynnościami urzędowymi:

▼B

a) organizują audyty lub inspekcje tych jednostek lub osób, w razie potrzeby i unikając powielania, z uwzględnieniem akredytacji, o których mowa w art. 29 lit. b) ppkt (iv);

b) niezwłocznie wycofują w pełni lub częściowo przekazanie zadań, w przypadku gdy:

(i) istnieją dowody, że taka jednostka upoważniona lub osoba fizyczna nie wypełniają przekazanych zadań właściwie;

(ii) jednostka upoważniona lub osoba fizyczna nie podejmuje w odpowiednim czasie stosownych działań w celu naprawienia zidentyfikowanych nieprawidłowości; lub

(iii) wykazano naruszenie niezależności lub bezstronności jednostki upoważnionej lub osoby fizycznej.

Niniejsza litera pozostaje bez uszczerbku dla uprawnienia właściwych organów do wycofania przekazania zadań z powodów innych niż wskazane w niniejszym rozporządzeniu.

ROZDZIAŁ IV

Pobieranie próbek, analizy, badania i diagnostyka

Artykuł 34

Metody pobierania próbek, przeprowadzania analiz, badań i diagnostyki

1. Metody pobierania próbek oraz przeprowadzania laboratoryjnych analiz, badań i diagnostyki podczas kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych są zgodne z przepisami unijnymi określającymi te metody lub kryteriami skuteczności w odniesieniu do takich metod.

2. W przypadku braku przepisów unijnych, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych, laboratoria urzędowe stosują jedną spośród następujących metod w zależności od tego, w jakim stopniu jest ona odpowiednia do zaspokojenia ich potrzeb analitycznych, badawczych i diagnostycznych:

a) dostępne metody zgodne ze stosownymi uznanymi na szczeblu międzynarodowym przepisami lub protokołami, również tymi przyjętymi przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN); lub

stosowne metody opracowane lub zalecane przez laboratoria referencyjne Unii Europejskiej i zwalidowane zgodnie z uznanymi na szczeblu międzynarodowym protokołami naukowymi;

b) w przypadku braku odpowiednich przepisów lub protokołów, o których mowa w lit. a), metody zgodne ze stosownymi przepisami przyjętymi na szczeblu krajowym lub, o ile nie przyjęto takich przepisów, stosowne metody opracowane lub zalecane przez krajowe laboratoria referencyjne i zwalidowane zgodnie z uznanymi na szczeblu międzynarodowym protokołami naukowymi; lub

stosowne metody opracowane i zwalidowane w ramach wewnątrzlaboratoryjnych lub międzylaboratoryjnych badań mających na celu walidację metod zgodnie z uznanymi na szczeblu międzynarodowym protokołami naukowymi.

▼B

3. W przypadkach, gdy pilnie potrzebne są analizy, badania lub diagnostyka, a nie istnieje żadna z metod, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, stosowne krajowe laboratorium referencyjne lub, jeżeli takie nie istnieje, inne laboratorium wyznaczone zgodnie z art. 37 ust. 1, może stosować inne metody niż te, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, do momentu walidacji odpowiedniej metody zgodnie z uznanymi na szczeblu międzynarodowym protokołami naukowymi.

4. Gdy tylko jest to możliwe, metody stosowane do analiz laboratoryjnych charakteryzują się odpowiednimi kryteriami określonymi w załączniku III.

5. Próbki są pobierane, oznaczane oraz traktowane w sposób zapewniający ich ważność prawną, naukową i techniczną.

6. Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjąć przepisy określające:

a) metody, które mają być stosowane do celów pobierania próbek i przeprowadzania laboratoryjnych analiz, badań i diagnostyki laboratoryjnej;

b) kryteria skuteczności, parametry analiz, badań i diagnostyki laboratoryjnej, niepewność pomiaru i procedury walidacji tych metod;

c) interpretację wyników analiz, badań i diagnostyki laboratoryjnej.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 35

Druga ekspertyza

1. Właściwe organy zapewniają podmiotom, których zwierzęta lub towary podlegają procedurze pobierania próbek, analizom, badaniom lub diagnostyce w kontekście kontroli urzędowych, prawo do drugiej ekspertyzy na koszt podmiotu.

Prawo do drugiej ekspertyzy umożliwia podmiotowi złożenie wniosku o przegląd dokumentów dotyczących pobierania próbek, przeprowadzania analizy, badania lub diagnostyki przez innego uznanego i odpowiednio wykwalifikowanego eksperta.

2. W stosownych przypadkach i jeżeli jest to wskazane i technicznie możliwe, uwzględniając w szczególności częstość występowania i rozkład zagrożeń wśród zwierząt lub towarów, łatwość psucia się próbek lub towarów oraz ilość dostępnego substratu, właściwe organy:

a) podczas pobierania próbek, na wniosek podmiotu, gwarantują pobranie wystarczającej ilości, by możliwa była druga ekspertyza oraz przegląd, o którym mowa w ust. 3, o ile okazałby się niezbędny; lub

b) jeżeli nie jest możliwe pobranie wystarczającej ilości, jak określono w lit. a), informują o tym podmiot.

▼B

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do oceny występowania agrofaga kwarantannowego w roślinach, produktach roślinnych lub innych przedmiotach w celu zweryfikowania zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g).

3. Państwa członkowskie mogą zadecydować, że – w przypadku różnicy zdań między właściwymi organami a podmiotami opartej o drugą ekspertyzę, o której mowa w ust. 1, podmioty mogą złożyć wniosek o przegląd – na swój koszt – dokumentacji pierwszej analizy, badania lub diagnostyki oraz, w stosownych przypadkach, o przeprowadzenie kolejnej analizy, badania lub diagnostyki przez inne laboratorium urzędowe.

4. Złożenie przez podmiot wniosku o drugą ekspertyzę na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu nie ma wpływu na obowiązek podjęcia przez właściwe organy natychmiastowych działań w celu wyeliminowania lub ograniczenia ryzyka dla zdrowia ludzi, zwierząt i roślin lub dobrostanu zwierząt, lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 36

Pobieranie próbek w przypadku zwierząt i towarów oferowanych na sprzedaż za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość

1. W przypadku zwierząt i towarów oferowanych na sprzedaż za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość, do celów kontroli urzędowej można wykorzystać próbki zamówione od podmiotów przez właściwe organy, bez konieczności ujawniania się przez te organy.

2. Właściwe organy po otrzymaniu próbek podejmują wszelkie kroki w celu zapewnienia, by podmioty, od których zamówiono te próbki zgodnie z ust. 1:

a) były informowane, że próbki takie zostały pobrane w celu kontroli urzędowej i w stosownych przypadkach były analizowane i badane w celach związanych z taką kontrolą urzędową; oraz

b) w przypadku analizowania lub badania próbek, o których mowa w tym ustępie – były uprawnione do skorzystania z prawa do drugiej ekspertyzy, przewidzianego w art. 35 ust. 1.

3. Ust. 1 i 2 mają zastosowanie do jednostek upoważnionych i osób fizycznych, którym powierzono pewne zadania związane z kontrolami urzędowymi.

Artykuł 37

Wyznaczanie laboratoriów urzędowych

1. Właściwe organy wyznaczają laboratoria urzędowe do przeprowadzania analiz, badań i diagnostyki laboratoryjnej na próbkach pobranych w ramach kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych w państwie członkowskim, na którego terytorium działają te właściwe organy, lub w innym państwie członkowskim, lub w państwie trzecim, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

▼B

2. Właściwe organy mogą wyznaczyć jako laboratorium urzędowe laboratorium znajdujące się w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

a) wdrożono odpowiednie rozwiązania, na podstawie których właściwe organy mają prawo do przeprowadzania audytów i inspekcji określonych w art. 39 ust. 1 lub delegowania przeprowadzania takich audytów i inspekcji właściwym organom państwa członkowskiego lub państwa trzeciego będącego stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w którym znajduje się laboratorium; oraz

b) laboratorium zostało już wyznaczone jako laboratorium urzędowe przez właściwe organy państwa członkowskiego, na którego terytorium jest ono zlokalizowane.

3. Wyznaczenie laboratorium urzędowego ma formę pisemną i zawiera szczegółowy opis:

a) zadań, jakie wykonuje dane laboratorium jako laboratorium urzędowe;

b) warunków, zgodnie z którymi wspomniane laboratorium wykonuje zadania, o których mowa w lit. a); oraz

c) rozwiązań koniecznych do zapewnienia sprawnej i skutecznej koordynacji i współpracy między laboratorium a właściwymi organami.

4. Właściwe organy mogą wyznaczyć jako laboratorium urzędowe wyłącznie laboratorium, które:

a) dysponuje wiedzą fachową, sprzętem oraz infrastrukturą wymaganymi do przeprowadzania analiz, badań lub diagnostyki laboratoryjnej na podstawie próbek;

b) dysponuje wystarczającą liczbą odpowiednio wykwalifikowanych, wyszkolonych i doświadczonych pracowników;

c) zapewnia, że powierzone mu zadania określone w ust. 1 są wykonywane w sposób niezależny i jest ono wolne od wszelkich konfliktów interesów w zakresie zadań tego laboratorium jako laboratorium urzędowego;

d) jest w stanie dostarczyć w terminie wyniki analizy, badania lub diagnostyki próbek pobranych w ramach kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych; oraz

e) funkcjonuje zgodnie z normą EN ISO/IEC 17025 oraz otrzymało akredytację krajowej jednostki akredytującej działającej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008.

5. Zakres akredytacji laboratorium urzędowego, o którym mowa w ust. 4 lit. e):

▼B

a) obejmuje te metody laboratoryjnych analiz, badań lub diagnostyki, z których laboratorium musi korzystać w celu przeprowadzania analiz, badań lub diagnostyki, gdy funkcjonuje jako laboratorium urzędowe;

b) może obejmować jedną lub większą liczbę metod przeprowadzania laboratoryjnych analiz, badań lub diagnostyki lub grupy metod;

c) może być określony w sposób elastyczny w celu umożliwienia objęcia zakresem akredytacji zmodyfikowanych wersji metod stosowanych przez laboratorium urzędowe, w czasie gdy udzielono akredytacji, lub nowych metod w uzupełnieniu do tych metod na podstawie własnych walidacji laboratorium bez przeprowadzania szczegółowej oceny przez krajową jednostkę akredytującą przed zastosowaniem tych zmienionych lub nowych metod.

6. W przypadku gdy żadne z laboratoriów urzędowych wyznaczonych w Unii lub w państwie trzecim będącym stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym zgodnie z ust. 1 nie dysponuje wiedzą fachową, sprzętem, infrastrukturą ani pracownikami niezbędnymi do przeprowadzania nowych lub szczególnie rzadkich analiz, badań lub diagnostyki laboratoryjnej próbek, właściwe organy mogą zwrócić się o przeprowadzenie takich analiz, badań lub diagnostyki do laboratorium lub ośrodka diagnostycznego, które nie spełnia jednego lub większej liczby wymogów określonych w ust. 3 i 4.

Artykuł 38

Obowiązki laboratoriów urzędowych

1. W przypadku gdy wyniki analizy, badania lub diagnostyki przeprowadzonych na próbkach pobranych podczas kontroli urzędowej lub innych czynności urzędowych wskazują na ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska, lub wskazują na prawdopodobieństwo niezgodności, laboratoria urzędowe niezwłocznie informują właściwe organy, które je wyznaczyły do przeprowadzania danej analizy, badania lub diagnostyki, lub – w stosownych przypadkach – jednostki upoważnione lub osoby fizyczne, którym przekazano zadania związane z kontrolami urzędowymi. Jednakże właściwe organy, jednostki upoważnione lub osoby fizyczne, którym przekazano zadania związane z kontrolami urzędowymi mogą dokonać z laboratoriami urzędowymi innych uzgodnień, zgodnie z którymi nie wymaga się niezwłocznego przekazania tych informacji.

2. Na wniosek laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej lub krajowego laboratorium referencyjnego laboratoria urzędowe biorą udział w międzylaboratoryjnych badaniach porównawczych lub badaniach biegłości organizowanych w odniesieniu do analiz, badań lub diagnostyki, które przeprowadzają jako laboratoria urzędowe.

3. Laboratoria urzędowe, na wniosek właściwych organów, podają do wiadomości publicznej nazwy metod stosowanych podczas analiz, badań lub diagnostyki przeprowadzanych w związku z kontrolami urzędowymi i innymi czynnościami urzędowymi.

4. Laboratoria urzędowe wskazują, na wniosek właściwych organów, metody wraz z wynikami, stosowane podczas każdej analizy, badania lub diagnostyki przeprowadzanych w związku z kontrolami urzędowymi i innymi czynnościami urzędowymi.

▼B

Artykuł 39

Audyty laboratoriów urzędowych

1. Właściwe organy regularnie oraz w dowolnym momencie, w którym uznają to za konieczne, organizują audyty laboratoriów urzędowych wyznaczonych przez nie zgodnie z art. 37 ust. 1, chyba że stwierdzą, iż takie audyty są zbędne, zważywszy na ocenę akredytacyjną, o której mowa w art. 37 ust. 4 lit. e).

2. Właściwe organy niezwłocznie cofają wyznaczenie laboratorium urzędowego – całkowicie lub w odniesieniu do niektórych zadań – jeżeli takie laboratorium nie podejmuje w odpowiednim czasie stosownych działań naprawczych w następstwie wyników audytu przewidzianego w ust. 1, które wskazują, że:

a) laboratorium przestaje spełniać warunki przewidziane w art. 37 ust. 4 i 5;

b) laboratorium nie wypełnia obowiązków przewidzianych w art. 38; lub

c) laboratorium osiąga słabe wyniki w międzylaboratoryjnych badaniach porównawczych, o których mowa w art. 38 ust. 2.

Artykuł 40

Odstępstwa od warunku obowiązkowej akredytacji dla określonych laboratoriów urzędowych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 37 ust. 4 lit. e) właściwe organy mogą wyznaczyć jako laboratoria urzędowe – niezależnie od spełniania przez nie warunku przewidzianego w tej literze – następujące podmioty:

a) laboratoria:

(i) których jedyną działalnością jest wykrywanie włośnia w mięsie;

(ii) które do wykrywania włośnia stosują wyłącznie metody, o których mowa w art. 6 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/1375 ([1]);

(iii) które prowadzą wykrywanie włośnia pod nadzorem właściwych organów lub laboratorium urzędowego wyznaczonego zgodnie z art. 37 ust. 1 oraz akredytowanego zgodnie z normą EN ISO/IEC 17025 w odniesieniu do stosowania metod określonych w ppkt (ii) niniejszej litery; oraz

(iv) które regularnie uczestniczą i osiągają satysfakcjonujące wyniki w międzylaboratoryjnych badaniach porównawczych lub badaniach biegłości organizowanych przez krajowe laboratoria referencyjne w odniesieniu do stosowanych przez nie metod wykrywania włośnia (*Trichinella*);

([1]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1375 z dnia 10 sierpnia 2015 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włosieni (*Trichinella*) w mięsie (Dz.U. L 212 z 11.8.2015, s. 7).

▼B

b) laboratoria, które przeprowadzają analizy, badania i diagnostykę jedynie w kontekście innych czynności urzędowych, pod warunkiem że:

(i) stosują wyłącznie metody przeprowadzania laboratoryjnych analiz, badań i diagnostyki, o których mowa w art. 34 ust. 1 oraz art. 34 ust. 2 lit. a) lub b);

(ii) przeprowadzają analizy, badania i diagnostykę pod nadzorem właściwych organów lub krajowych laboratoriów referencyjnych w odniesieniu do stosowanych przez nie metod;

(iii) regularnie uczestniczą i osiągają satysfakcjonujące wyniki w międzylaboratoryjnych badaniach porównawczych lub badaniach biegłości organizowanych przez krajowe laboratoria referencyjne w odniesieniu do stosowanych przez nie metod; oraz

(iv) mają wdrożony system zapewniania jakości w celu zagwarantowania rzetelnych i wiarygodnych wyników stosowanych metod przeprowadzania laboratoryjnych analiz, badań i diagnostyki.

2. Jeżeli metody stosowane przez laboratoria, o których mowa w ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu, wymagają potwierdzenia wyniku laboratoryjnej analizy, badania lub diagnostyki, potwierdzającą laboratoryjną analizę, badanie lub diagnostykę przeprowadza laboratorium urzędowe, które spełnia wymogi określone w art. 37 ust. 4 lit. e).

3. Laboratoria urzędowe wyznaczone zgodnie z ust. 1 znajdują się w państwach członkowskich, na których terytorium znajdują się właściwe organy, które je wyznaczyły.

Artykuł 41

Uprawnienia do określenia odstępstw od warunku obowiązkowej akredytacji wszystkich metod przeprowadzania laboratoryjnych analiz, badań i diagnostyki stosowanych przez laboratoria urzędowe

Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących przypadków, w których i warunków, na jakich właściwe organy mogą zgodnie z art. 37 ust. 1 wyznaczyć jako laboratoria urzędowe laboratoria niespełniające warunków, o których mowa w art. 37 ust. 4 lit. e), w odniesieniu do wszystkich stosowanych przez nie metod w ramach kontroli urzędowej lub innych czynności urzędowych, pod warunkiem że laboratoria te spełniają następujące warunki:

a) funkcjonują i zostały akredytowane zgodnie z normą EN ISO/IEC 17025 do stosowania co najmniej jednej z metod, które są podobne do innych stosowanych przez nich metod i reprezentatywne dla nich; oraz

b) regularnie i w znacznym stopniu stosują metody, w odniesieniu do których uzyskały akredytację, o której mowa w lit. a) niniejszego artykułu; z wyjątkiem sytuacji – w odniesieniu do dziedzin regulowanych przepisami, o których mowa art. 1 ust. 2 lit. g) – gdy nie istnieje zwalidowana metoda wykrywania konkretnych agrofagów roślin, o których mowa w art. 34 ust. 1 i 2.

▼B

Artykuł 42

Czasowe odstępstwa od warunków obowiązkowej akredytacji laboratoriów urzędowych

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 37 ust. 5 lit. a) właściwe organy mogą czasowo wyznaczyć istniejące laboratorium urzędowe jako laboratorium urzędowe zgodnie z art. 37 ust. 1 na użytek stosowania metody przeprowadzania laboratoryjnych analiz, badań lub diagnostyki, w odniesieniu do której to metody nie uzyskało ono akredytacji, o której mowa w art. 37 ust. 4 lit. e):

a) jeżeli stosowanie tej metody jest nowym wymogiem zawartym w przepisach unijnych;

b) jeżeli zmiany stosowanej metody wymagają nowej akredytacji lub rozszerzenia zakresu akredytacji posiadanej przez laboratorium urzędowe; lub

c) w przypadkach, gdy konieczność stosowania metody wynika z sytuacji nadzwyczajnej lub pojawiającego się ryzyka dla zdrowia ludzi, zwierząt i roślin lub dobrostanu zwierząt, lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska.

2. Czasowe wyznaczenie, o którym mowa w ust. 1, podlega następującym warunkom:

a) laboratorium urzędowe zostało już akredytowane zgodnie z normą EN ISO/IEC 17025 w odniesieniu do stosowania metody podobnej do metody nieobjętej zakresem jego akredytacji;

b) w laboratorium urzędowym wdrożono system zapewniania jakości w celu zagwarantowania rzetelnych i wiarygodnych wyników stosowania metody nieobjętej zakresem obowiązującej akredytacji;

c) analizy, badania i diagnostykę w odniesieniu do tej metody przeprowadza się pod nadzorem właściwych organów lub krajowego laboratorium referencyjnego.

3. Czasowe wyznaczenie przewidziane w ust. 1 obowiązuje przez okres nie dłuższy niż rok. Może ono zostać jednokrotnie przedłużone o kolejny okres jednego roku.

4. Laboratoria urzędowe wyznaczone zgodnie z ust. 1 są położone w państwach członkowskich, na których terytorium znajdują się właściwe organy, które je wyznaczyły.

ROZDZIAŁ V

Kontrole urzędowe zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii

Artykuł 43

Kontrole urzędowe zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii

Kontrole urzędowe zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii organizuje się w oparciu o ocenę ryzyka. W odniesieniu do zwierząt i towarów, o których mowa w art. 47 i 48, takie kontrole urzędowe przeprowadza się zgodnie z art. 47–64.

▼B

Sekcja I

kontrole urzędowe zwierząt i towarów innych niż podlegające kontrolom urzędowym w punktach kontroli granicznej na mocy sekcji II

Artykuł 44

Kontrole urzędowe zwierząt i towarów innych niż podlegające kontrolom urzędowym w punktach kontroli granicznej na mocy sekcji II

1. W celu zapewnienia zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, właściwe organy regularnie, w oparciu o ocenę ryzyka oraz z właściwą częstotliwością, przeprowadzają kontrole urzędowe zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii, do których nie mają zastosowania art. 47 i 48.

2. Właściwą częstotliwość kontroli urzędowych zwierząt i towarów, o których mowa w ust. 1, ustala się, uwzględniając:

a) ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska, związane z różnymi rodzajami zwierząt i towarów;

b) wszelkie informacje wskazujące na prawdopodobieństwo, że konsumenci mogą zostać wprowadzeni w błąd, w szczególności co do charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości, trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji towarów;

c) historię zgodności z wymogami określonymi w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, mających zastosowanie do danych zwierząt lub towarów:

   (i) państwa trzeciego i zakładu pochodzenia lub miejsca produkcji, stosownie do sytuacji;

   (ii) eksportera;

   (iii) podmiotu odpowiedzialnego za przesyłkę;

d) kontrole danych zwierząt i towarów, które już zostały przeprowadzone; oraz

e) gwarancje wydane przez właściwe organy w państwie trzecim pochodzenia w odniesieniu spełniania przez zwierzęta i towary wymogów określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub wymogów uznanych za co najmniej równoważne z nimi.

3. Kontrole urzędowe przewidziane w ust. 1 przeprowadza się w odpowiednim miejscu na obszarze celnym Unii, w tym:

a) w punkcie wprowadzenia na terytorium Unii;

b) w punkcie kontroli granicznej;

c) w punkcie dopuszczenia do obrotu w Unii;

d) w magazynach i obiektach podmiotu odpowiedzialnego za przesyłkę;

▼B

e) w miejscu przeznaczenia.

4. Niezależnie od ust. 1 i 3 właściwe organy w punktach kontroli granicznej i innych punktach wprowadzenia na terytorium Unii przeprowadzają kontrole urzędowe w odniesieniu do poniższych elementów w każdym przypadku, gdy mają powody uważać, że ich wprowadzenie na terytorium Unii może wiązać się z ryzykiem dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska:

a) środków transportu, również gdy są one puste; oraz

b) opakowań, w tym palet.

5. Właściwe organy mogą również przeprowadzać kontrole urzędowe towarów objętych jedną z procedur celnych określonych w art. 5 pkt 16 lit. a), b) i c) rozporządzenia (UE) nr 952/2013 oraz objętych czasowym składowaniem w rozumieniu art. 5 pkt 17 tego rozporządzenia.

Artykuł 45

Rodzaje kontroli urzędowych zwierząt i towarów innych niż podlegające urzędowym kontrolom w punktach kontroli granicznej na mocy sekcji II

1. Kontrole urzędowe przeprowadzane zgodnie z art. 44 ust. 1:

a) zawsze obejmują kontrolę dokumentacji; oraz

b) obejmują kontrole identyfikacyjne i kontrole bezpośrednie, w zależności od ryzyka dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska.

2. Właściwe organy przeprowadzają kontrole fizyczne, o których mowa w ust. 1 lit. b), we właściwych warunkach umożliwiających prawidłowe przeprowadzenie postępowania.

3. Jeżeli kontrole dokumentacji, kontrole identyfikacyjne lub kontrole bezpośrednie, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wykazują, iż zwierzęta i towary nie spełniają wymogów określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, zastosowanie mają art. 66 ust. 1, 3 i 5, art. 67, 68 i 69, art. 71 ust. 1 i 2, art. 72 ust. 1 i 2, art. 137 i 138.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych w odniesieniu do kwestii, w jakich przypadkach i na jakich warunkach właściwe organy mogą żądać od podmiotów powiadamiania o przybyciu określonych towarów wprowadzanych na terytorium Unii.

Artykuł 46

Próbki pobierane ze zwierząt i towarów innych niż podlegające kontrolom urzędowym w punktach kontroli granicznej na mocy sekcji II

1. W przypadku pobierania próbek ze zwierząt i towarów, właściwe organy, bez uszczerbku dla art. 34–42:

▼B

a) informują zainteresowane podmioty i, w stosownych przypadkach, organy celne; oraz

b) decydują, czy zwierzęta lub towary mają zostać zatrzymane do uzyskania wyników przeprowadzonej analizy, badania lub diagnostyki, czy też mogą zostać dopuszczone pod warunkiem zapewnienia identyfikowalności zwierząt lub towarów.

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych:

a) określa procedury niezbędne do zapewnienia identyfikowalności zwierząt lub towarów, o których mowa w ust. 1 lit. b); oraz

b) wskazuje dokumenty, jakie muszą towarzyszyć zwierzętom lub towarom, o których mowa w ust. 1, po pobraniu próbek przez właściwe organy.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Sekcja II

Kontrole urzędowe zwierząt i towarów w punktach kontroli granicznej

Artykuł 47

Zwierzęta i towary podlegające kontrolom urzędowym w punktach kontroli granicznej

1. W celu zapewnienia zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, właściwe organy przeprowadzają kontrole urzędowe w punkcie kontroli granicznej pierwszego przybycia do Unii w odniesieniu do każdej przesyłki należącej do następujących kategorii zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii:

a) zwierzęta;

b) produkty pochodzenia zwierzęcego, materiał biologiczny i produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego;

c) rośliny, produkty roślinne oraz inne przedmioty zgodnie z wykazami ustanowionymi na podstawie art. 72 ust. 1 i art. 74 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/2031;

d) towary z określonych państw trzecich, w odniesieniu do których Komisja w drodze aktów wykonawczych przewidzianych w ust. 2 lit. b) niniejszego artykułu zdecydowała, że konieczny jest środek wymagający tymczasowego zwiększenia liczby kontroli urzędowych przy ich wprowadzaniu na terytorium Unii z powodu znanego lub pojawiającego się ryzyka lub ponieważ istnieją dowody na to, że mogą mieć miejsce powszechne poważne przypadki niezgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2;

e) zwierzęta i towary podlegające środkowi nadzwyczajnemu określonemu w aktach przyjętych zgodnie z art. 53 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, art. 249 rozporządzenia (UE) 2016/429 lub art. 28 ust. 1, art. 30 ust. 1, art. 40 ust. 3, art. 41 ust. 3, art. 49 ust. 1, art. 53 ust. 3

▼B

i art. 54 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/2031 wymagających, aby przesyłki takich zwierząt lub towarów, zidentyfikowane na podstawie ich kodów w nomenklaturze scalonej, podlegały kontrolom urzędowym przy ich wprowadzeniu na terytorium Unii;

f) zwierzęta i towary, których wprowadzenie na terytorium Unii podlega warunkom lub środkom ustanowionym na podstawie aktów przyjętych zgodnie z odpowiednio art. 126 lub 128 lub przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, które to akty wymagają zapewnienia zgodności z takimi warunkami lub zachowania takich środków przy wprowadzaniu zwierząt lub towarów do Unii.

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych:

a) określa wykazy określające wszystkie zwierzęta i towary, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), wskazując ich kody w nomenklaturze scalonej; oraz

b) określa wykaz towarów należących do kategorii, o której mowa w ust. 1 lit. d), wskazując ich kody w nomenklaturze scalonej, oraz w razie potrzeby aktualizuje go w odniesieniu do ryzyka, o którym mowa w tej literze.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu zmiany niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących zmian kategorii przesyłek, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w celu objęcia nimi produktów złożonych, siana i słomy, oraz innych produktów, ściśle ograniczonych do produktów stwarzających nowo rozpoznane lub zwiększających znacznie ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska.

4. O ile akty ustanawiające środki lub warunki, o których mowa w ust. 1 lit. d), e) i f), nie stanowią inaczej, niniejszy artykuł ma również zastosowanie do przesyłek zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w ust. 1 lit. a), b) i c), jeżeli mają one charakter niekomercyjny.

5. Podmioty odpowiedzialne za przesyłkę zapewniają, aby zwierzęta i towary należące do kategorii, o których mowa w ust. 1, zostały zgłoszone do kontroli urzędowej w punkcie kontroli granicznej, o którym mowa we wspomnianym ustępie.

Artykuł 48

Zwierzęta i towary zwolnione z kontroli urzędowych w punktach kontroli granicznej

Komisja przyjmuje zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, akty delegowane określające, w jakich przypadkach i na jakich warunkach wyłącza się z zakresu art. 47 następujące kategorie zwierząt i towarów, o ile wyłączenie takie jest uzasadnione:

▼B

a) towary wysłane jako próbki handlowe lub jako artykuły wystawowe, które nie są przeznaczone do wprowadzenia do obrotu;

b) zwierzęta i towary przeznaczone do celów naukowych;

c) towary na pokładach międzynarodowych środków transportu, nierozładowywane i przeznaczone do spożycia przez załogę i pasażerów;

d) towary, które stanowią część bagażu osobistego pasażerów i są przeznaczone do osobistej konsumpcji lub do własnego użytku;

e) małe przesyłki towarów wysyłane do osób fizycznych i nieprzeznaczone do wprowadzenia do obrotu;

f) zwierzęta domowe, zgodnie z definicją zawartą w art. 4 pkt 11 rozporządzenia (UE) 2016/429;

g) towary, które zostały poddane szczególnemu traktowaniu i nie przekraczają ilości, które zostaną określone w tych aktach delegowanych;

h) kategorie zwierząt lub towarów stwarzających niskie ryzyko lub niestwarzających szczególnego ryzyka i w odniesieniu do których kontrole w punktach granicznych nie są w związku z tym konieczne.

Artykuł 49

Kontrole urzędowe w punktach kontroli granicznej

1. Aby zweryfikować spełnianie mających zastosowanie wymogów określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, właściwe organy przeprowadzają kontrole urzędowe przesyłek zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, przy przybyciu przesyłki do punktu kontroli granicznej. Takie kontrole urzędowe obejmują kontrole dokumentacji, kontrole identyfikacyjne i kontrole bezpośrednie.

2. Kontrole bezpośrednie przeprowadza się, gdy dotyczą:

a) zwierząt, z wyjątkiem zwierząt wodnych lub mięsa i podrobów jadalnych, są przeprowadzane przez urzędowego lekarza weterynarii, który może być wspomagany przez pracowników przeszkolonych zgodnie z wymogami określonymi na mocy ust. 5 w kwestiach weterynaryjnych i wyznaczonych w tym celu przez właściwe organy;

b) zwierząt wodnych, produktów pochodzenia zwierzęcego innych niż te, o których mowa w lit. a) niniejszego ustępu, materiału biologicznego i produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, są przeprowadzane przez urzędowego lekarza weterynarii lub przez pracowników przeszkolonych zgodnie z wymogami określonymi na mocy ust. 5 i wyznaczonych w tym celu przez właściwe organy;

c) roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów, są przeprowadzane przez urzędowego inspektora ds. zdrowia roślin.

▼B

3. Właściwe organy w punktach kontroli granicznej systematycznie przeprowadzają kontrole urzędowe przesyłek transportowanych zwierząt oraz środków transportu w celu zweryfikowania spełniania wymogów dotyczących dobrostanu zwierząt określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2. Właściwe organy wdrażają rozwiązania w celu nadania priorytetu kontrolom urzędowym transportowanych zwierząt oraz zmniejszenia opóźnień w przypadku takich kontroli.

4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjmować przepisy dotyczące praktycznych rozwiązań przedstawiania przesyłek zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, jednostek transportowych lub podjednostek, które mogą stanowić odrębną przesyłkę, oraz maksymalną liczbę takich jednostek transportowych lub podjednostek w każdej przesyłce, uwzględniając konieczność zapewnienia szybkiej i sprawnej obsługi przesyłek oraz przeprowadzenia kontroli urzędowych przez właściwe organy, a także, w stosownych przypadkach, zgodności z normami międzynarodowymi. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

5. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, akty delegowane określające szczegółowe wymogi szkolenia pracowników, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w celu przeprowadzania kontroli bezpośrednich w punktach kontroli granicznej.

Artykuł 50

Świadectwa i dokumenty towarzyszące przesyłkom i podzielonym przesyłkom

1. Oryginalne świadectwa lub dokumenty urzędowe bądź ich elektroniczne odpowiedniki, które na podstawie przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, muszą towarzyszyć przesyłkom zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, są przedstawiane właściwym organom w punkcie kontroli granicznej i przechowywane przez te organy, o ile przepisy, o których mowa w art. 1 ust. 2, nie stanowią inaczej.

2. Właściwe organy w punkcie kontroli granicznej wydają podmiotowi odpowiedzialnemu za przesyłkę poświadczoną kopię papierową lub elektroniczną świadectw lub dokumentów urzędowych, o których mowa w ust. 1, lub – jeżeli przesyłka jest podzielona – odrębne poświadczone kopie papierowe lub elektroniczne takich świadectw lub dokumentów.

3. Przesyłek nie dzieli się dopóki nie zostaną przeprowadzone kontrole urzędowe, a wspólny zdrowotny dokument wejścia (zwany dalej „dokumentem CHED”), o którym mowa w art. 56, nie zostanie całkowicie wypełniony zgodnie z art. 56 ust. 5 i art. 57.

4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych określających, w jakich przypadkach i na jakich warunkach przesyłkom zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, musi do miejsca przeznaczenia towarzyszyć dokument CHED.

▼B

Artykuł 51

Przepisy szczególne dotyczące kontroli urzędowych w punktach kontroli granicznej

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, akty delegowane dotyczące przepisów określających:

a) w jakich przypadkach i na jakich warunkach organy w punkcie kontroli granicznej mogą zezwolić na dalszy transport przesyłek zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, do miejsca ostatecznego przeznaczenia przed udostępnieniem wyników kontroli bezpośrednich, jeżeli są one wymagane;

b) terminy i rozwiązania dotyczące przeprowadzania kontroli dokumentacji, oraz, o ile to konieczne, kontroli identyfikacyjnej i kontroli bezpośrednich dotyczących zwierząt i towarów, które należą do kategorii określonych w art. 47 ust. 1, i są przywożone drogą morską lub transportem lotniczym z państwa trzeciego, jeżeli te zwierzęta lub towary są przemieszczane ze statku lub statku powietrznego i są przewożone pod dozorem celnym na inny statek lub statek powietrzny w tym samym porcie lub porcie lotniczym w ramach przygotowania do dalszej podróży (zwane dalej „przeładowywanymi przesyłkami”);

c) w jakich przypadkach i na jakich warunkach kontrole identyfikacyjne i kontrole bezpośrednie przeładowywanych przesyłek i zwierząt przywożonych drogą powietrzną lub morską i znajdujących się w tych samych środkach transportu do dalszej podróży można przeprowadzić w punkcie kontroli granicznej innym niż punkt pierwszego przybycia do Unii;

d) w jakich przypadkach i na jakich warunkach można zezwolić na tranzyt przesyłek zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, oraz jakie kontrole urzędowe takich przesyłek przeprowadza się w punktach kontroli granicznej, w tym przypadki i warunki przechowywania towarów w specjalnie zatwierdzonych składach celnych lub w wolnych obszarach celnych;

e) w jakich przypadkach i na jakich warunkach odstępstwa od przepisów dotyczących kontroli identyfikacyjnych i kontroli bezpośrednich mają zastosowanie do przeładowywanych przesyłek i tranzytu przesyłek towarów, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. c).

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych określających, w jakich przypadkach i na jakich warunkach odstępstwa od przepisów dotyczących kontroli dokumentacji mają zastosowanie do przeładowywanych przesyłek i tranzytu przesyłek towarów, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. c).

Artykuł 52

Szczegóły kontroli dokumentacji, kontroli identyfikacyjnych i kontroli bezpośrednich

Na potrzeby zapewnienia jednolitego wdrażania przepisów, o których mowa w art. 49, 50 i 51, Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje szczegółowe przepisy dotyczące działań przeprowadzanych

▼B

podczas kontroli dokumentacji, kontroli identyfikacyjnych i kontroli bezpośrednich, o których mowa we wspomnianych artykułach, oraz po nich, aby zapewnić sprawne przeprowadzanie tych kontroli urzędowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 53

Kontrole urzędowe nieprzeprowadzane w punktach kontroli granicznej

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, akty delegowane określające, w jakich przypadkach i na jakich warunkach:

a) kontrole identyfikacyjne i kontrole bezpośrednie przesyłek zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, mogą być przeprowadzane przez właściwe organy w punktach kontroli innych niż punkty kontroli granicznej, pod warunkiem że te punkty kontroli spełniają wymogi przewidziane w art. 64 ust. 3 oraz w aktach wykonawczych przyjętych zgodnie z art. 64 ust. 4;

b) kontrole bezpośrednie przesyłek, które przeszły kontrolę dokumentacji i kontrolę identyfikacyjną w punkcie kontroli granicznej pierwszego przybycia do Unii, można przeprowadzić w innym punkcie kontroli granicznej w innym państwie członkowskim;

c) kontrole identyfikacyjne i kontrole bezpośrednie przesyłek, które przeszły kontrolę dokumentacji w punkcie kontroli granicznej pierwszego przybycia do Unii, można przeprowadzić w innym punkcie kontroli granicznej w innym państwie członkowskim;

d) określone zadania związane z kontrolami urzędowymi mogą być wykonywane przez organy celne lub inne organy publiczne – o ile zadania te nie wchodzą już w zakres obowiązków tych organów – w odniesieniu do:

   (i) przesyłek, o których mowa w art. 65 ust. 2;

   (ii) bagażu osobistego pasażerów;

   (iii) towarów zamówionych w systemie sprzedaży poprzez umowy zawierane na odległość, w tym przez telefon lub przez internet;

   (iv) zwierząt domowych spełniających warunki określone w art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 ([1]).

e) kontrole dokumentacji przesyłek roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. c), mogą być przeprowadzane z dala od punktu kontroli granicznej.

([1]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 576/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie przemieszczania o charakterze niehandlowym zwierząt domowych oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 998/2003 (Dz.U. L 178 z 28.6.2013, s. 1).

▼B

2. Do punktów kontroli, o których mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, mają również zastosowanie art. 56 ust. 3 lit. a), art. 57 ust. 2, art. 59 ust. 1, art. 60 ust. 1 lit. a) i d) oraz art. 62 i 63.

Artykuł 54

Częstotliwość kontroli dokumentacji, kontroli identyfikacyjnych i kontroli bezpośrednich

1. Wszystkie przesyłki zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, podlegają kontroli dokumentacji.

2. Kontrole identyfikacyjne i kontrole bezpośrednie przeprowadza się w odniesieniu do przesyłek zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, z częstotliwością zależną od ryzyka stwarzanego przez każde zwierzę, towar bądź kategorię zwierząt lub towarów dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt bądź – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska.

3. Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje przepisy dotyczące jednolitego stosowania właściwej częstotliwości kontroli, o której mowa w ust. 2. Takie przepisy gwarantują częstotliwość kontroli wyższą od zera i określają:

a) kryteria i procedury do celów określania i zmieniania poziomu częstotliwości kontroli identyfikacyjnych i kontroli bezpośrednich, które mają być przeprowadzane w odniesieniu do przesyłek zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. a), b) i c), oraz dostosowania ich do poziomu ryzyka związanego w tymi kategoriami, uwzględniając:

   (i) informacje zgromadzone przez Komisję zgodnie z art. 125 ust. 1;

   (ii) wyniki kontroli przeprowadzonych przez ekspertów Komisji zgodnie z art. 120 ust. 1;

   (iii) historię podmiotów pod względem ich zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2;

   (iv) dane i informacje zgromadzone za pośrednictwem systemu zarządzania w zakresie kontroli urzędowych (IMSOC – *ang. information management system for official controls*), o którym mowa w art. 131;

   (v) dostępne oceny naukowe; oraz

   (vi) inne informacje dotyczące ryzyka związanego z danymi kategoriami zwierząt i towarów.

b) warunki, na jakich państwa członkowskie mogą zwiększyć poziom częstotliwości kontroli identyfikacyjnych i kontroli bezpośrednich określony zgodnie z lit. a) w celu uwzględnienia lokalnych czynników ryzyka;

c) procedury zapewniania, by poziom częstotliwości kontroli identyfikacyjnych i kontroli bezpośrednich określonych zgodnie z lit. a) był stosowany terminowo i w jednolity sposób.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

▼B

4. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa:

a) częstotliwość kontroli identyfikacyjnych i kontroli bezpośrednich w odniesieniu do towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. d); oraz

b) częstotliwość kontroli identyfikacyjnych i kontroli bezpośrednich w odniesieniu do zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. e) i f), jeżeli nie została ona już określona w aktach, o których mowa we wspomnianych przepisach.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 55

Decyzje dotyczące przesyłek

1. Po przeprowadzeniu kontroli urzędowych, w tym kontroli dokumentacji i, w razie potrzeby, kontroli identyfikacyjnej i kontroli bezpośredniej, właściwe organy podejmują decyzję w odniesieniu do każdej przesyłki zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, wskazując w niej, czy przesyłka spełnia wymogi przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, i w odpowiednich przypadkach – stosownej procedury celnej.

2. Decyzje dotyczące przesyłek są podejmowane przez:

a) urzędowego lekarza weterynarii w przypadku gdy dotyczą zwierząt, produktów pochodzenia zwierzęcego, materiału biologicznego i produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego; lub

b) urzędowego inspektora ds. zdrowia roślin w przypadku gdy dotyczą roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów.

3. W drodze odstępstwa od ust. 2 lit. a) właściwe organy mogą zadecydować, że decyzje dotyczące przesyłek produktów rybołówstwa, żywych małży, żywych szkarłupni, żywych osłonic i żywych ślimaków morskich przeznaczonych do spożycia przez ludzi będą podejmowane przez odpowiednio przeszkolonych pracowników wyznaczonych w tym celu przez właściwe organy.

Artykuł 56

Stosowanie wspólnego zdrowotnego dokumentu wyjścia (dokumentu CHED) przez podmiot i właściwe organy

1. W odniesieniu do każdej przesyłki zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, podmiot odpowiedzialny za przesyłkę wypełnia stosowną część dokumentu CHED, udzielając informacji niezbędnych do natychmiastowej i kompletnej identyfikacji przesyłki i jej przeznaczenia.

2. Zawarte w niniejszym rozporządzeniu odniesienia do dokumentu CHED obejmują ich wersje elektroniczne.

3. Dokument CHED jest stosowany:

a) przez podmioty odpowiedzialne za przesyłki zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, w celu wcześniejszego powiadomienia właściwych organów w punkcie kontroli granicznej o przybyciu tych przesyłek; oraz

▼B

b) przez właściwe organy w punkcie kontroli granicznej w celu:

(i) udokumentowania wyniku przeprowadzonych kontroli urzędowych oraz wszelkich decyzji podjętych na ich podstawie, w tym decyzji o odrzuceniu przesyłki;

(ii) przekazania informacji, o których mowa w ppkt (i), przez system IMSOC.

4. Podmioty odpowiedzialne za przesyłkę dokonują wcześniejszego powiadomienia zgodnie z ust. 3 lit. a) poprzez wypełnienie i przedłożenie odpowiedniej części dokumentu CHED do systemu IMSOC, w celu przekazania go właściwym organom w punkcie kontroli granicznej przed faktycznym przybyciem przesyłki do Unii.

5. Właściwe organy w punkcie kontroli granicznej ostatecznie wypełniają dokument CHED, gdy:

a) przeprowadzono wszystkie kontrole urzędowe wymagane w art. 49 ust. 1;

b) dostępne są wyniki kontroli bezpośrednich, jeżeli takie kontrole są wymagane; oraz

c) podjęto decyzję dotyczącą przesyłki zgodnie z art. 55 i udokumentowano ją w dokumencie CHED.

Artykuł 57

Stosowanie wspólnego zdrowotnego dokumentu wejścia przez organy celne

1. Objęcie przesyłek zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1 – oraz postępowanie z nimi – procedurą celną, w tym wprowadzanie lub przeładunek w składach wolnocłowych lub celnych lub w wolnych obszarach celnych, wymaga przedstawienia organom celnym dokument CHED przez podmiot odpowiedzialny za przesyłkę, bez uszczerbku dla odstępstw, o których mowa w art. 48, oraz zasad, o których mowa w art. 53 i 54. Na tym etapie dokument CHED musi być ostatecznie wypełniony w systemie IMSOC przez właściwe organy w punkcie kontroli granicznej.

2. Organy celne:

a) nie zezwalają na objęcie przesyłki inną procedurą celną niż wskazana przez właściwe organy w punkcie kontroli granicznej; oraz

b) bez uszczerbku dla odstępstw, o których mowa w art. 48, oraz zasad, o których mowa w art. 53 i 54, zezwalają na dopuszczenie przesyłki do obrotu wyłącznie po przedstawieniu ostatecznie wypełnionego dokumentu CHED potwierdzającego, że przesyłka jest zgodna z mającymi zastosowanie przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

3. W przypadku dokonania zgłoszenia celnego w odniesieniu do przesyłki zwierząt lub towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, ale nieprzedłożenia dokumentu CHED organy celne zatrzymują przesyłkę i niezwłocznie zawiadamiają właściwe organy w punkcie kontroli granicznej. Właściwe organy wprowadzają niezbędne środki zgodnie z art. 66 ust. 6.

▼B

Artykuł 58

Wzór, wymogi czasowe i przepisy szczególne dotyczące stosowania wspólnego zdrowotnego dokumentu wejścia

Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje przepisy określające:

a) wzór dokumentu CHED oraz instrukcje dotyczące jego przedstawiania i stosowania, z uwzględnieniem stosownych norm międzynarodowych; oraz

b) minimalne wymogi czasowe dotyczące wcześniejszego powiadamiania o przesyłkach przez podmioty odpowiedzialne za przesyłkę, jak określono w art. 56 ust. 3 lit. a), w celu umożliwienia właściwym organom w punkcie kontroli granicznej przeprowadzania kontroli urzędowych w terminowy i skuteczny sposób.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 59

Wyznaczenie punktów kontroli granicznej

1. Państwa członkowskie wyznaczają punkty kontroli granicznej do celów przeprowadzania kontroli urzędowych co najmniej jednej kategorii zwierząt i towarów, o których mowa w art. 47 ust. 1.

2. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję przed wyznaczeniem punktu kontroli granicznej. Powiadomienie takie zawiera wszelkie informacje niezbędne Komisji do zweryfikowania, czy proponowany punkt kontroli granicznej spełnia minimalne wymogi określone w art. 64.

3. Komisja w ciągu trzech miesięcy od otrzymania powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, informuje państwo członkowskie:

a) czy wyznaczenie proponowanego punktu kontroli granicznej zależy od pomyślnego wyniku kontroli przeprowadzonej przez ekspertów Komisji zgodnie z art. 116 w celu zweryfikowania spełniania minimalnych wymogów określonych w art. 64; oraz

b) o dacie takiej kontroli, która nie może być późniejsza niż sześć miesięcy od daty powiadomienia.

4. W przypadkach, w których zgodnie z ust. 3 Komisja poinformowała państwo członkowskie, że kontrola nie jest konieczna, państwo członkowskie może dokonać wyznaczenia.

5. Państwo członkowskie opóźnia wyznaczenie punktu kontroli granicznej do momentu przekazania przez Komisję informacji o pozytywnym wyniku kontroli. Komisja przekazuje wyniki przeprowadzonej przez siebie kontroli, o której mowa w ust. 3 lit. a), najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od daty jej przeprowadzenia.

▼B

Artykuł 60

Wykazy punktów kontroli granicznej

1. Każde państwo członkowskie udostępnia w internecie aktualne wykazy punktów kontroli granicznej na swoim terytorium, zawierające następujące informacje na temat każdego punktu kontroli granicznej:

a) jego dane kontaktowe;

b) godziny otwarcia;

c) dokładną lokalizację, oraz czy jest to punkt wprowadzenia w porcie, porcie lotniczym bądź kolejowy lub drogowy punkt wprowadzenia; oraz

d) kategorie zwierząt i towarów, o których mowa w art. 47 ust. 1, dla których został wyznaczony;

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa format, kategorie, skróty dla wyznaczonych miejsc i inne informacje, które mają być stosowane przez państwa członkowskie w wykazach punktów kontroli granicznej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 61

Wycofanie zatwierdzeń i ponownie wyznaczanie istniejących jednostek kontroli granicznej

1. Wycofuje się zatwierdzenia punktów kontroli granicznej na podstawie art. 6 dyrektywy 97/78/WE i art. 6 dyrektywy 91/496/EWG, wyznaczonych miejsc wprowadzenia na podstawie art. 5 rozporządzenia (WE) nr 669/2009 i art. 13c ust. 4 dyrektywy 2000/29/WE oraz wyznaczenie miejsc pierwszego wprowadzenia na podstawie art. 5 rozporządzenia Komisji (UE) nr 284/2011 ([1]).

2. Państwa członkowskie mogą ponownie wyznaczyć punkty kontroli granicznej, wyznaczone miejsca wprowadzenia i miejsca pierwszego wprowadzenia, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, jako punkty kontroli granicznej zgodnie z art. 59 ust. 1 pod warunkiem spełnienia minimalnych wymogów określonych w art. 64.

3. Art. 59 ust. 2, 3 i 5 nie mają zastosowania do ponownego wyznaczenia, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 62

Wycofanie wyznaczenia punktów kontroli granicznej

1. Gdy punkty kontroli granicznej przestają spełniać wymogi, o których mowa w art. 64, państwa członkowskie:

a) wycofują wyznaczenie przewidziane w art. 59 ust. 1 dla wszystkich lub określonych kategorii zwierząt i towarów, w odniesieniu do których dokonano wyznaczenia; oraz

b) usuwają te punkty kontroli granicznej z wykazów, o których mowa w art. 60 ust. 1, w odniesieniu do kategorii zwierząt i towarów, dla których wycofano wyznaczenie.

([1]) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 284/2011 z dnia 22 marca 2011 r. ustanawiające specjalne warunki i szczegółowe procedury dotyczące przywozu przyborów kuchennych z tworzyw poliamidowych i melaminowych pochodzących lub wysłanych z Chińskiej Republiki Ludowej i Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong (Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 25).

▼B

2. Państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wycofaniu wyznaczenia punktu kontroli granicznej, przewidzianym w ust. 1, a także o przyczynach tego wycofania.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących kwestii, w jakich przypadkach i przy zastosowaniu jakich procedur punkty kontroli granicznej, których wyznaczenie wycofano zgodnie z ust. 1 lit a) niniejszego artykułu tylko częściowo, mogą zostać ponownie wyznaczone w drodze odstępstwa od przepisów art. 59.

4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie decydowania o wycofaniu wyznaczenia punktów kontroli granicznej z przyczyn innych niż określone w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 63

Zawieszenie wyznaczenia punktów kontroli granicznej

1. Państwo członkowskie zawiesza wyznaczenie punktu kontroli granicznej i nakazuje wstrzymanie jego działalności dla wszystkich lub określonych kategorii zwierząt i towarów, w odniesieniu do których dokonano wyznaczenia, w przypadkach, gdy taka działalność może wiązać się z ryzykiem dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt bądź – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska. W przypadku poważnego ryzyka zawieszenie następuje ze skutkiem natychmiastowym.

2. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o zawieszeniu wyznaczenia punktu kontroli granicznej, a także o przyczynach tego zawieszenia.

3. Państwa członkowskie sygnalizują zawieszenie wyznaczenia punktu kontroli granicznej w wykazach, o których mowa w art. 60 ust. 1.

4. Państwa członkowskie odwołują zawieszenie przewidziane w ust. 1 niezwłocznie po:

a) stwierdzeniu przez właściwe organy, że nie istnieje już ryzyko, o którym mowa w ust. 1; oraz

b) przekazaniu Komisji i pozostałym państwom członkowskim informacji, na podstawie których odwołuje się zawieszenie.

5. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla kompetencji państw członkowskich w zakresie decydowania o zawieszeniu wyznaczenia punktów kontroli granicznej z przyczyn innych niż te, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 64

Minimalne wymogi dotyczące punktów kontroli granicznej

1. Punkty kontroli granicznej muszą znajdować się w bezpośrednim sąsiedztwie miejsca wprowadzenia do Unii albo w miejscu, które zostało wyznaczone przez organy celne zgodnie z art. 135 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) nr 952/2013, lub w wolnym obszarze celnym.

▼B

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących kwestii, w jakich przypadkach i na jakich warunkach punkt kontroli granicznej może nie znajdować się w bezpośrednim sąsiedztwie miejsca wprowadzenia na terytorium Unii w przypadku szczególnych ograniczeń geograficznych.

3. Punkty kontroli granicznej posiadają:

a) wystarczającą liczbę odpowiednio wykwalifikowanych pracowników;

b) obiekty lub inne pomieszczenia odpowiednie do rodzaju i liczby obsługiwanych kategorii zwierząt i towarów;

c) wyposażenie i obiekty lub inne pomieszczenia umożliwiające przeprowadzanie kontroli urzędowych każdej kategorii zwierząt i towarów, do której dany punkt kontroli granicznej został wyznaczony;

d) wdrożone rozwiązania mające zapewnić w razie potrzeby dostęp do dowolnego innego wyposażenia, obiektu i usługi koniecznych w celu zastosowania środków wprowadzonych zgodnie z art. 65, 66 i 67 w przypadku podejrzenia niezgodności, występowania przesyłek niezgodnych z wymogami lub przesyłek stwarzających ryzyko;

e) rozwiązania awaryjne w celu zapewnienia sprawnego działania kontroli urzędowych i skutecznego stosowania środków wprowadzonych zgodnie z art. 65, 66 i 67 w przypadkach nieprzewidzianych i nieoczekiwanych warunków lub zdarzeń;

f) technologię i wyposażenie niezbędne do sprawnego działania systemu IMSOC oraz w stosownych przypadkach innego komputerowego systemu zarządzania informacjami niezbędnego do obsługi i wymiany danych i informacji;

g) dostęp do usług laboratoriów urzędowych, które są w stanie dostarczać wyniki analiz, badań i diagnostyki w odpowiednim terminie i są wyposażone w narzędzia informatyczne niezbędne, aby zapewnić w stosownych przypadkach wprowadzenie wyników przeprowadzonych analiz, badań lub diagnostyki do systemu IMSOC;

h) stosowne rozwiązania dotyczące właściwego postępowania z różnymi kategoriami zwierząt i towarów oraz zapobiegania ryzyku, które może wyniknąć z zanieczyszczenia krzyżowego; oraz

i) rozwiązania dotyczące zgodności ze stosownymi normami bioasekuracji w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się chorób w Unii.

4. Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjąć szczegółowe przepisy dotyczące wymogów przewidzianych w ust. 3 niniejszego artykułu, tak aby uwzględniały szczególne cechy i potrzeby logistyczne związane z przeprowadzaniem kontroli urzędowych i stosowaniem środków wprowadzanych zgodnie z art. 66 ust. 3 i 6 oraz art. 67 w odniesieniu do różnych kategorii zwierząt i towarów, o których mowa w art. 47 ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

▼B

5. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, akty delegowane określające w jakich przypadkach i na jakich warunkach punkty kontroli granicznej wyznaczone do celów przywozu nieobrobionych kłód oraz drewna przetartego i zrębionego mogą być wyłączone z jednego lub więcej obowiązków, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, tak by uwzględnić potrzeby właściwych organów odpowiedzialnych za kontrole urzędowe działających przy szczególnych ograniczeniach geograficznych, przy jednoczesnym zapewnieniu prawidłowego przebiegu kontroli.

Sekcja III

Działanie w przypadku podejrzenia niezgodności i stwierdzenia niezgodności dotyczącej zwierząt i towarów wprowadzanych do unii

Artykuł 65

Podejrzenie niezgodności i wzmożone kontrole urzędowe

1. W przypadku podejrzenia niezgodności przesyłek zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 44 ust. 1 i art. 47 ust. 1, z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, właściwe organy przeprowadzają kontrole urzędowe w celu potwierdzenia lub wyeliminowania takiego podejrzenia.

2. Przesyłki zwierząt i towarów niezgłoszone przez podmioty jako zawierające zwierzęta i towary należące do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, podlegają kontrolom urzędowym ze strony właściwych organów, jeżeli można przypuszczać, że takie kategorie zwierząt lub towarów są obecne w przesyłce.

3. Właściwe organy dokonują urzędowego zatrzymania przesyłek, o których mowa w ust. 1 i 2, w oczekiwaniu na wyniki kontroli urzędowych określonych w tych ustępach.

W stosownych przypadkach przesyłki takie odizolowuje się lub poddaje kwarantannie, a zwierzęta otrzymują schronienie, są karmione, pojone i poddawane koniecznym zabiegom w czasie oczekiwania na wyniki kontroli urzędowych.

4. Jeżeli właściwe organy mają powody podejrzewać nieuczciwe lub oszukańcze praktyki ze strony podmiotu odpowiedzialnego za przesyłkę lub jeżeli kontrole urzędowe dają powody do podejrzeń, że miało miejsce poważne lub wielokrotne naruszenie przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, w uzupełnieniu do środków, o których mowa w art. 66 ust. 3, w stosownych przypadkach nasilają one kontrole urzędowe przesyłek o takim samym pochodzeniu lub zastosowaniu.

5. Właściwe organy powiadamiają Komisję i państwa członkowskie poprzez system IMSOC o swojej decyzji o przeprowadzaniu wzmożonych kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, podając powody swojej decyzji.

6. Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje przepisy dotyczące procedur skoordynowanego przeprowadzania przez właściwe organy wzmożonych kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

▼B

Artykuł 66

Środki stosowane w przypadku przesyłek niezgodnych wprowadzanych na terytorium Unii

1. Właściwe organy dokonują urzędowego zatrzymania przesyłki zwierząt lub towarów wprowadzanych na terytorium Unii, która jest niezgodna z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, i odmawiają wprowadzenia jej na terytorium Unii.

W stosownych przypadkach właściwe organy odizolowują lub poddają kwarantannie takie przesyłki, a znajdujące się w nich zwierzęta są trzymane, doglądane lub poddawane zabiegom w odpowiednich warunkach do momentu podjęcia dalszej decyzji. O ile to możliwe, właściwe organy uwzględniają także potrzebę szczególnego sposobu postępowania w przypadku niektórych rodzajów towarów.

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa warunki izolacji i kwarantanny przewidziane w ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

3. Właściwy organ, w odniesieniu do przesyłki, o której mowa w ust. 1, niezwłocznie nakazuje, by podmiot odpowiedzialny za przesyłkę:

a) zniszczył przesyłkę;

b) ponownie wysłał przesyłkę poza Unię zgodnie z art. 72 ust. 1 i 2; lub

c) poddał przesyłkę szczególnemu traktowaniu zgodnie z art. 71 ust. 1 i 2 lub zastosował inny środek w celu zapewnienia zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz, w stosownych przypadkach, przeznaczył przesyłkę do celów innych niż te, do których była pierwotnie przeznaczona.

Wszelkie działania, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), b) i c), muszą być przeprowadzane zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, w szczególności – w odniesieniu do przesyłek zawierających żywe zwierzęta – przepisami, które mają zaoszczędzić zwierzętom możliwego do uniknięcia bólu, stresu lub cierpienia.

W przypadku gdy przesyłka składa się z roślin, produktów roślinnych lub innych przedmiotów, zastosowanie do przesyłki lub do jej partii mają lit. a), b) i c) akapitu pierwszego.

Przed wydaniem podmiotowi nakazu przeprowadzenia działań zgodnie z lit. a), b) i c) akapitu pierwszego, właściwy organ wysłuchuje danego podmiotu, chyba że konieczne jest natychmiastowe działanie w odpowiedzi na ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również środowiska.

4. Jeżeli właściwy organ nakazuje podmiotowi podjęcie jednego lub kilku działań określonych w ust. 3 akapit pierwszy lit. a), b) lub c), organ ten może wyjątkowo zezwolić na podjęcie działań w odniesieniu wyłącznie do części przesyłki pod warunkiem, że częściowe zniszczenie, ponowna wysyłka, szczególna obróbka lub inne środki:

▼B

a) są podejmowane, aby zapewnić zgodność;

b) nie stanowią ryzyka dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska; oraz

c) nie zakłócają czynności realizowanych w ramach kontroli urzędowej.

5. O decyzji o odmowie wprowadzenia przesyłki, jak przewidziano w ust. 1 niniejszego artykułu, i o nakazie wydanym zgodnie z ust. 3 i 6 niniejszego artykułu oraz z art. 67 właściwe organy niezwłocznie powiadamiają:

a) Komisję;

b) właściwe organy pozostałych państw członkowskich;

c) organy celne;

d) właściwe organy państwa trzeciego pochodzenia; oraz

e) podmiot odpowiedzialny za przesyłkę.

Powiadomienia dokonuje się za pośrednictwem systemu IMSOC.

6. Jeżeli przesyłka zwierząt lub towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1, nie zostaje zgłoszona do kontroli urzędowych, o których mowa w tym przepisie, lub nie zostaje zgłoszona zgodnie z wymogami określonymi w art. 50 ust. 1 i 3, art. 56 ust. 1, 3 i 4, ani z zasadami przyjętymi na podstawie art. 48, art. 49 ust. 4, art. 51, art. 53 ust. 1 i art. 58, właściwe organy nakazują, aby taka przesyłka została zatrzymana lub wycofana od użytkowników oraz niezwłocznie poddana urzędowemu zatrzymaniu.

Do tego rodzaju przesyłek zastosowanie mają ust. 1, 3 i 5 niniejszego artykułu.

7. Środki, o których mowa w niniejszym artykule, są stosowane na koszt podmiotu odpowiedzialnego za przesyłkę.

Artykuł 67

Środki podejmowane w stosunku do stwarzających ryzyko zwierząt lub towarów wprowadzanych na terytorium Unii z państw trzecich

W przypadkach, w których kontrole urzędowe wykażą, że przesyłka zwierząt lub towarów stwarza ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt, lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska, przesyłka taka jest odizolowywana lub poddawana kwarantannie, zaś należące do niej zwierzęta – trzymane, doglądane lub poddawane zabiegom w odpowiednich warunkach w oczekiwaniu na dalszą decyzję.

Właściwe organy poddają daną przesyłkę urzędowemu zatrzymaniu i niezwłocznie nakazują podmiotowi odpowiedzialnemu za daną przesyłkę, by:

▼B

a) zniszczył przesyłkę zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, wprowadzając wszelkie środki konieczne do ochrony zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub środowiska, a w odniesieniu do żywych zwierząt w szczególności z przepisami, które mają zaoszczędzić zwierzętom możliwego do uniknięcia bólu, dystresu lub cierpienia; lub

b) poddał przesyłkę szczególnemu traktowaniu zgodnie z art. 71 ust. 1 i 2.

Środki, o których mowa w niniejszym artykule, są stosowane na koszt podmiotu odpowiedzialnego za przesyłkę.

Artykuł 68

Działania następcze w stosunku do decyzji podjętych w związku z przesyłkami niezgodnymi wprowadzanymi na terytorium Unii z państw trzecich

1. Właściwe organy:

a) unieważniają świadectwa urzędowe i, w zależności od przypadku, inne stosowne dokumenty towarzyszące przesyłkom, które objęto środkami na podstawie art. 66 ust. 3 i 6 oraz art. 67; oraz

b) współpracują zgodnie z art. 102–108 w celu wprowadzenia dalszych środków koniecznych do zapewnienia, by nie było możliwe ponowne wprowadzenie do Unii przesyłek, których wprowadzenia odmówiono zgodnie z art. 66 ust. 1.

2. Właściwe organy w państwie członkowskim, w którym przeprowadzono kontrole urzędowe, nadzorują stosowanie środków nakazanych zgodnie z art. 66 ust. 3 i 6 oraz art. 67 w celu zapewnienia, by podczas stosowania takich środków lub w oczekiwaniu na ich zastosowanie, przesyłka nie powodowała wystąpienia niepożądanych skutków dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub dla środowiska.

W stosownych przypadkach stosowanie takich środków realizuje się pod nadzorem właściwych organów innego państwa członkowskiego.

Artykuł 69

Niezastosowanie przez podmiot środków nakazanych przez właściwe organy

1. Podmiot odpowiedzialny za przesyłkę niezwłocznie realizuje wszelkie środki nakazane przez właściwe organy zgodnie z art. 66 ust. 3 i 6 oraz art. 67 i najpóźniej w ciągu 60 dni od dnia, w którym właściwe organy powiadomiły dany podmiot o swojej decyzji zgodnie z art. 66 ust. 5. Właściwy organ może wyznaczyć okres krótszy niż 60 dni.

2. Jeżeli po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1, dany podmiot nie podejmie działania, właściwe organy nakazują:

a) zniszczenie przesyłki lub zastosowanie wobec niej innego stosownego środka;

▼B

b) w przypadkach, o których mowa w art. 67, zniszczenie przesyłki w odpowiednich obiektach zlokalizowanych jak najbliżej punktu kontroli granicznej z uwzględnieniem wszelkich środków koniecznych do ochrony zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub środowiska.

3. Właściwe organy mogą przedłużyć okres, o którym mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, o czas niezbędny do uzyskania wyników drugiej ekspertyzy, o której mowa w art. 35, pod warunkiem że nie będzie to miało niepożądanych skutków dla zdrowia ludzi, zwierząt i roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska.

4. Środki, o których mowa w niniejszym artykule, są stosowane na koszt podmiotu odpowiedzialnego za przesyłkę.

Artykuł 70

Spójność w stosowaniu art. 66, 67 i 68

Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje przepisy mające na celu zapewnienie spójności we wszystkich punktach kontroli granicznej, o których mowa w art. 59 ust. 1, i punktach kontroli, o których mowa w art. 53 ust. 1 lit. a), pod względem podejmowanych przez właściwe organy decyzji i środków oraz wydawanych przez nie nakazów zgodnie z art. 66, 67 i 68, których mają przestrzegać właściwe organy podczas reagowania na powszechne lub powtarzające się przypadki niezgodności lub ryzyka. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 71

Szczególne traktowanie przesyłek

1. Szczególne traktowanie przesyłek przewidziane w art. 66 ust. 3 lit. c) i w art. 67 lit. b) może w stosownych przypadkach obejmować:

a) obróbkę i przetwarzanie, w tym w stosownych przypadkach odkażanie, z wyłączeniem rozcieńczania, tak aby przesyłka była zgodna z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub z wymogami państwa trzeciego ponownej wysyłki; lub

b) obróbkę w dowolny inny sposób odpowiednią do bezpiecznego spożycia przez zwierzęta lub ludzi bądź do celów innych niż spożycie przez zwierzęta lub ludzi.

2. Szczególne traktowanie, o którym mowa w ust. 1:

a) jest przeprowadzane w sposób skuteczny i zapewnia wyeliminowanie wszelkiego ryzyka dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin bądź dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska;

b) jest dokumentowane i przeprowadzane pod kontrolą właściwych organów lub, w stosownych przypadkach, za obopólną zgodą – pod kontrolą właściwych organów innego państwa członkowskiego; oraz

▼B

c) spełnia wymogi określone w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do wymogów i warunków, zgodnie z którymi ma odbywać się szczególne traktowanie przewidziane w ust. 1 niniejszego artykułu.

W przypadku braku przepisów przyjętych w drodze aktów delegowanych takie szczególne traktowanie przeprowadzane jest zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 72

Ponowna wysyłka przesyłek

1. Właściwe organy zezwalają na ponowne wysyłanie przesyłek, jeżeli spełnione są następujące warunki:

a) miejsce przeznaczenia uzgodniono z podmiotem odpowiedzialnym za przesyłkę;

b) podmiot odpowiedzialny za przesyłkę poinformował na piśmie właściwe organy państwa członkowskiego, że właściwe organy państwa trzeciego pochodzenia lub państwa trzeciego przeznaczenia – jeżeli są one inne – zostały poinformowane o powodach i okolicznościach odmowy wprowadzenia na terytorium Unii danej przesyłki zwierząt lub towarów;

c) w przypadku gdy państwo trzecie przeznaczenia nie jest państwem trzecim pochodzenia – podmiot otrzymał zgodę właściwych organów tego trzeciego państwa przeznaczenia, a te właściwe organy powiadomiły właściwe organy państwa członkowskiego o swojej gotowości do przyjęcia przesyłki; oraz

d) w przypadku przesyłek zwierząt ponowne wysłanie jest zgodne z wymogami dotyczącymi dobrostanu zwierząt.

2. Warunki określone w ust. 1 lit. b) i c) niniejszego artykułu nie mają zastosowania do przesyłek towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. c).

Sekcja IV

Zatwierdzanie kontroli przedwywozowych

Artykuł 73

Zatwierdzanie kontroli przedwywozowych przeprowadzanych przez państwa trzecie

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych może zatwierdzać, na wniosek państwa trzeciego, określone kontrole przedwywozowe, które przeprowadza państwo trzecie w odniesieniu do przesyłek zwierząt i towarów przed wywozem do Unii w celu zweryfikowania, czy wywożone przesyłki spełniają wymogi zawarte w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2. Takie zatwierdzenie ma zastosowanie wyłącznie do przesyłek pochodzących z danego państwa trzeciego i może być udzielone w odniesieniu do jednej lub większej liczby kategorii zwierząt lub towarów. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

2. Zatwierdzenie przewidziane w ust. 1 określa:

▼B

a) maksymalną częstotliwość kontroli urzędowych, jakie mają zostać przeprowadzone przez właściwe organy państwa członkowskiego podczas wprowadzania przesyłek na terytorium Unii, jeżeli nie istnieje powód do podejrzewania niezgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub nieuczciwych lub oszukańczych praktyk;

b) świadectwa urzędowe, które muszą towarzyszyć przesyłkom wprowadzanym na terytorium Unii;

c) wzór świadectw, o których mowa w lit. b);

d) właściwe organy państwa trzeciego, pod których nadzorem muszą być przeprowadzane kontrole przedwywozowe; oraz

e) w stosownych przypadkach jednostki upoważnione, którym takie właściwe organy mogą przekazać niektóre zadania. Tego rodzaju upoważnienie może zostać zatwierdzone jedynie po spełnieniu kryteriów określonych w art. 28–33 lub równoważnych warunków.

3. Zatwierdzenia przewidzianego w ust. 1 niniejszego artykułu można udzielić państwu trzeciemu jedynie w przypadku, gdy dostępne dowody oraz – w stosownych przypadkach – kontrola Komisji przeprowadzona zgodnie z art. 120 wykażą, iż system kontroli urzędowych w danym państwie trzecim jest w stanie zapewnić, że:

a) przesyłki zwierząt lub towarów wywożone do Unii spełniają wymogi zawarte w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub równoważne wymogi; oraz

b) kontrole urzędowe przeprowadzane w państwie trzecim przed wysłaniem do Unii są wystarczająco skuteczne, aby mogły zastąpić lub ograniczyć częstotliwość kontroli dokumentacji, kontroli identyfikacyjnych i kontroli bezpośrednich określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2.

4. Właściwe organy lub jednostka upoważniona określona w zatwierdzeniu:

a) są odpowiedzialne za kontakty z Unią; oraz

b) zapewniają, by każdej kontrolowanej przesyłce towarzyszyły świadectwa urzędowe, o których mowa w ust. 2 lit. b).

5. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa szczegółowe zasady i kryteria zatwierdzania kontroli przedwywozowych przeprowadzanych przez państwa trzecie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu i kontroli urzędowych przeprowadzanych przez właściwe organy państw członkowskich w odniesieniu do zwierząt i towarów objętych zatwierdzeniem, o którym mowa w tym ustępie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 74

Niezgodność z zatwierdzeniem kontroli przedwywozowych przeprowadzanych przez państwa trzecie i wycofanie takiego zatwierdzenia

1. Gdy kontrole urzędowe przesyłek zwierząt i towarów należących do kategorii, w odniesieniu do których zatwierdzono określone kontrole

▼B

przedwywozowe zgodnie z art. 73 ust. 1, wykazują poważne i powtarzające się przypadki niezgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, państwa członkowskie niezwłocznie:

a) ubiegają się o pomoc administracyjną zgodnie z procedurami określonymi w art. 102–108 oraz w uzupełnieniu powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie oraz zainteresowane podmioty poprzez system IMSOC; oraz

b) zwiększają liczbę kontroli urzędowych przesyłek z danego państwa trzeciego oraz, gdy jest to konieczne w celu umożliwienia prawidłowego analitycznego zbadania sytuacji, zachowują odpowiednią liczbę próbek i przechowują je w odpowiednich warunkach.

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych wycofać zatwierdzenie przewidziane w art. 73 ust. 1, jeżeli w wyniku kontroli urzędowych, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wykryto przesłanki, by sądzić, że wymogi określone w art. 73 ust. 3 i 4 nie są już spełniane. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Sekcja V

Współpraca między organami w odniesieniu do przesyłek z państw trzecich

Artykuł 75

Współpraca między organami w odniesieniu do przesyłek wprowadzanych na terytorium Unii z państw trzecich

1. Właściwe organy, organy celne i inne organy państw członkowskich zajmujące się zwierzętami i towarami wprowadzanymi na teren Unii współpracują ściśle w celu zapewnienia, by kontrole urzędowe przesyłek zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii były przeprowadzane zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia.

W tym celu właściwe organy, organy celne i inne organy:

a) zapewniają wzajemny dostęp do informacji, które są konieczne dla organizacji i przeprowadzania odpowiednich czynności realizowanych w odniesieniu do zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii; oraz

b) zapewniają terminową wymianę takich informacji, w tym drogą elektroniczną.

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje przepisy dotyczące jednolitych rozwiązań w zakresie współpracy, jakie muszą wdrożyć właściwe organy, organy celne i inne organy, o których mowa w ust. 1, w celu zapewnienia:

a) dostępu właściwych organów do informacji niezbędnych do natychmiastowej i kompletnej identyfikacji przesyłek zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii, które podlegają kontrolom urzędowym w punkcie kontroli granicznej zgodnie z art. 47 ust. 1;

▼B

b) wzajemnej aktualizacji – poprzez wymianę informacji lub synchronizację stosownych zestawów danych – informacji zgromadzonych przez właściwe organy, organy celne i inne organy w odniesieniu do przesyłek zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii; oraz

c) szybkiego informowania o decyzjach podejmowanych przez takie organy na podstawie informacji, o których mowa w lit. a) i b).

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 76

Współpraca między organami w odniesieniu do przesyłek niepodlegających określonym kontrolom na granicach

1. Ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu stosuje się w przypadku przesyłek zwierząt i towarów innych niż podlegające kontrolom przy wprowadzaniu na terytorium Unii zgodnie z art. 47 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do których dokonano zgłoszenia celnego w celu dopuszczenia do obrotu zgodnie z art. 5 pkt 12 rozporządzenia (UE) nr 952/2013 i art. 158–202 tego rozporządzenia.

2. Organy celne zawieszają dopuszczenie do obrotu, jeżeli mają podstawy sądzić, że przesyłka może stwarzać ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska, i niezwłocznie powiadamiają właściwe organy o takim zawieszeniu.

3. Przesyłka, której dopuszczenie do obrotu zawieszono na mocy ust. 2, zostaje dopuszczona, jeżeli w ciągu trzech dni roboczych od zawieszenia dopuszczenia właściwe organy nie zażądają, aby organy celne kontynuowały zawieszenie, lub jeżeli poinformują organy celne o braku ryzyka.

4. W przypadku uznania przez właściwe organy, że istnieje ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska:

a) zwracają się one do organów celnych, aby nie dopuszczały przesyłki do obrotu i aby na fakturze handlowej towarzyszącej przesyłce i każdym innym właściwym dokumencie towarzyszącym lub w stosownych odpowiednikach elektronicznych umieszczały następujące oświadczenie:

„Produkt stwarza ryzyko — brak zezwolenia na dopuszczenie do obrotu — rozporządzenie ►C1 (UE) 2017/625 ◄”;

b) nie zezwala się na inną procedurę celną bez zgody właściwych organów; oraz

c) zastosowanie mają art. 66 ust. 1, 3, 5 i 6, art. 67, 68, 69, art. 71 ust. 1 i 2 oraz art. 72 ust. 1 i 2.

5. W przypadku przesyłek zwierząt i towarów innych niż podlegające kontrolom przy wprowadzaniu na terytorium Unii zgodnie z art. 47 ust. 1, w odniesieniu do których nie dokonano zgłoszenia celnego w celu dopuszczenia do obrotu, organy celne przekazują wszystkie

▼B

odpowiednie informacje organom celnym w państwach członkowskich ostatecznego przeznaczenia, jeżeli mają podstawy, aby uważać, że przesyłka może stwarzać ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska.

Sekcja VI

Środki szczególne

Artykuł 77

Przepisy dotyczące określonych kontroli urzędowych i środków, jakie mają zostać wprowadzone w wyniku przeprowadzenia takich kontroli

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, akty delegowane dotyczące przepisów w zakresie przeprowadzania określonych kontroli urzędowych i środków w przypadkach niezgodności w celu uwzględnienia szczególnych cech następujących kategorii zwierząt i towarów lub sposobów i środków ich transportu:

a) przesyłki świeżych produktów rybołówstwa wyładowywanych bezpośrednio w portach wyznaczonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1005/2008 ([1]) ze statku rybackiego pływającego pod banderą państwa trzeciego;

b) przesyłki nieoskórowanej, pokrytej futrem dziczyzny;

c) przesyłki towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. b), dostarczanych, przechowywanych lub nie w specjalnie zatwierdzonym składzie wolnocłowym lub składzie celnym lub w wolnych obszarach celnych, na statki opuszczające Unię oraz przeznaczonych na zaopatrzenie statku lub do spożycia przez załogę i pasażerów;

d) drewniane materiały opakowaniowe;

e) pasza towarzysząca zwierzętom przeznaczona do karmienia tych zwierząt;

f) zwierzęta i towary zamówione na podstawie umowy sprzedaży zawartej na odległość i dostarczone z państwa trzeciego na adres w Unii oraz wymogi dotyczące powiadamiania konieczne, aby umożliwić właściwe przeprowadzenie kontroli urzędowych;

g) produkty roślinne, które ze względu na kolejne miejsce przeznaczenia mogą stwarzać ryzyko rozprzestrzeniania zakaźnych lub zaraźliwych chorób zwierząt;

h) przesyłki zwierząt i towarów należących do kategorii, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. a), b) i c), pochodzące z Unii i wracające do niej w wyniku odmowy wprowadzenia w państwie trzecim;

i) towary wprowadzane na terytorium Unii luzem z państwa trzeciego, niezależnie od tego, czy wszystkie pochodzą z tego państwa trzeciego;

([1]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania, zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2847/93, (WE) nr 1936/2001 i (WE) nr 601/2004 oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 1093/94 i (WE) nr 1447/1999 (Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1).

▼B

j) przesyłki towarów, o których mowa w art. 47 ust. 1, pochodzących z terytorium Chorwacji i przewożonych przez terytorium Bośni i Hercegowiny w Neum („korytarz Neum”) przed ponownym wprowadzeniem na terytorium Chorwacji przez miejsca wprowadzenia w Klek lub Zaton Doli;

k) zwierzęta i towary objęte wyłączeniem z zakresu art. 47 zgodnie z art. 48.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących warunków monitorowania transportu i przybycia przesyłek niektórych zwierząt i towarów od punktu kontroli granicznej przybycia do zakładu w miejscu przeznaczenia w Unii, do punktu kontroli granicznej w miejscu przeznaczenia lub do punktu kontroli granicznej wywozu.

3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjąć przepisy dotyczące:

a) wzorów świadectw urzędowych i przepisów dotyczących wydawania takich świadectw; oraz

b) formatu dokumentów, które muszą towarzyszyć kategoriom zwierząt lub towarów, o których mowa w ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

ROZDZIAŁ VI

Finansowanie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych

Artykuł 78

Przepisy ogólne

1. Państwa członkowskie zapewniają dostępność odpowiednich zasobów finansowych pozwalających na zatrudnienie pracowników oraz zapewnienie innych zasobów niezbędnych właściwym organom do realizacji kontroli urzędowych i zadań związanych z innymi czynnościami urzędowymi.

2. Niniejszy rozdział ma również zastosowanie w przypadku przekazania określonych zadań realizowanych w ramach kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych zgodnie z art. 28 i art. 31.

Artykuł 79

Obowiązkowe opłaty lub należności

1. Właściwe organy pobierają opłaty lub należności za kontrole urzędowe przeprowadzone w odniesieniu do czynności, o których mowa w załączniku IV rozdział II, i w odniesieniu do zwierząt i towarów, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. a), b) i c), w punktach kontroli granicznej lub w punktach kontroli, o których mowa w art. 53 ust. 1 lit. a):

a) na poziomie kosztów obliczonych zgodnie z art. 82 ust. 1; lub

b) w wysokości przewidzianej w załączniku IV.

▼B

2. Właściwe organy pobierają opłaty lub należności w celu odzyskania kosztów, jakie ponoszą w związku z:

a) kontrolami urzędowymi przeprowadzanymi w odniesieniu do zwierząt i towarów, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. d), e) i f);

b) kontrolami urzędowymi przeprowadzanymi na wniosek podmiotu w celu uzyskania zatwierdzenia, o którym mowa w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 183/2005;

c) kontrolami urzędowymi, które pierwotnie nie były zaplanowane; oraz:

(i) które okazały się konieczne w wyniku wykrycia niezgodności przez sam podmiot podczas kontroli urzędowej przeprowadzanej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem; oraz

(ii) przeprowadzonych w celu oceny stopnia i wpływu niezgodności lub sprawdzenia, czy niezgodność została usunięta.

3. Niezależnie od ust. 1 i 2 państwa członkowskie mogą, w odniesieniu do działań, o których mowa w załączniku IV rozdział II, w obiektywny i niedyskryminacyjny sposób zmniejszyć kwotę opłat lub należności, uwzględniając:

a) interes podmiotów o małej wydajności;

b) tradycyjne metody stosowane w produkcji, przetwarzaniu i dystrybucji;

c) potrzeby podmiotów znajdujących się w regionach o szczególnych ograniczeniach geograficznych; oraz

d) historię zgodności podmiotów ze odpowiednimi przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, potwierdzoną kontrolami urzędowymi.

4. Państwa członkowskie mogą postanowić, że opłaty i należności obliczane zgodnie z art. 82 ust. 1 lit. b) nie są pobierane poniżej kwoty, przy której – uwzględniając koszty pobierania i ogólny spodziewany dochód z opłat i należności – pobieranie tej opłaty lub należności byłoby nieopłacalne.

5. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu zweryfikowania zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. i) i j).

Artykuł 80

Opłaty lub należności

Państwa członkowskie mogą pobierać opłaty lub należności w celu pokrycia kosztów kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych inne niż opłaty i należności, o których mowa w art. 79, o ile nie jest to zakazane przepisami mającymi zastosowanie w obszarach regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

▼B

Artykuł 81

Koszty

Opłaty lub należności, które mają być pobierane zgodnie z art. 79 ust. 1 lit. a) i art. 79 ust. 2, określa się na podstawie następujących kosztów, w zakresie w jakim wynikają one z danych kontroli urzędowych:

a) wynagrodzeń pracowników, w tym pracowników pomocniczych i administracyjnych, zaangażowanych w przeprowadzanie kontroli urzędowych, kosztów ich zabezpieczenia społecznego, emerytalnego i ubezpieczenia;

b) kosztów pomieszczeń i wyposażenia, w tym kosztów konserwacji i ubezpieczenia oraz innych powiązanych kosztów;

c) kosztów materiałów eksploatacyjnych i narzędzi;

d) kosztów usług, którymi jednostki upoważnione obciążają właściwe organy w związku z kontrolami urzędowymi przekazanymi do wykonania jednostkom upoważnionym;

e) kosztów szkolenia pracowników, o których mowa w lit. a), z wyłączeniem szkoleń koniecznych do uzyskania kwalifikacji niezbędnych, aby być zatrudnionym przez właściwe organy;

f) kosztów podróży pracowników, o których mowa w lit. a), i związanych z nimi kosztów utrzymania;

g) kosztów pobierania próbek oraz laboratoryjnych analiz, badań i diagnostyki naliczanych przez laboratoria urzędowe za wykonanie tych zadań.

Artykuł 82

Obliczanie opłat lub należności

1. Opłaty lub należności pobierane zgodnie z art. 79 ust. 1 lit. a) i art. 79 ust. 2 określa się na podstawie jednej z następujących metod obliczania lub kombinacji tych metod:

a) ustala się jako stawkę zryczałtowaną na podstawie całkowitych kosztów kontroli urzędowych poniesionych przez właściwe organy w danym okresie i stosuje wobec wszystkich podmiotów, niezależnie od tego, czy w okresie referencyjnym w odniesieniu do każdego obciążonego opłatą podmiotu jest przeprowadzana kontrola urzędowa; przy ustalaniu poziomu opłat nakładanych na każdy sektor, działalność i kategorię podmiotów właściwe organy uwzględniają wpływ danego rodzaju i rozmiaru działalności oraz odpowiednich czynników ryzyka na rozkład całkowitych kosztów takich kontroli urzędowych; lub

b) oblicza się je na podstawie faktycznych kosztów poszczególnych kontroli urzędowych i stosuje się wobec podmiotów podlegających takiej kontroli urzędowej.

2. Koszty podróży, o których mowa w art. 81 lit. f), uwzględnia się przy obliczaniu opłat lub należności, o których mowa w art. 79 ust. 1 lit. a) i art. 79 ust. 2, w sposób niedyskryminujący podmiotów ze względu na odległość ich obiektów od siedziby właściwych organów.

▼B

3. Jeżeli opłaty lub należności oblicza się zgodnie z ust. 1 lit. a), opłaty lub należności pobierane przez właściwe organy nie przekraczają całkowitych kosztów poniesionych w związku z kontrolami urzędowymi przeprowadzanymi w okresie, o którym mowa w tym ustępie.

4. Jeżeli opłaty lub należności oblicza się zgodnie z ust. 1 lit. b), nie przekraczają one faktycznych kosztów przeprowadzonej kontroli urzędowej.

Artykuł 83

Pobieranie i stosowanie opłat lub należności

1. Od podmiotu pobiera się opłatę lub należność za kontrolę urzędową oraz za inne czynności urzędowe wykonywane na podstawie zażalenia jedynie w przypadkach, gdy ta kontrola potwierdzi niezgodność.

2. Opłaty lub należności pobierane zgodnie z art. 79 i art. 80 nie są bezpośrednio ani pośrednio zwracane, chyba że zostały pobrane nienależnie.

3. Państwa członkowskie mogą postanowić, że opłaty i należności są pobierane przez inne organy niż właściwe organy lub przez jednostki upoważnione.

Artykuł 84

Wniesienie opłat lub należności

1. Właściwe organy zapewniają, by podmioty, na wniosek, otrzymywały potwierdzenie wniesienia opłat lub należności w przypadku gdy podmiot nie ma innego dostępu do takiego potwierdzenia.

2. Opłaty lub należności pobierane zgodnie z art. 79 ust. 1 są uiszczane przez podmiot odpowiedzialny za przesyłkę lub jego przedstawiciela.

Artykuł 85

Przejrzystość

1. Państwa członkowskie zapewniają wysoki poziom przejrzystości w odniesieniu do:

a) opłat lub należności przewidzianych w art. 79 ust. 1 lit. a) i art. 79 ust. 2 oraz w art. 80, w szczególności w zakresie:

   (i) metody i danych wykorzystanych do ustalenia wysokości tych opłat lub należności;

   (ii) kwoty opłat lub należności stosowanych w odniesieniu do każdej kategorii podmiotów i do każdej kategorii kontroli urzędowych lub innych czynności urzędowych;

   (iii) zestawienia kosztów, o którym mowa w art. 81;

b) określenia organów lub jednostek odpowiedzialnych za pobieranie opłat lub należności.

▼B

2. Każdy właściwy organ podaje do wiadomości publicznej za każdy okres referencyjny informacje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz koszty ponoszone przez właściwy organ, za które wnoszone są opłaty lub należności zgodnie z art. 79 ust. 1 lit. a) i art. 79 ust. 2 oraz art. 80.

3. Państwa członkowskie konsultują się ze stosownymi zainteresowanymi stronami w kwestii ogólnych metod stosowanych do obliczania opłat lub należności przewidzianych w art. 79 ust. 1 lit. a) i art. 79 ust. 2 oraz art. 80.

ROZDZIAŁ VII

Urzędowa certyfikacja

Artykuł 86

Wymogi ogólne dotyczące urzędowej certyfikacji

1. Proces urzędowej certyfikacji prowadzi do wydania:

a) świadectw urzędowych; lub

b) poświadczeń urzędowych w przypadkach określonych, o których mowa w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2.

2. Jeżeli właściwe organy przekazują określone zadania związane z wydawaniem świadectw urzędowych lub poświadczeń urzędowych bądź z nadzorem urzędowym, o którym mowa w art. 91 ust. 1, takie przekazanie musi być zgodne z art. 28–33.

Artykuł 87

Świadectwa urzędowe

Art. 88, 89 i 90 stosuje się:

a) jeżeli przepisy, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymagają wydania świadectwa urzędowego; oraz

b) do świadectw urzędowych, które są konieczne do celów wywozu przesyłek zwierząt i towarów do państw trzecich lub których wymaga właściwy organ państwa członkowskiego przeznaczenia od właściwego organu państwa członkowskiego wysyłki w odniesieniu do przesyłek zwierząt i towarów, które mają być wywiezione do państw trzecich.

Artykuł 88

Podpisywanie i wydawanie świadectw urzędowych

1. Świadectwa urzędowe są wydawane przez właściwe organy.

2. Właściwe organy, wyznaczają urzędników certyfikujących, którzy są upoważnieni do podpisywania świadectw urzędowych i zapewniają, by ci urzędnicy:

a) byli bezstronni i wolni od konfliktu interesów, a w szczególności nie znajdowali się w sytuacji, która bezpośrednio lub pośrednio mogłaby wpłynąć na ich zdolność bezstronnego wykonywania obowiązków służbowych w odniesieniu do przedmiotu certyfikacji; oraz

▼B

b) odbyli odpowiednie szkolenie w zakresie przepisów, z którymi zgodność jest poświadczana świadectwem urzędowym oraz w zakresie technicznej oceny zgodności z tymi przepisami, jak również stosownych przepisów niniejszego rozporządzenia.

3. Świadectwa urzędowe są podpisywane przez urzędnika certyfikującego i wydawane w oparciu o:

a) bezpośrednią znajomość przez urzędnika certyfikującego aktualnych faktów i danych istotnych dla certyfikacji, uzyskanych w drodze:

(i) kontroli urzędowej; lub

(ii) uzyskania innego świadectwa urzędowego wydanego przez właściwe organy;

b) fakty i dane istotne dla certyfikacji, potwierdzonych przez inną osobę upoważnioną do tego celu przez właściwe organy i działającą pod ich kontrolą, pod warunkiem że urzędnik certyfikujący może zweryfikować prawdziwość takich faktów i danych; lub

c) fakty i dane istotne dla certyfikacji, które uzyskano za pośrednictwem systemów kontroli należących do podmiotów, uzupełnionych i potwierdzonych wynikami regularnych kontroli urzędowych, jeżeli urzędnik certyfikujący stwierdził, że spełnione zostały warunki wydania świadectwa urzędowego.

4. Świadectwa urzędowe są podpisywane przez urzędnika certyfikującego i wydawane wyłącznie na podstawie ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu, jeżeli wymagają tego przepisy, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 89

Gwarancje wiarygodności świadectw urzędowych

1. Świadectwa urzędowe:

a) są opatrzone niepowtarzalnym kodem;

b) nie są podpisywane przez urzędnika certyfikującego, jeżeli są puste lub niekompletne;

c) są sporządzane w co najmniej jednym z języków urzędowych instytucji Unii rozumianym przez urzędnika certyfikującego i w stosownych przypadkach w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego przeznaczenia;

d) są zgodne z prawdą i rzetelne;

e) umożliwiają identyfikację osoby, która je podpisała, i daty wydania; oraz

f) umożliwiają łatwe zweryfikowanie powiązania między świadectwem, organem wydającym a przesyłką, partią lub pojedynczym zwierzęciem lub towarem objętym tym świadectwem.

▼B

2. Właściwe organy stosują wszelkie odpowiednie środki, aby zapobiegać wydawaniu niezgodnych z prawdą lub wprowadzających w błąd świadectw urzędowych lub nadużywaniu świadectw urzędowych.

Artykuł 90

Uprawnienia wykonawcze związane ze świadectwami urzędowymi

Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjąć przepisy dotyczące jednolitego stosowania art. 88 i 89 w odniesieniu do:

a) wzorów certyfikatów urzędowych i zasad wydawania takich certyfikatów, jeśli wymogi nie zostały określone w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2;

b) mechanizmów oraz rozwiązań technicznych w celu zapewnienia wydawania rzetelnych i wiarygodnych świadectw urzędowych oraz zapobiegania ryzyku oszustwa;

c) procedur postępowania w przypadkach wycofania świadectw urzędowych oraz wydawania świadectw zastępczych;

d) zasad sporządzania poświadczonych kopii świadectw urzędowych;

e) formatu dokumentów, które muszą towarzyszyć zwierzętom i towarom po przeprowadzeniu kontroli urzędowych;

f) zasad wydawania świadectw elektronicznych i stosowania podpisów elektronicznych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 91

Poświadczenia urzędowe

1. Jeżeli niniejsze rozporządzenie lub przepisy, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymagają wydania poświadczenia urzędowego przez podmioty będące pod oficjalnym nadzorem właściwych organów lub przez same właściwe organy, zastosowanie mają ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu.

2. Poświadczenia urzędowe:

a) są zgodne z prawdą i rzetelne;

b) są sporządzane w co najmniej jednym z języków urzędowych instytucji Unii i, w stosownych przypadkach, w jednym z języków urzędowych państwa członkowskiego przeznaczenia; oraz

c) jeżeli odnoszą się do przesyłki lub partii, umożliwiają zweryfikowanie powiązania między poświadczeniem urzędowym a przesyłką lub partią.

3. Właściwe organy zapewniają, aby pracownicy przeprowadzający kontrole urzędowe w celu nadzorowania wydawania poświadczeń urzędowych lub – jeżeli poświadczenia urzędowe są wydawane przez właściwe organy – pracownicy zaangażowani w wydawanie takich poświadczeń urzędowych:

a) byli bezstronni i wolni od konfliktów interesów, a w szczególności nie znajdowali się w sytuacji, która bezpośrednio lub pośrednio mogłaby wpłynąć na ich zdolność bezstronnego wykonywania obowiązków służbowych w odniesieniu do przedmiotu certyfikacji w ramach poświadczeń urzędowych; oraz

▼B

b) odbyli odpowiednie szkolenie w zakresie:

(i) przepisów, z którymi zgodność potwierdzają poświadczenia urzędowe i w zakresie technicznej oceny zgodności z tymi przepisami;

(ii) stosownych przepisów niniejszego rozporządzenia.

4. Właściwe organy przeprowadzają regularne kontrole urzędowe w celu zweryfikowania, czy:

a) podmioty wydające poświadczenia spełniają warunki określone w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2; oraz

b) poświadczenie jest wydawane na podstawie odpowiednich, prawidłowych i możliwych do sprawdzenia faktów i danych.

TYTUŁ III

LABORATORIA I OŚRODKI REFERENCYJNE

Artykuł 92

Decyzja w sprawie utworzenia laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej

1. W obszarach regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, tworzy się laboratorium referencyjne Unii Europejskiej, jeżeli skuteczność kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych zależy również od jakości, jednolitości i rzetelności:

a) metod analizy, badania lub diagnostyki wykorzystywanych przez laboratoria urzędowe wyznaczone zgodnie z art. 37 ust. 1; oraz

b) wyników analiz, badań i diagnostyki przeprowadzanych przez te laboratoria urzędowe.

2. Laboratorium referencyjne Unii Europejskiej tworzy się, jeżeli stwierdza się potrzebę promowania jednolitych praktyk w odniesieniu do rozwoju lub stosowania metod, o których mowa w ust. 1 lit. a).

3. Komisja regularnie przeprowadza przegląd mandatu i działania laboratoriów referencyjnych Unii Europejskiej.

4. Komisja, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, przyjmuje decyzję o utworzeniu laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej w drodze aktu delegowanego zgodnie z art. 144.

Artykuł 93

Wyznaczenie laboratoriów referencyjnych Unii Europejskiej

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych wyznacza laboratoria referencyjne Unii Europejskiej, w przypadkach gdy podjęto decyzję o utworzeniu takiego laboratorium zgodnie z art. 92.

2. Wyznaczenia, o których mowa w ust. 1:

a) odbywają się w drodze publicznej procedury wyboru; oraz

▼B

b) są dokonywane na określony czas, nie krótszy niż pięć lat, lub podlegają regularnym przeglądom.

3. Laboratoria referencyjne Unii Europejskiej:

a) funkcjonują zgodnie z normą EN ISO/IEC 17025 oraz są akredytowane zgodnie z tą normą przez krajową jednostkę akredytującą działającą zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008. Zakres tej akredytacji:

(i) obejmuje wszystkie metody analizy, badania lub diagnostyki laboratoryjnej, z których laboratorium musi korzystać, gdy działa jako laboratorium referencyjne Unii Europejskiej;

(ii) może obejmować jedną lub większą liczbę metod przeprowadzania analiz, badań lub diagnostyk laboratoryjnych lub grupy metod;

(iii) może być określony w sposób elastyczny w celu umożliwienia objęcia zakresem akredytacji zmienionych wersji metod stosowanych przez laboratorium referencyjne Unii Europejskiej, gdy udzielono akredytacji, lub nowych metod w uzupełnieniu do tych metod na podstawie własnych walidacji laboratorium bez przeprowadzania przed zastosowaniem tych zmienionych lub nowych metod szczegółowej oceny przez krajową jednostkę akredytującą państwa członkowskiego, gdzie znajduje się to laboratorium referencyjne Unii Europejskiej;

b) są bezstronne i wolne od konfliktu interesów, a w szczególności nie znajdują się w sytuacji, która bezpośrednio lub pośrednio mogłaby wpłynąć na ich zdolność bezstronnego wykonywania obowiązków służbowych w zakresie wykonywania ich zadań jako laboratoriów referencyjnych Unii Europejskiej;

c) dysponują właściwie wykwalifikowanymi pracownikami, odpowiednio przeszkolonymi w zakresie technik analitycznych, badawczych i diagnostycznych w dziedzinie ich kompetencji oraz w razie potrzeby pracownikami pomocniczymi lub mają dostęp do takich pracowników na podstawie umów;

d) posiadają infrastrukturę, sprzęt i materiały niezbędne do wykonywania powierzonych im zadań lub mają do nich dostęp;

e) zapewniają, by ich pracownicy i pracownicy udostępnieni im na podstawie umowy dysponowali dobrą znajomością międzynarodowych norm i praktyk oraz uwzględniali w swojej pracy najnowsze zmiany w zakresie badań na poziomie krajowym, Unii i międzynarodowym;

f) są wyposażone tak, aby wykonywać swoje zadania w sytuacjach nadzwyczajnych lub mają dostęp do sprzętu niezbędnego w takich sytuacjach; oraz

g) w razie potrzeby są wyposażone tak, aby spełniać stosowne normy w zakresie bioasekuracji.

4. W drodze odstępstwa od ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu w odniesieniu do obszarów regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g), Komisja może wyznaczyć laboratoria urzędowe, wyznaczone przez właściwe organy na podstawie odstępstwa przyjętego na mocy art. 41 jako laboratoria referencyjne Unii Europejskiej, niezależnie od tego, czy spełniają warunki określone w ust. 3 lit. a) niniejszego artykułu.

▼B

5. W drodze odstępstwa od ust. 1 i 2 niniejszego artykułu laboratoria, o których mowa w art. 32 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1892/2003 i art. 21 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 są laboratoriami referencyjnymi Unii Europejskiej odpowiedzialnymi za kwestie i wykonującymi zadania, o których mowa w art. 94 niniejszego rozporządzenia, w odniesieniu do:

a) GMO oraz żywności i pasz modyfikowanych genetycznie; oraz

b) dodatków paszowych.

6. Zobowiązanie personelu do zachowania poufności określone w art. 8 stosuje się odpowiednio do personelu laboratoriów referencyjnych Unii Europejskiej.

Artykuł 94

Obowiązki i zadania laboratoriów referencyjnych Unii Europejskiej

1. Laboratoria referencyjne Unii Europejskiej przyczyniają się do doskonalenia i harmonizacji metod analizy, badań lub diagnostyki, które mają być stosowane przez laboratoria urzędowe wyznaczone zgodnie z art. 37 ust. 1, oraz generowanych przez nie danych analitycznych, badawczych i diagnostycznych.

2. Laboratoria referencyjne Unii Europejskiej wyznaczone zgodnie z art. 93 ust. 1 są odpowiedzialne za następujące działania pomocnicze w zakresie, w jakim działania te są uwzględnione w rocznych lub wieloletnich planach pracy laboratoriów referencyjnych określonych zgodnie z celami i priorytetami stosownych planów pracy przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 36 rozporządzenia (UE) nr 652/2014:

a) przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym szczegółowych danych i wytycznych dotyczących metod analizy laboratoryjnej, badania lub diagnostyki, łącznie z metodami referencyjnymi;

b) dostarczanie materiałów odniesienia krajowym laboratoriom referencyjnym;

c) koordynowanie stosowania przez krajowe laboratoria referencyjne, a także w razie potrzeby przez inne laboratoria urzędowe metod, o których mowa w lit. a), w szczególności poprzez regularne organizowanie międzylaboratoryjnych badań porównawczych lub badań biegłości oraz poprzez zapewnienie odpowiednich działań następczych w związku z takimi badaniami porównawczymi lub badaniami biegłości zgodnie z międzynarodowo przyjętymi protokołami, gdy takie istnieją; oraz informowanie Komisji i państw członkowskich o rezultatach i działaniach następczych międzylaboratoryjnych badań porównawczych lub badań biegłości;

d) koordynowanie praktycznych rozwiązań niezbędnych w celu stosowania nowych metod analizy laboratoryjnej, badań lub diagnostyki oraz powiadamianie krajowych laboratoriów referencyjnych o postępach w tej dziedzinie;

e) prowadzenie szkoleń dla pracowników krajowych laboratoriów referencyjnych, a także w razie potrzeby innych laboratoriów urzędowych, oraz ekspertów z państw trzecich;

▼B

f) udzielanie Komisji pomocy naukowej i technicznej w zakresie ich misji;

g) dostarczanie krajowym laboratoriom referencyjnym informacji o stosownej krajowej, unijnej i międzynarodowej działalności badawczej;

h) współpraca w zakresie ich misji z laboratoriami w państwach trzecich, a także z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), Europejską Agencją Leków (EMA) oraz Europejskim Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC);

i) aktywny udział w diagnozowaniu w państwach członkowskich ognisk chorób przenoszonych przez żywność, chorób odzwierzęcych lub zwierzęcych, lub agrofagów roślin poprzez przeprowadzanie diagnostyki potwierdzającej, charakterystyki i badań taksonomicznych lub epizootycznych dotyczących izolatów czynników chorobotwórczych lub okazów agrofagów;

j) koordynowanie lub przeprowadzanie badań w celu weryfikacji jakości odczynników i partii odczynników stosowanych w diagnozowaniu chorób przenoszonych przez żywność, odzwierzęcych i zwierzęcych oraz agrofagów roślin;

k) w stosownych przypadkach tworzenie i utrzymywanie w zakresie ich kompetencji:

   (i) zbiorów materiałów odniesienia obejmujących agrofagi roślin lub szczepy referencyjne czynników chorobotwórczych;

   (ii) zbiorów materiałów odniesienia obejmujących materiały przeznaczone do kontaktu z żywnością, stosowanych w celu kalibracji sprzętu analitycznego i dostarczania ich próbek krajowym laboratoriom referencyjnym;

   (iii) aktualnych wykazów dostępnych substancji referencyjnych i odczynników oraz producentów i dostawców takich substancji i odczynników; oraz

l) w stosownych przypadkach w ich dziedzinie kompetencji współpracują ze sobą nawzajem oraz z Komisją, w zależności od sytuacji, w trakcie opracowywania metod przeprowadzania analiz, badań lub diagnostyki o wysokich standardach.

W odniesieniu do lit. k) ppkt (i) laboratorium referencyjne Unii Europejskiej może zlecać w drodze umowy tworzenie i utrzymywanie tych zbiorów materiałów odniesienia i szczepów referencyjnych innym laboratoriom urzędowym i organizacjom naukowym.

3. Laboratoria referencyjne Unii Europejskiej publikują wykazy krajowych laboratoriów referencyjnych wyznaczonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 100 ust. 1.

Artykuł 95

Wyznaczenie ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej do spraw dobrostanu zwierząt

1. Komisja wyznacza w drodze aktów wykonawczych ośrodki referencyjne Unii Europejskiej do spraw dobrostanu zwierząt, które wspierają działalność Komisji i państw członkowskich w odniesieniu do stosowania przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. f).

▼B

2. Wyznaczenia, o których mowa w ust. 1:

a) odbywają się w drodze publicznej procedury wyboru; oraz

b) są dokonywane na określony okres lub są poddawane regularnym przeglądom.

3. Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej do spraw dobrostanu zwierząt:

a) działają bezstronnie w zakresie wykonywania swoich zadań jako ośrodki referencyjne Unii Europejskiej;

b) dysponują wysokim poziomem naukowej i technicznej wiedzy fachowej w zakresie relacji ludzi ze zwierzętami, zachowania zwierząt, fizjologii zwierząt, genetyki zwierząt, zdrowia i żywienia zwierząt w kontekście dobrostanu zwierząt oraz aspektów dobrostanu zwierząt związanych z wykorzystywaniem zwierząt do celów komercyjnych i naukowych;

c) dysponują właściwie wykwalifikowanymi pracownikami odpowiednio przeszkolonymi w dziedzinach, o których mowa w lit. b), i w kwestiach etycznych związanych ze zwierzętami oraz w razie potrzeby pracownikami pomocniczymi;

d) posiadają infrastrukturę, sprzęt i produkty niezbędne do wykonywania powierzonych im zadań lub mają do nich dostęp; oraz

e) zapewniają, by ich pracownicy dysponowali dobrą znajomością międzynarodowych norm i praktyk w dziedzinach, o których mowa w lit. b), oraz by uwzględniali oni w swojej pracy rozwój sytuacji w zakresie badań w przedmiotowych dziedzinach na poziomie krajowym, unijnym i międzynarodowym, w tym badania przeprowadzane przez inne ośrodki referencyjne Unii Europejskiej do spraw dobrostanu zwierząt oraz działania podejmowane przez te ośrodki.

Artykuł 96

Obowiązki i zadania ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej do spraw dobrostanu zwierząt

Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej do spraw dobrostanu zwierząt są odpowiedzialne za następujące działania pomocnicze w zakresie, w jakim działania te są uwzględnione w rocznych lub wieloletnich planach pracy ośrodków referencyjnych określonych zgodnie z celami i priorytetami stosownych planów pracy przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 36 rozporządzenia (UE) nr 652/2014:

a) zapewnianie naukowej i technicznej wiedzy fachowej w zakresie ich misji obejmującej, w stosownych przypadkach w postaci skoordynowanej pomocy udzielanej odpowiednim krajowym sieciom wsparcia i organom działającym w dziedzinie podlegającej przepisom, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. f);

b) zapewnianie naukowej i technicznej wiedzy fachowej do celów opracowania i stosowania wskaźników dobrostanu zwierząt, o których mowa w art. 21 ust. 8 lit. e);

c) opracowanie i koordynację rozwoju metod oceny poziomu dobrostanu zwierząt oraz metod poprawy dobrostanu zwierząt;

▼B

d) prowadzenie badań naukowych i technicznych w zakresie dobrostanu zwierząt wykorzystywanych do celów komercyjnych lub naukowych;

e) prowadzenie szkoleń dla pracowników krajowych sieci lub organów wsparcia naukowego, o których mowa w lit. a), dla pracowników właściwych organów oraz dla ekspertów z państw trzecich; oraz

f) upowszechnianie wyników badań naukowych oraz innowacji technologicznych, a także współpracę z jednostkami badawczymi Unii w dziedzinach wchodzących w zakres ich misji.

Artykuł 97

Wyznaczanie ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej na rzecz autentyczności i integralności łańcucha rolno-spożywczego

1. Komisja może wyznaczyć w drodze aktów wykonawczych ośrodki referencyjne Unii Europejskiej, które wspierają działania Komisji i państw członkowskich, mające na celu zapobieganie celowym naruszeniom przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, do których dochodzi za sprawą nieuczciwych lub oszukańczych praktyk, identyfikowanie takich naruszeń i ich zwalczanie.

2. Wyznaczenia, o których mowa w ust. 1:

a) odbywają się w drodze publicznej procedury wyboru; oraz

b) są dokonywane na określony okres lub są poddawane regularnym przeglądom.

3. Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej na rzecz autentyczności i integralności łańcucha rolno-spożywczego:

a) działają bezstronnie w zakresie wykonywania swoich zadań jako ośrodki referencyjne Unii Europejskiej;

b) dysponują wysokim poziomem naukowej i technicznej wiedzy fachowej w odniesieniu do obszarów podlegających przepisom, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz w odniesieniu do kryminalistyki, mających zastosowanie w tych obszarach, celem posiadania umiejętności prowadzenia i koordynacji badań na najbardziej zaawansowanym poziomie w przedmiocie autentyczności i integralności towarów, jak również opracowywania, stosowania i zatwierdzania metod stosowanych w wykrywaniu celowych naruszeń przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, do których dochodzi za sprawą nieuczciwych lub oszukańczych praktyk;

c) dysponują właściwie wykwalifikowanymi pracownikami odpowiednio przeszkolonymi w obszarach, o których mowa w lit. b), oraz niezbędnymi pracownikami pomocniczymi;

d) posiadają infrastrukturę, sprzęt i produkty niezbędne do wykonywania powierzonych im zadań lub mają do nich dostęp; oraz

e) zapewniają, by ich pracownicy dysponowali dobrą znajomością międzynarodowych norm i praktyk w dziedzinach, o których mowa w lit. b), oraz by pracownicy ci uwzględniali w swojej pracy najnowsze zmiany w zakresie badań na szczeblu krajowym, unijnym i międzynarodowym w przedmiotowych dziedzinach.

▼B

Artykuł 98

Obowiązki i zadania ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej na rzecz autentyczności i integralności łańcucha rolno-spożywczego

Ośrodki referencyjne Unii Europejskiej na rzecz autentyczności i integralności łańcucha rolno-spożywczego są odpowiedzialne za następujące działania pomocnicze w takim zakresie, w jakim działania te są uwzględnione w rocznych lub wieloletnich planach pracy ośrodków referencyjnych określonych zgodnie z celami i priorytetami stosownych planów pracy przyjętych przez Komisję zgodnie z art. 36 rozporządzenia (UE) nr 652/2014:

a) dostarczanie specjalistycznej wiedzy w odniesieniu do autentyczności i integralności łańcucha rolno-spożywczego i do metod wykrywania naruszeń przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, do których dochodzi za sprawą nieuczciwych lub oszukańczych praktyk, w odniesieniu do kryminalistyki stosowanej w obszarach regulowanych tymi przepisami;

b) wykonywanie określonych analiz mających na celu zidentyfikowanie segmentów łańcucha rolno-spożywczego potencjalnie narażonych na naruszenia przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, do których dochodzi za sprawą nieuczciwych lub oszukańczych praktyk oraz udzielanie wsparcia przy opracowywaniu technik i protokołów poszczególnych kontroli urzędowych;

c) w razie konieczności wykonywanie zadań, o których mowa w art. 94 ust. 2 lit. a)–h) niniejszego rozporządzenia, przy unikaniu dublowania zadań laboratoriów referencyjnych Unii Europejskiej wyznaczonych zgodnie z art. 93 niniejszego rozporządzenia;

d) w razie konieczności tworzenie i utrzymywanie zbiorów materiałów odniesienia lub baz danych poświadczonych materiałów odniesienia, które mają być wykorzystane do wykrywania naruszeń przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, do których dochodzi za sprawą nieuczciwych lub oszukańczych praktyk; oraz

e) rozpowszechnianie wyników badań naukowych oraz innowacji technologicznych w dziedzinach wchodzących w zakres ich misji.

Artykuł 99

Obowiązki Komisji

1. Komisja publikuje i aktualizuje w razie konieczności następujące wykazy:

a) wykaz laboratoriów referencyjnych Unii Europejskiej przewidzianych w art. 93;

b) wykaz ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej do spraw dobrostanu zwierząt przewidzianych w art. 95;

c) wykaz ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej na rzecz autentyczności i integralności łańcucha rolno-spożywczego, przewidzianych w art. 97.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych określających wymogi, obowiązki i zadania dotyczące laboratoriów referencyjnych Unii Europejskiej oraz ośrodków referencyjnych Unii

▼B

Europejskiej do spraw dobrostanu zwierząt i ośrodków referencyjnych Unii Europejskiej na rzecz autentyczności i integralności łańcucha rolno-spożywczego w uzupełnieniu do wymogów określonych w art. 93 ust. 3, art. 94, art. 95 ust. 3, art. 96, art. 97 ust. 3 i art. 98. Takie akty delegowane mogą być przyjmowane jedynie w przypadkach wystąpienia nowego lub pojawiającego się ryzyka, nowych lub pojawiających się chorób zwierząt lub agrofagów roślin lub w sytuacji, w których akty te są konieczne z uwagi na nowe wymogi prawne.

3. Laboratoria referencyjne Unii Europejskiej i ośrodki referencyjne Unii Europejskiej podlegają kontrolom Komisji mającym na celu zweryfikowanie zgodności z wymogami art. 93 ust. 3, art. 94, art. 95 ust. 3 i art. 97 ust. 3.

4. Jeżeli kontrole Komisji, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, wykażą niezgodność z wymogami określonymi w art. 93 ust. 3, art. 94, art. 95 ust. 3 lub art. 97 ust. 3 Komisja po otrzymaniu uwag od laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej lub ośrodka referencyjnego Unii Europejskiej:

a) w drodze aktu wykonawczego wycofuje wyznaczenie przedmiotowego laboratorium lub ośrodka; lub

b) podejmuje inny właściwy środek.

Artykuł 100

Wyznaczenie krajowych laboratoriów referencyjnych

1. Państwa członkowskie wyznaczają co najmniej jedno krajowe laboratorium referencyjne dla każdego laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej wyznaczonego zgodnie z art. 93 ust. 1.

Państwa członkowskie mogą wyznaczyć krajowe laboratorium referencyjne również w przypadkach, gdy brak jest odpowiadającego mu laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej.

Państwo członkowskie może wyznaczyć laboratorium znajdujące się w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim będącym stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Jedno laboratorium może zostać wyznaczone jako krajowe laboratorium referencyjne dla więcej niż jednego państwa członkowskiego.

2. Do krajowych laboratoriów referencyjnych mają zastosowanie wymogi przewidziane w art. 37 ust. 4 lit. e) i art. 37 ust. 5, art. 39, art. 42 ust. 1, art. 42 ust. 2 lit. a) i b) oraz art. 42 ust. 3.

W drodze odstępstwa od art. 37 ust. 4 lit. e) w odniesieniu do obszarów regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g), właściwe organy mogą wyznaczyć laboratoria urzędowe, wyznaczone przez właściwe organy na podstawie odstępstwa przyjętego na mocy art. 41 jako krajowe laboratoria referencyjne, niezależnie od tego, czy spełniają warunek określony w art. 37 ust. 4 lit. e).

3. Krajowe laboratoria referencyjne:

▼B

a) są bezstronne i wolne od konfliktu interesów, a w szczególności nie znajdują się w sytuacji, która bezpośrednio lub pośrednio mogłaby wpłynąć na ich zdolność bezstronnego wykonywania obowiązków służbowych w zakresie wykonywania ich zadań jako krajowych laboratoriów referencyjnych;

b) dysponują własnymi lub udostępnionymi na podstawie umowy właściwie wykwalifikowanymi pracownikami, odpowiednio przeszkolonymi w zakresie technik analitycznych, badawczych i diagnostycznych w dziedzinie ich kompetencji oraz – w stosownych przypadkach – pracownikami pomocniczymi;

c) posiadają infrastrukturę, sprzęt i produkty niezbędne do wykonywania powierzonych im zadań lub mają do nich dostęp;

d) zapewniają, by ich pracownicy i pracownicy udostępnieni im na podstawie umowy dysponowali dobrą znajomością międzynarodowych norm i praktyk oraz uwzględniali w swojej pracy najnowsze zmiany w zakresie badań na poziomie krajowym, Unii i międzynarodowym;

e) są wyposażone tak, aby wykonywać swoje zadania w sytuacjach nadzwyczajnych lub mają dostęp do sprzętu niezbędnego w takich sytuacjach; oraz

f) w odpowiednich przypadkach są wyposażone tak, aby spełniać stosowne normy w zakresie bioasekuracji.

4. Państwa członkowskie:

a) przekazują Komisji, właściwemu laboratorium referencyjnemu Unii Europejskiej oraz pozostałym państwom członkowskim nazwę i adres każdego krajowego laboratorium referencyjnego;

b) podają informacje, o których mowa w lit. a), do wiadomości publicznej; oraz

c) w razie potrzeby aktualizują informacje, o których mowa w lit. a).

5. Państwa członkowskie posiadające więcej niż jedno krajowe laboratorium referencyjne dla laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej gwarantują ścisłą współpracę tych laboratoriów krajowych, tak aby zapewnić sprawną koordynację między nimi, z innymi krajowymi laboratoriami oraz z laboratorium referencyjnym Unii Europejskiej.

6. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych określających wymogi dla krajowych laboratoriów referencyjnych w uzupełnieniu do wymogów określonych w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu. Takie akty delegowane mogą być przyjmowane jedynie w celu zapewnienia spójności z wszelkimi dodatkowymi wymogami przyjmowanymi zgodnie z art. 99 ust. 2.

Artykuł 101

Obowiązki i zadania krajowych laboratoriów referencyjnych

1. Krajowe laboratoria referencyjne w zakresie swoich kompetencji:

a) współpracują z laboratoriami referencyjnymi Unii Europejskiej oraz uczestniczą w szkoleniach i międzylaboratoryjnych badaniach porównawczych organizowanych przez te laboratoria;

▼B

b) koordynują działania laboratoriów urzędowych wyznaczonych zgodnie z art. 37 ust. 1 w celu zharmonizowania i udoskonalenia metod analizy laboratoryjnej, badania lub diagnostyki oraz ich stosowania;

c) w stosownych przypadkach organizują międzylaboratoryjne badania porównawcze lub badania biegłości między laboratoriami urzędowymi, zapewniają odpowiednie działania następcze w związku z takimi badaniami oraz informują właściwe organy o wynikach tych badań i działań następczych;

d) zapewniają rozpowszechnianie wśród właściwych organów i laboratoriów urzędowych informacji przekazanych przez laboratorium referencyjne Unii Europejskiej;

e) zapewniają właściwym organom – w zakresie swojej misji – pomoc naukową i techniczną przy realizacji wieloletnich krajowych planów kontroli, o których mowa w art. 109, i skoordynowanych programów kontroli przyjętych zgodnie z art. 112;

f) w stosownych przypadkach walidują odczynniki i partie odczynników, tworzą i prowadzą aktualne wykazy dostępnych substancji referencyjnych i odczynników oraz producentów i dostawców takich substancji i odczynników;

g) w razie konieczności przeprowadzają szkolenia dla pracowników laboratoriów urzędowych wyznaczonych na podstawie art. 37 ust. 1; oraz

h) aktywnie wspomagają państwo członkowskie, które je wyznaczyło, w diagnostyce ognisk chorób przenoszonych przez żywność, chorób odzwierzęcych, chorób zwierząt lub agrofagów roślin oraz – w przypadku niezgodności przesyłki – poprzez przeprowadzanie diagnostyki potwierdzającej, charakterystyki i dochodzeń epizootycznych lub taksonomicznych dotyczących izolatów patogenów lub okazów agrofagów.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych określających obowiązki i zadania krajowych laboratoriów referencyjnych w uzupełnieniu do tych przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu. Takie akty delegowane mogą być przyjmowane jedynie w celu zapewnienia spójności z wszelkimi dodatkowymi obowiązkami i zadaniami przyjmowanymi zgodnie z art. 99 ust. 2.

TYTUŁ IV

POMOC I WSPÓŁPRACA ADMINISTRACYJNA

Artykuł 102

Przepisy ogólne

1. Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich zapewniają sobie wzajemnie pomoc administracyjną zgodnie z art. 104–107 w celu zagwarantowania właściwego stosowania przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, w przypadkach mających znaczenie dla więcej niż jednego państwa członkowskiego.

2. Pomoc administracyjna obejmuje w stosownych przypadkach – i za porozumieniem zainteresowanych właściwych organów – udział właściwych organów państwa członkowskiego w kontrolach urzędowych na miejscu, które są przeprowadzane przez właściwe organy innego państwa członkowskiego.

▼B

3. Niniejszy tytuł nie narusza przepisów prawa krajowego:

a) mających zastosowanie do upubliczniania dokumentów i informacji, które są przedmiotem dochodzeń sądowych i postępowań sądowych, w tym postępowań karnych; oraz

b) mających na celu ochronę interesów handlowych osób fizycznych lub prawnych.

4. Państwa członkowskie przyjmują środki służące ułatwieniu przekazywania właściwym organom przez inne organy egzekwowania prawa, prokuratorów i organy wymiaru sprawiedliwości informacji na temat ewentualnej niezgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, który ma znaczenie dla stosowania niniejszego tytułu, a informacje te mogą stanowić:

a) ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska; lub

b) ewentualne naruszenie przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, do których dochodzi za sprawą oszukańczych lub nieuczciwych praktyk.

5. Wszelka komunikacja między właściwymi organami zgodnie z art. 104–107 odbywa się w formie pisemnej – na papierze lub w formie elektronicznej.

6. W celu usprawnienia i uproszczenia wymiany informacji Komisja w drodze aktów wykonawczych określa standardowy wzór dla:

a) wniosków o udzielenie pomocy przewidzianych w art. 104 ust. 1; oraz

b) informacji o wspólnych i powtarzających się zgłoszeniach i odpowiedziach.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 103

Instytucje łącznikowe

1. Każde państwo członkowskie wyznacza co najmniej jedną instytucję łącznikową pełniącą rolę punktu kontaktowego odpowiedzialną za ułatwienie wymiany informacji między właściwymi organami zgodnie z art. 104–107.

2. Wyznaczenie instytucji łącznikowych nie wyklucza bezpośrednich kontaktów, wymiany informacji lub współpracy pomiędzy pracownikami właściwych organów w różnych państwach członkowskich.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji i pozostałym państwom członkowskim dane kontaktowe swoich instytucji łącznikowych wyznaczonych zgodnie z ust. 1 oraz informują o wszelkich późniejszych zmianach tych danych.

4. Komisja na swoich stronach internetowych publikuje i aktualizuje wykazy instytucji łącznikowych, o których poinformowały ją państwa członkowskie zgodnie z ust. 3.

▼B

5. Wszystkie wnioski o udzielenie pomocy na podstawie art. 104 ust. 1 oraz zgłoszenia i informacje na podstawie art. 105, 106 i 107 instytucja łącznikowa przekazuje swojemu odpowiednikowi w państwie członkowskim, do którego skierowany jest wniosek lub zgłoszenie.

6. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa charakterystykę narzędzi technicznych i procedur w zakresie komunikacji między instytucjami łącznikowymi wyznaczonymi zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 104

Pomoc udzielana na wniosek

1. W przypadku gdy właściwe organy państwa członkowskiego uznają, że w celu przeprowadzenia kontroli urzędowych lub skutecznych działań następczych w związku z taką kontrolą na ich terytorium potrzebują one danych lub informacji od właściwych organów innego państwa członkowskiego, wystosowują do właściwych organów tego państwa członkowskiego uzasadniony wniosek o udzielenie pomocy administracyjnej. Właściwe organy, do których kierowany jest wniosek:

a) niezwłocznie potwierdzają otrzymanie wniosku;

b) w przypadku gdy wystąpi o to właściwy organ wnioskujący, w terminie dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku określają orientacyjny czas potrzebny na udzielenie kompetentnej odpowiedzi na wniosek; oraz

c) przeprowadzają kontrole urzędowe lub badają przedmiotową kwestię w celu niezwłocznego przekazania właściwym organom wnioskującym wszystkich niezbędnych informacji i dokumentów, aby umożliwić im podjęcie świadomych decyzji i zweryfikowanie zgodności z przepisami Unii w zakresie ich właściwości.

2. Dokumenty mogą być przekazywane w oryginale lub w formie kopii.

3. W ramach porozumienia między właściwymi organami wnioskującymi i właściwymi organami, do których kierowany jest wniosek, pracownicy wyznaczeni przez właściwe organy wnioskujące mogą być obecni w trakcie kontroli urzędowych i badania, o których mowa w ust. 1 lit. c), przeprowadzanych przez właściwe organy, do których kierowany jest wniosek.

W takich przypadkach pracownicy właściwych organów wnioskujących:

a) w każdej chwili muszą być w stanie przedstawić pisemne upoważnienie określające ich tożsamość i funkcje urzędowe;

b) otrzymują od podmiotu dostęp – poprzez swoich pośredników i jedynie do celów przeprowadzanego administracyjnego postępowania wyjaśniającego – do tych samych obiektów i dokumentów, do których mają dostęp pracownicy właściwych organów, do których kierowany jest wniosek; oraz

c) nie wykonują z własnej inicjatywy żadnych czynności w ramach postępowań wyjaśniających powierzonych urzędnikom właściwych organów, do których kierowany jest wniosek.

▼B

Artykuł 105

Pomoc z własnej inicjatywy w przypadku niezgodności

1. Jeżeli właściwe organy danego państwa członkowskiego dowiedzą się o niezgodności oraz jeżeli taka niezgodność może mieć skutki dla innego państwa członkowskiego, organy te niezwłocznie zgłaszają właściwym organom tego innego państwa członkowskiego takie informacje bez potrzeby otrzymania wniosku w tej sprawie.

2. Właściwe organy powiadomione zgodnie z ust. 1:

a) niezwłocznie potwierdzają otrzymanie zgłoszenia;

b) w przypadku gdy wystąpi o to właściwy organ powiadamiający, w ciągu dziesięciu dni roboczych od daty otrzymania powiadomienia wskazują:

(i) jakie zamierzają podjąć działania; lub

(ii) powody, dla których uważają, że podjęcie działań w tej sprawie nie jest konieczne; oraz

c) w przypadkach gdy działania, o których mowa w lit. b), uznaje się za konieczne, podejmują działania i niezwłocznie powiadamiają zgłaszające właściwe organy o wynikach oraz – w stosownych przypadkach – o wszelkich zastosowanych środkach.

Artykuł 106

Pomoc w przypadku niezgodności stwarzających ryzyko lub w przypadku powtarzającego się lub potencjalnie poważnego naruszenia

1. W przypadku gdy w trakcie kontroli urzędowej dotyczącej zwierząt lub towarów pochodzących z innego państwa członkowskiego właściwe organy ustalą, że te zwierzęta lub towary nie są zgodne z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, w taki sposób, że stwarzają ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska, bądź stanowią potencjalnie poważne naruszenie tych przepisów, organy te niezwłocznie powiadamiają właściwe organy państwa członkowskiego miejsca wysyłki oraz wszelkich innych państw członkowskich, których to dotyczy, aby umożliwić tym właściwym organom odpowiednie zbadanie tej sprawy.

2. Powiadomione właściwe organy niezwłocznie:

a) potwierdzają otrzymanie powiadomienia;

b) w przypadku gdy wystąpi o to właściwy organ powiadamiający, wskazują jakie działania zamierzają podjąć; oraz

c) podejmują działania, przyjmują wszelkie niezbędne środki i zawiadamiają właściwe organy powiadamiające o charakterze podjętych działań i kontroli urzędowych, podjętych decyzjach oraz przyczynach tych decyzji.

▼B

3. Jeżeli właściwe organy powiadamiające mają powód sądzić, że działania podjęte przez powiadomione właściwe organy lub przyjęte przez nie środki nie są odpowiednie do stwierdzonej niezgodności, występują do powiadomionych właściwych organów o uzupełnienie przeprowadzonych kontroli urzędowych lub przyjętych środków. W takich przypadkach właściwe organy obydwu państw członkowskich:

a) dążą do uzgodnienia właściwego postępowania w przypadku niezgodności, w tym za pomocą wspólnych kontroli urzędowych i postępowań wyjaśniających przeprowadzanych zgodnie z art. 104 ust. 3; oraz

b) niezwłocznie powiadamiają Komisję, jeżeli nie są w stanie uzgodnić właściwych środków.

4. Gdy kontrole urzędowe dotyczące zwierząt lub towarów pochodzących z innego państwa członkowskiego wykazują powtarzające się przypadki niezgodności, o których mowa w ust. 1, właściwe organy państwa członkowskiego miejsca przeznaczenia niezwłocznie informują Komisję i właściwe organy innych państw członkowskich.

Artykuł 107

Pomoc na podstawie informacji przekazanych przez państwa trzecie

1. W przypadku uzyskania przez właściwe organy od państwa trzeciego informacji wskazujących na niezgodność z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska, organy te niezwłocznie:

a) przekazują takie informacje właściwym organom w innych państwach członkowskich, których one dotyczą; oraz

b) przekazują takie informacje Komisji, jeżeli są one lub mogą być przydatne na poziomie Unii.

2. Informacje uzyskane dzięki kontrolom urzędowym i działaniom przeprowadzonym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem mogą być przekazane państwu trzeciemu, o którym mowa w ust. 1, pod warunkiem że:

a) właściwe organy, które dostarczyły te informacje, zgadzają się na takie przekazanie;

b) państwo trzecie podjęło się udzielenia pomocy koniecznej do zebrania dowodów na temat praktyk, które są lub wydają się być niezgodne z przepisami Unii lub stanowią ryzyko dla ludzi, zwierząt, roślin lub dla środowiska; oraz

c) zachowana jest zgodność z odpowiednimi przepisami Unii i przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do przekazywania danych osobowych do państw trzecich.

Artykuł 108

Skoordynowana pomoc i działania następcze Komisji

1. Jeżeli właściwe organy państw członkowskich, których to dotyczy, nie są w stanie uzgodnić właściwego postępowania w przypadku niezgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, Komisja

▼B

niezwłocznie przystępuje do koordynacji środków i czynności podjętych przez właściwe organy zgodnie z niniejszym tytułem, w przypadku gdy informacje dostępne Komisji wskazują, że:

a) ma miejsce działalność, która jest lub wydaje się być niezgodna z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz że działalność taka ma lub może mieć skutki w więcej niż jednym państwie członkowskim; lub

b) ta sama lub podobna działalność, która jest lub wydaje się być niezgodna z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, może mieć miejsce w więcej niż jednym państwie członkowskim.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, Komisja może:

a) we współpracy z zainteresowanym państwem członkowskim wysłać zespół kontrolny w celu przeprowadzenia kontroli urzędowej na miejscu;

b) zażądać, w drodze aktów wykonawczych, od właściwych organów państwa członkowskiego wysyłki oraz – w stosownych przypadkach – innych zainteresowanych państw członkowskich, by odpowiednio nasiliły kontrole urzędowe oraz przedstawiły jej sprawozdania dotyczące podjętych przez nie środków;

c) wprowadzić wszelkie inne właściwe środki zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących szybkiej wymiany informacji w przypadkach, o których mowa w ust. 1.

TYTUŁ V

PLANOWANIE I SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 109

Wieloletnie krajowe plany kontroli oraz jeden organ zajmujący się tymi planami

1. Państwa członkowskie zapewniają przeprowadzanie przez właściwe organy kontroli urzędowych regulowanych niniejszym rozporządzeniem na podstawie wieloletnich krajowych planów kontroli, których przygotowanie i wykonanie jest koordynowane na całym ich terytorium.

2. Państwa członkowskie wyznaczają jeden organ odpowiedzialny za:

a) koordynację przygotowania wieloletniego krajowego planu kontroli przez wszystkie właściwe organy odpowiedzialne za kontrole urzędowe;

b) zapewnianie, by wieloletni krajowy plan kontroli był spójny;

c) gromadzenie informacji na temat wdrażania wieloletniego krajowego planu kontroli z myślą o przedłożeniu rocznego sprawozdania, o którym mowa w art. 113, i jego przeglądu i aktualizacji w razie konieczności zgodnie z art. 111 ust. 2.

▼B

Artykuł 110

Treść wieloletnich krajowych planów kontroli

1. Wieloletnie krajowe plany kontroli przygotowuje się w celu zapewnienia, by zostały zaplanowane kontrole urzędowe we wszystkich obszarach regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, a także zgodnie z kryteriami określonymi w art. 9 oraz z przepisami art. 18–27.

2. Wieloletnie krajowe plany kontroli zawierają informacje ogólne dotyczące struktury i organizacji systemów kontroli urzędowych w danym państwie członkowskim we wszystkich obszarach oraz zawierają informacje co najmniej dotyczące następujących kwestii:

a) celów strategicznych wieloletniego krajowego planu kontroli i tego, w jaki sposób ustalone priorytety kontroli urzędowych oraz alokowanie zasobów odzwierciedlają te cele;

b) kategoryzacji ryzyka do celów kontroli urzędowych;

c) wyznaczenia właściwych organów i ich zadań na poziomie centralnym, regionalnym i lokalnym oraz informacje dotyczące zasobów udostępnionych tym organom;

d) w stosownych przypadkach – delegowania zadań jednostkom upoważnionym;

e) ogólnej organizacji i zarządzania kontrolami urzędowymi na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym, łącznie z kontrolami urzędowymi w poszczególnych zakładach;

f) systemów kontroli zastosowanych do różnych sektorów oraz koordynacji różnych jednostek właściwych organów odpowiedzialnych za kontrole urzędowe w tych sektorach;

g) przyjętych procedur i rozwiązań służących zapewnieniu realizacji zobowiązań właściwych organów przewidzianych w art. 5 ust. 1;

h) szkoleń pracowników właściwych organów;

i) udokumentowanych procedur przewidzianych w art. 12 ust. 1;

j) ogólnej organizacji i funkcjonowania planów awaryjnych zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2; oraz

k) ogólnej organizacji współpracy i wzajemnej pomocy między właściwymi organami państw członkowskich.

Artykuł 111

Przygotowywanie, aktualizacja i przegląd wieloletnich krajowych planów kontroli

1. Państwa członkowskie zapewniają podanie wieloletniego krajowego planu kontroli przewidzianego w art. 109 ust. 1 do wiadomości publicznej, z wyjątkiem tych części planu, których ujawnienie mogłoby osłabić skuteczność kontroli urzędowych.

▼B

2. Wieloletni krajowy plan kontroli podlega regularnej aktualizacji w celu dostosowania go do zmian przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz przeglądowi mającemu na celu uwzględnienie co najmniej następujących czynników:

a) pojawiania się nowych chorób, agrofagów roślin lub innego ryzyka dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska;

b) istotnych zmian w strukturze, zarządzaniu lub funkcjonowaniu właściwych organów państwa członkowskiego;

c) wyników kontroli urzędowych państw członkowskich;

d) wyników kontroli przeprowadzonych przez Komisję w danym państwie członkowskim zgodnie z art. 116 ust. 1;

e) odkryć naukowych; oraz

f) wyników kontroli urzędowych przeprowadzonych przez właściwe organy państwa trzeciego w państwie członkowskim.

3. Państwa członkowskie na żądanie dostarczają Komisji najnowszą aktualną wersję swoich odpowiednich wieloletnich krajowych planów kontroli.

Artykuł 112

Skoordynowane programy kontroli oraz gromadzenie informacji i danych

W celu przeprowadzenia w całej Unii ukierunkowanej oceny stanu stosowania przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub ustalenia częstości występowania określonych zagrożeń w Unii Komisja może przyjąć akty wykonawcze dotyczące:

a) realizacji skoordynowanych programów kontroli o określonym czasie trwania w jednym z obszarów regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2;

b) doraźnej organizacji gromadzenia danych i informacji odnośnie do stosowania określonych przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub dotyczących rozprzestrzenienia określonych zagrożeń.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 113

Sprawozdania roczne państw członkowskich

1. Co roku do dnia 31 sierpnia każde państwo członkowskie przedkłada Komisji sprawozdanie określające:

a) zmiany dokonane w wieloletnim krajowym planie kontroli mające na celu uwzględnienie czynników, o których mowa w art. 111 ust. 2;

b) wyniki kontroli urzędowych przeprowadzonych w poprzednim roku w ramach swojego wieloletniego krajowego planu kontroli;

▼B

c) rodzaj i liczbę wykrytych w poprzednim roku przez właściwe organy przypadków niezgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, w odniesieniu do poszczególnych obszarów;

d) środki podjęte w celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania wieloletniego krajowego planu kontroli, łącznie z działaniami służącymi egzekwowaniu przepisów i wynikami zastosowania tych środków; oraz

e) łącze do strony internetowej właściwego organu zawierającej publicznie dostępne informacje na temat opłat lub należności, o których mowa w art. 85 ust. 2.

2. W celu zapewnienia jednolitego sposobu przedstawiania sprawozdań rocznych przewidzianych w ust. 1 Komisja w drodze aktów wykonawczych przyjmuje i w razie potrzeby aktualizuje wzory formularzy do celów przedkładania informacji i danych, o których mowa w ust. 1.

Przedmiotowe akty wykonawcze w miarę możliwości pozwalają na stosowanie wzorów formularzy przyjętych przez Komisję do celów przedkładania innych sprawozdań na temat kontroli urzędowych, jakie mają obowiązek przedkładać Komisji właściwe organy zgodnie z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 114

Sprawozdania roczne Komisji

1. Do dnia 31 stycznia każdego roku Komisja podaje do wiadomości publicznej sprawozdanie roczne z funkcjonowania kontroli urzędowych w państwach członkowskich, uwzględniając:

a) sprawozdania roczne przedłożone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 113; oraz

b) wyniki kontroli Komisji przeprowadzonych zgodnie z art. 116 ust. 1.

2. Sprawozdanie roczne przewidziane w ust. 1 może – w stosownych przypadkach – zawierać zalecenia dotyczące ewentualnego udoskonalenia systemów kontroli urzędowych w państwach członkowskich i określonych kontroli urzędowych w pewnych obszarach.

Artykuł 115

Plany awaryjne dotyczące żywności i pasz

1. Na użytek stosowania ogólnego planu dotyczącego zarządzania kryzysowego przewidzianego w art. 55 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 państwa członkowskie opracowują plany awaryjne dotyczące żywności i pasz, w których określa się środki, jakie należy zastosować niezwłocznie w przypadku wykrycia, że żywność lub pasza stwarza poważne ryzyko dla zdrowia ludzi lub zwierząt bezpośrednio albo poprzez środowisko.

2. W planach awaryjnych dotyczących żywności i pasz przewidzianych w ust. 1 określa się:

a) zaangażowane właściwe organy;

▼B

b) prawa i obowiązki organów, o których mowa w lit. a); oraz

c) kanały i procedury przepływu informacji między właściwymi organami a innymi zainteresowanymi stronami w stosownych przypadkach.

3. Państwa członkowskie dokonują regularnego przeglądu planów awaryjnych dotyczących żywności i pasz, aby uwzględnić zmiany w organizacji właściwych organów i doświadczenie zdobyte poprzez wykonywanie planu i ćwiczenia symulacyjne.

4. Komisja może przyjąć akty wykonawcze dotyczące:

a) przepisów w zakresie ustanawiania planów awaryjnych przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu w stopniu niezbędnym do zapewnienia spójnego i skutecznego stosowania ogólnego planu dotyczącego zarządzania kryzysowego przewidzianego w art. 55 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002; oraz

b) roli zainteresowanych stron w ustalaniu i realizacji przedmiotowych planów awaryjnych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

TYTUŁ VI

DZIAŁANIA UNII

ROZDZIAŁ I

Kontrole przeprowadzane przez Komisję

Artykuł 116

Kontrole przeprowadzane przez Komisję w państwach członkowskich

1. Eksperci Komisji przeprowadzają kontrole, obejmujące też audyty, w każdym państwie członkowskim w celu:

a) zweryfikowania stosowania przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, oraz przepisów niniejszego rozporządzenia;

b) zweryfikowania funkcjonowania krajowych systemów kontroli w obszarach regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, i przepisami niniejszego rozporządzenia oraz funkcjonowania właściwych organów, które nimi kierują;

c) badania i gromadzenia informacji na temat:

(i) kontroli urzędowych i praktyk egzekwowania przestrzegania prawa w obszarach regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, i przepisami niniejszego rozporządzenia;

(ii) ważnych i powtarzających problemów w zakresie stosowania lub egzekwowania przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2;

▼B

(iii) w odniesieniu do sytuacji nadzwyczajnych, pojawiających się problemów lub rozwoju sytuacji w państwach członkowskich w obszarach regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, i przepisami niniejszego rozporządzenia.

2. Kontrole przewidziane w ust. 1 są organizowane we współpracy z właściwymi organami państw członkowskich i są regularnie przeprowadzane.

3. Kontrole przewidziane w ust. 1 mogą obejmować weryfikacje na miejscu. Eksperci Komisji mogą towarzyszyć pracownikom właściwych organów w przeprowadzaniu kontroli urzędowych.

4. Eksperci z państw członkowskich mogą wspierać ekspertów Komisji. Eksperci krajowi towarzyszący ekspertom Komisji mają takie same uprawnienia w zakresie dostępu, jak eksperci Komisji.

Artykuł 117

Sprawozdania Komisji z kontroli przeprowadzanych w państwach członkowskich

Komisja:

a) przygotowuje projekt sprawozdania w sprawie wniosków i zaleceń dotyczących nieprawidłowości stwierdzonych przez ekspertów podczas kontroli przeprowadzanych zgodnie z art. 116 ust. 1;

b) przesyła państwu członkowskiemu, w którym przeprowadzono przedmiotowe kontrole, kopię projektu sprawozdania przewidzianego w lit. a), aby przedstawiło ono swoje uwagi;

c) uwzględnia uwagi państwa członkowskiego, o których mowa w lit. b), w sprawozdaniu końcowym dotyczącym ustaleń z kontroli przeprowadzonych przez jej ekspertów w państwach członkowskich, jak przewidziano w art. 116 ust. 1; oraz

d) udostępnia publicznie sprawozdanie końcowe, o którym mowa w lit. c), oraz uwagi państwa członkowskiego, o których mowa w lit. b).

Artykuł 118

Program kontroli przeprowadzanych przez Komisję w państwach członkowskich

1. Komisja w drodze aktów wykonawczych:

a) określa roczny lub wieloletni program kontroli dotyczący kontroli, jakie mają przeprowadzić jej eksperci w państwach członkowskich, jak przewidziano w art. 116 ust. 1; oraz

b) do końca każdego roku przedstawia państwom członkowskim roczny program kontroli lub wszelkie uaktualnienia wieloletniego programu kontroli na kolejny rok.

▼B

2. Komisja może w drodze aktów wykonawczych zmienić swój program kontroli w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji w obszarach regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2. Państwa członkowskie są niezwłocznie informowane o wszelkich tego rodzaju zmianach.

Artykuł 119

Zobowiązania państw członkowskich w odniesieniu do kontroli przeprowadzanych przez Komisję

Państwa członkowskie:

a) podejmują odpowiednie działania następcze w celu naprawy wszelkich indywidualnych lub systemowych nieprawidłowości stwierdzonych w wyniku kontroli przeprowadzonych przez ekspertów Komisji zgodnie z art. 116 ust. 1;

b) udzielają niezbędnej pomocy technicznej oraz dostarczają dostępną dokumentację, w tym – na uzasadniony wniosek – wyniki audytów, o których mowa w art. 6, oraz inne wsparcie techniczne, jakiego wymagają eksperci Komisji, w celu umożliwienia im sprawnego i skutecznego przeprowadzenia kontroli; oraz

c) udzielają pomocy niezbędnej do zapewnienia ekspertom Komisji dostępu do wszystkich obiektów lub ich części, zwierząt i towarów oraz do informacji, w tym systemów komputerowych, mających znaczenie dla wykonywania ich funkcji.

Artykuł 120

Kontrole przeprowadzane przez Komisję w państwach trzecich

1. Eksperci Komisji mogą przeprowadzać kontrole w państwach trzecich, aby:

a) zweryfikować zgodność lub równoważność prawodawstwa oraz systemów państwa trzeciego, w tym urzędowej certyfikacji i wydawania świadectw urzędowych, etykiet urzędowych, znaków urzędowych i innych urzędowych poświadczeń, z wymogami określonymi w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2;

b) zweryfikować możliwości systemu kontroli państwa trzeciego w zakresie zapewnienia zgodności przesyłek zwierząt i towarów wywożonych do Unii z właściwymi wymogami określonymi w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub z wymogami uznanymi co najmniej za równoważne;

c) gromadzić informacje i dane w celu wyjaśnienia przyczyn powracających lub pojawiających się problemów w odniesieniu do wywozu zwierząt i towarów z państwa trzeciego.

2. Kontrole przewidziane w ust. 1 dotyczą w szczególności:

a) prawodawstwa państwa trzeciego;

▼B

b) organizacji właściwych organów państwa trzeciego, ich kompetencji oraz niezależności, nadzoru, jakiemu podlegają, oraz uprawnień, jakie posiadają do skutecznego egzekwowania mającego zastosowanie ustawodawstwa;

c) szkolenia pracowników właściwego organu państwa trzeciego w zakresie przeprowadzania kontroli urzędowych;

d) zasobów, włącznie z pomieszczeniami do analizy, badań i diagnostyki, którymi dysponują właściwe organy;

e) istnienia i funkcjonowania udokumentowanych procedur kontroli oraz systemów kontroli opartych na priorytetach;

f) w stosownych przypadkach sytuacji dotyczącej zdrowia zwierząt, dobrostanu zwierząt, chorób odzwierzęcych i zdrowia roślin, oraz procedur powiadamiania Komisji i właściwych organów międzynarodowych o ogniskach chorób zwierząt i agrofagach roślin;

g) zakresu i funkcjonowania kontroli przeprowadzanych przez właściwy organ państwa trzeciego w odniesieniu do zwierząt, roślin oraz wytwarzanych z nich produktów przybywających z innych państw trzecich; oraz

h) zabezpieczeń, jakich państwo trzecie może udzielić, dotyczących zgodności lub równoważności z wymogami określonymi w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2.

3. W celu zwiększenia sprawności i skuteczności kontroli przewidzianych w ust. 1 Komisja może przed przeprowadzaniem takich kontroli zażądać od danego państwa trzeciego:

a) niezbędnych informacji, o których mowa w art. 125 ust. 1; oraz

b) w stosownych i koniecznych przypadkach – dokumentacji pisemnej dotyczącej kontroli przeprowadzanych przez jego właściwe organy.

4. Komisja może powołać ekspertów z państw członkowskich do wsparcia jej ekspertów podczas kontroli przewidzianych w ust. 1.

Artykuł 121

Częstotliwość kontroli przeprowadzanych przez Komisję w państwach trzecich

Częstotliwość przeprowadzanych przez Komisję w państwach trzecich kontroli, o których mowa w art. 120, ustala się na podstawie następujących kryteriów:

a) oceny ryzyka dotyczącego zwierząt i towarów wywożonych do Unii z danego państwa trzeciego;

b) przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2;

c) ilości i charakteru zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii z danego państwa trzeciego;

d) wyników kontroli już przeprowadzonych przez ekspertów Komisji lub przez inne organy inspekcji;

▼B

e) wyników kontroli urzędowych w odniesieniu do zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii z danego państwa trzeciego oraz wszelkich innych kontroli urzędowych, jakie zostały przeprowadzone przez właściwe organy państw członkowskich;

f) informacji otrzymanych od EFSA lub podobnych urzędów;

g) informacji otrzymanych od uznanych międzynarodowo organów, takich jak:

(i) Światowa Organizacja Zdrowia;

(ii) Komisja Kodeksu Żywnościowego;

(iii) Światowa Organizacja Zdrowia Zwierząt;

(iv) Europejska i Śródziemnomorska Organizacja Ochrony Roślin i wszelkie inne regionalne organizacje ochrony roślin ustanowione na mocy Międzynarodowej konwencji ochrony roślin (IPPC);

(v) sekretariat IPPC;

(vi) Organizacja Współpracy Gospodarczej i Rozwoju;

(vii) Europejska Komisja Gospodarcza ONZ;

(viii) sekretariat Protokołu kartageńskiego o bezpieczeństwie biologicznym do Konwencji o różnorodności biologicznej;

h) dowodów pojawiającej się choroby lub innych okoliczności mogących wiązać się z ryzykiem dla zdrowia lub środowiska ze strony zwierząt i towarów wprowadzanych na terytorium Unii z państwa trzeciego lub z ryzykiem stosowania nieuczciwych lub oszukańczych praktyk;

i) konieczności zbadania sytuacji nadzwyczajnych w poszczególnych państwach trzecich lub zareagowania na nie.

Artykuł 122

Sprawozdania Komisji z kontroli przeprowadzanych w państwach trzecich

Komisja sporządza sprawozdanie z ustaleń z każdej kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 120 i 121. Sprawozdanie to w razie potrzeby zawiera zalecenia.

Komisja udostępnia publicznie swoje sprawozdania.

Artykuł 123

Program kontroli przeprowadzanych przez Komisję w państwach trzecich

Komisja z wyprzedzeniem przedstawia państwom członkowskim swoje programy kontroli w państwach trzecich, a także sporządza sprawozdanie dotyczące wyników. Komisja może zmienić przedmiotowy program w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji w obszarach regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2. Państwa członkowskie są informowane z wyprzedzeniem o wszelkich tego rodzaju zmianach.

▼B

Artykuł 124

Kontrole przeprowadzane przez państwa trzecie w państwach członkowskich

1. Państwa członkowskie informują Komisję o planowanych kontrolach w obszarach regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, przeprowadzanych na ich terytorium przez właściwe organy państw trzecich.

2. W kontrolach, o których mowa w ust. 1, na wniosek właściwych organów państw członkowskich, w których są one przeprowadzane, mogą uczestniczyć eksperci Komisji.

3. Udział ekspertów Komisji w kontrolach, o których mowa w ust. 1, ma służyć w szczególności:

a) przekazywaniu porad dotyczących przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2;

b) przekazywaniu informacji oraz danych dostępnych na poziomie Unii, które mogą być przydatne podczas kontroli przeprowadzanej przez właściwe organy państwa trzeciego;

c) zapewnieniu spójnego podejścia i jednolitości w zakresie kontroli przeprowadzanych przez właściwe organy państw trzecich w różnych państwach członkowskich.

ROZDZIAŁ II

Warunki wprowadzania na terytorium Unii zwierząt i towarów

Artykuł 125

Informacje dotyczące systemów kontroli w państwach trzecich

1. Komisja wzywa państwa trzecie, które zamierzają dokonać wywozu zwierząt i towarów do Unii, do udzielenia następujących dokładnych i aktualnych informacji dotyczących ogólnej organizacji systemów kontroli sanitarnej i fitosanitarnej na ich terytorium i zarządzania tymi systemami:

a) wszelkich przepisów sanitarnych lub fitosanitarnych przyjętych lub proponowanych na ich terytoriach;

b) procedur oceny ryzyka oraz czynników uwzględnianych w ramach oceny ryzyka i ustalania właściwego poziomu ochrony sanitarnej lub fitosanitarnej;

c) wszelkich procedur i mechanizmów przeprowadzania kontroli i inspekcji, w tym – w stosownych przypadkach – dotyczących zwierząt lub towarów przybywających z innych państw trzecich;

d) mechanizmów certyfikacji urzędowej;

e) w stosownych przypadkach wszelkich środków podjętych w następstwie zaleceń przewidzianych w art. 122 akapit pierwszy;

f) w stosownych przypadkach wyników kontroli przeprowadzanych w odniesieniu do zwierząt i towarów przeznaczonych do wywozu do Unii; oraz

▼B

g) w stosownych przypadkach informacji dotyczących zmian w strukturze i funkcjonowaniu systemów kontroli przyjętych, aby spełnić unijne wymogi bądź zalecenia sanitarne lub fitosanitarne przewidziane w art. 122 akapit pierwszy.

2. Wezwanie do udzielenia informacji, o którym mowa w ust. 1, musi być proporcjonalne i uwzględniać specyfikę zwierząt i towarów przeznaczonych do wywozu do Unii oraz konkretnej sytuacji i struktury państwa trzeciego.

Artykuł 126

Ustanowienie dodatkowych warunków wprowadzania zwierząt i towarów na terytorium Unii

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących warunków, jakie muszą spełnić zwierzęta i towary wprowadzane na terytorium Unii z państw trzecich, które są niezbędne do zapewnienia zgodności zwierząt i towarów z właściwymi wymogami określonymi w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, z wyjątkiem art. 1 ust. 2 lit. d), e), g) oraz h) lub z wymogami uznawanymi co najmniej za równoważne z nimi.

2. Warunki określone w aktach delegowanych, o których mowa w ust. 1, pozwalają na identyfikację zwierząt i towarów poprzez podanie ich kodów z Nomenklatury scalonej i mogą obejmować:

a) wymóg, aby określone zwierzęta i towary wprowadzano na terytorium Unii wyłącznie z państwa trzeciego lub regionu państwa trzeciego, które występują w wykazie sporządzonym w tym celu przez Komisję;

b) wymóg, aby przesyłki określonych zwierząt i towarów z państw trzecich były wysyłane z zakładów spełniających stosowne wymogi, o których mowa w ust. 1, lub wymogi uznawane za co najmniej równoważne z nimi, a także aby przesyłki te były przyjmowane lub przygotowywane w tych zakładach;

c) wymóg, aby przesyłkom określonych zwierząt lub towarów towarzyszyło świadectwo urzędowe, urzędowe poświadczenie lub inny dowód na to, że przesyłki te spełniają stosowne wymogi, o których mowa w ust. 1, lub wymogi uznawane co najmniej za równoważne z nimi, z uwzględnieniem wyników analizy przeprowadzonej przez akredytowane laboratorium;

d) obowiązek przedstawienia dowodów, o których mowa w lit. c), w określonym formacie;

e) wszelkie inne wymogi niezbędne w celu zapewnienia, by określone zwierzęta i towary zapewniały poziom ochrony zdrowia oraz – w odniesieniu do GMO – również ochrony środowiska, równoważny z poziomem, jaki zapewniają wymogi, o których mowa w ust. 1.

3. Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjąć przepisy dotyczące wzorów i rodzaju świadectw urzędowych, poświadczeń urzędowych lub dowodów wymaganych zgodnie z przepisami przewidzianymi w ust. 2 lit. c) niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

▼B

Artykuł 127

Umieszczenie państw trzecich w wykazie, o którym mowa w art. 126 ust. 2 lit. a)

1. Umieszczenia państwa trzeciego lub jego regionu w wykazie, o którym mowa w art. 126 ust. 2 lit. a), dokonuje się zgodnie z ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

2. Komisja w drodze aktów wykonawczych zatwierdza przekazany jej przez dane państwo trzecie w celu, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wniosek, któremu towarzyszą stosowne dowody i gwarancje, że dane zwierzęta i towary z przedmiotowego państwa trzeciego spełniają stosowne wymogi, o których mowa w art. 126 ust. 1, lub wymogi im równoważne. Te akty wykonawcze przyjmuje się i aktualizuje zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

3. Komisja podejmuje decyzję w sprawie wniosku, o którym mowa w ust. 2, uwzględniając w stosownych przypadkach:

a) prawodawstwo państwa trzeciego w danym sektorze;

b) strukturę i organizację właściwych organów państwa trzeciego oraz jego służb kontroli, przyznane im kompetencje, gwarancje, jakie mogą być zapewnione w odniesieniu do stosowania i egzekwowania prawodawstwa państwa trzeciego mającego zastosowanie do danego sektora, oraz wiarygodność procedur urzędowej certyfikacji;

c) przeprowadzanie przez właściwe organy państwa trzeciego właściwych kontroli urzędowych oraz innych czynności, aby ocenić istnienie zagrożenia dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dla dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska;

d) regularność oraz szybkość dostarczania przez państwo trzecie informacji dotyczących istnienia zagrożenia dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dla dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska;

e) gwarancje udzielone przez państwo trzecie, że:

   (i) warunki stosowane w odniesieniu do zakładów, z których wywozi się zwierzęta lub towary do Unii, spełniają wymogi równoważne z tymi, o których mowa w art. 126 ust. 1;

   (ii) sporządza się i aktualizuje wykaz zakładów, o których mowa w ppkt (i);

   (iii) wykaz zakładów, o których mowa w ppkt (i), oraz jego uaktualnienia są niezwłocznie przedstawiane Komisji;

   (iv) zakłady, o których mowa w ppkt (i), są poddawane regularnym i skutecznym kontrolom przeprowadzanym przez właściwe organy państwa trzeciego;

f) ustalenia z kontroli przeprowadzanych przez Komisję w państwie trzecim zgodnie z art. 120 ust. 1;

▼B

g) wszelkie inne informacje lub dane dotyczące możliwości państwa trzeciego w zakresie zapewnienia wprowadzania na terytorium Unii wyłącznie zwierząt lub towarów zapewniających taki sam lub równoważny poziom ochrony, jak wynikający ze stosownych wymogów, o których mowa w art. 126 ust. 1.

4. Komisja usuwa państwo trzecie lub region państwa trzeciego z wykazu, o którym mowa w art. 126 ust. 2 lit. a), gdy przestają być spełniane warunki umieszczenia w tym wykazie. Zastosowanie ma procedura, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 128

Środki szczególne dotyczące wprowadzenia na terytorium Unii określonych zwierząt i towarów

1. Jeżeli w przypadkach innych niż te, o których mowa w art. 53 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 i art. 249 rozporządzenia (UE) 2016/429, istnieją dowody na to, że wprowadzenie na terytorium Unii określonych zwierząt lub towarów pochodzących z państwa trzeciego, jego regionu lub z grupy państw trzecich stwarza ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, lub – w odniesieniu do GMO – również dla środowiska lub jeżeli istnieją dowody na to, że występują rozpowszechnione, poważne przypadki niezgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych środki niezbędne do ograniczenia takiego ryzyka lub wyeliminowania stwierdzonych niezgodności. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, pozwalają na identyfikację zwierząt i towarów poprzez podanie ich kodów z Nomenklatury scalonej i mogą obejmować:

a) zakaz wprowadzania na terytorium Unii zwierząt i towarów, o których mowa w ust. 1, pochodzących lub wysłanych z zainteresowanych państw trzecich lub ich regionów;

b) wymóg, aby zwierzęta i towary, o których mowa w ust. 1, pochodzące lub wysłane z określonych państw trzecich lub ich regionów podlegały przed wysyłką szczególnemu traktowaniu lub kontrolom;

c) wymóg, aby zwierzęta i towary, o których mowa w ust. 1, pochodzące lub wysłane z określonych państw trzecich lub ich regionów podlegały przy wprowadzaniu ich na terytorium Unii szczególnemu traktowaniu lub kontrolom;

d) wymóg, aby przesyłkom zwierząt lub towarów, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, pochodzących lub wysłanych z określonych państw trzecich lub ich regionów towarzyszyło świadectwo urzędowe, urzędowe poświadczenie lub inny dowód na to, że przesyłka spełnia wymogi określone w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub wymogi uznawane za co najmniej równoważne z nimi;

e) wymóg, aby dowody, o których mowa w lit. d), przedstawiano w określony sposób;

f) inne środki niezbędne do ograniczenia ryzyka.

▼B

3. Przy przyjmowaniu środków, o których mowa w ust. 2, uwzględnia się:

a) informacje zgromadzone zgodnie z art. 125;

b) wszelkie inne informacje dostarczone przez zainteresowane państwa trzecie; oraz

c) w razie potrzeby wyniki przeprowadzonych przez Komisję kontroli przewidzianych w art. 120 ust. 1.

4. W należycie uzasadnionych przypadkach spowodowanych szczególnie pilną potrzebą związaną ze zdrowiem ludzi i zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również z ochroną środowiska, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 145 ust. 3.

Artykuł 129

Równoważność

1. W obszarach regulowanych przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, z wyłączeniem art. 1 ust. 2 lit. d), e), g) oraz h), Komisja może w drodze aktów wykonawczych uznać, że środki zastosowane w państwie trzecim lub jego regionach są równoważne z wymogami określonymi we wspomnianych przepisach na podstawie:

a) dogłębnej analizy informacji i danych przedstawionych przez zainteresowane państwo trzecie na podstawie art. 125 ust. 1;

b) w stosownych przypadkach zadowalającego wyniku kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 120 ust. 1.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

2. W aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 1, określa się praktyczne rozwiązania dotyczące wprowadzania na terytorium Unii zwierząt i towarów z danego państwa trzeciego lub jego regionów; akty te mogą obejmować:

a) rodzaj i treść świadectw lub poświadczeń urzędowych, które muszą towarzyszyć zwierzętom lub towarom;

b) szczególne warunki mające zastosowanie do wprowadzania na terytorium Unii zwierząt lub towarów oraz kontroli urzędowych, jakie mają być przeprowadzane przy ich wprowadzaniu na terytorium Unii;

c) w razie potrzeby procedury sporządzania i zmieniania wykazów regionów lub zakładów w danym państwie trzecim, z których dopuszczone jest wprowadzanie zwierząt i towarów na terytorium Unii.

3. Komisja w drodze aktów wykonawczych niezwłocznie uchyla akty wykonawcze przewidziane w ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli jakikolwiek warunek uznawania równoważności przestaje być spełniany. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

▼B

ROZDZIAŁ III

Szkolenie pracowników właściwych organów oraz innych organów

Artykuł 130

Szkolenie i wymiana pracowników

1. Komisja może organizować szkolenia dla pracowników właściwych organów i – w stosownych przypadkach – dla pracowników innych organów państw członkowskich zaangażowanych w postępowania wyjaśniające dotyczące możliwych naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Komisja organizuje te szkolenia we współpracy z zainteresowanymi państwami członkowskimi.

2. Szkolenia, o których mowa w ust. 1, ułatwiają rozwój zharmonizowanego podejścia do kontroli urzędowych oraz innych czynności urzędowych w państwach członkowskich. Obejmują one – w stosownych przypadkach – szkolenia w zakresie:

a) niniejszego rozporządzenia oraz przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2;

b) metod i technik kontroli właściwych dla kontroli urzędowych oraz innych czynności urzędowych właściwych organów;

c) metod i technik produkcji, przetwarzania i wprowadzania do obrotu.

3. Szkolenia, o których mowa w ust. 1, mogą być dostępne dla pracowników właściwych organów państw trzecich i można je organizować poza terytorium Unii.

4. Właściwe organy zapewniają w razie potrzeby rozpowszechnianie wiedzy zdobytej w ramach szkoleń, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz jej odpowiednie stosowanie w ramach szkoleń dla pracowników, o których mowa w art. 5 ust. 4.

Szkolenia mające na celu rozpowszechnianie takiej wiedzy włącza się do programów szkoleń, o których mowa w art. 5 ust. 4.

5. Komisja może we współpracy z państwami członkowskimi organizować programy wymiany pracowników właściwych organów przeprowadzających kontrole urzędowe lub inne czynności urzędowe między co najmniej dwoma państwami członkowskimi.

Taka wymiana może odbywać się w formie tymczasowego oddelegowania pracowników właściwych organów z jednego państwa członkowskiego do innego lub w formie wymiany tych pracowników między odpowiednimi właściwymi organami.

6. Komisja w drodze aktów wykonawczych może przyjąć przepisy dotyczące organizowania szkoleń, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, oraz programów, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

▼B

ROZDZIAŁ IV

Systemy zarządzania informacjami

Art. 131

System zarządzania informacjami w zakresie kontroli urzędowych (IMSOC)

1. Komisja, we współpracy z państwami członkowskimi, tworzy komputerowy system zarządzania informacjami w zakresie kontroli urzędowych (IMSOC – ang. *information management system for official controls*) służący do zapewnienia zintegrowanego działania mechanizmów i narzędzi zarządzania i posługiwania się danymi, informacjami i dokumentami – oraz automatycznej wymiany tych danych, informacji i dokumentów – dotyczącymi kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych, oraz zarządza tym systemem.

2. Przetwarzanie danych osobowych przez państwa członkowskie i Komisję za pośrednictwem systemu IMSOC i każdej z jego części składowych odbywa się wyłącznie do celów przeprowadzania kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 132

Ogólne funkcje systemu IMSOC

System IMSOC:

a) umożliwia komputerowe przetwarzanie i wymianę informacji, danych i dokumentów niezbędnych do przeprowadzania kontroli urzędowych, wynikających z przeprowadzenia kontroli urzędowych lub dokumentowanie przeprowadzenia lub wyników kontroli urzędowych we wszystkich przypadkach, gdy niniejsze rozporządzenie, przepisy, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub akty delegowane i wykonawcze określone w art. 16–27 przewidują wymianę przedmiotowych informacji, danych i dokumentów między właściwymi organami, między właściwymi organami a Komisją oraz – w stosownych przypadkach – z innymi organami i podmiotami;

b) zapewnia mechanizm wymiany danych, informacji i dokumentów zgodnie z art. 102–108;

c) zapewnia narzędzie gromadzenia sprawozdań z kontroli urzędowych przedłożonych Komisji przez państwa członkowskie oraz zarządzania tymi sprawozdaniami;

d) umożliwia tworzenie, wykorzystywanie i przekazywanie, w tym w formie elektronicznej, dzienników podróży, o których mowa w art. 5 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1/2005, danych uzyskanych przez system nawigacji, o którym mowa w art. 6 ust. 9 tego rozporządzenia, świadectw urzędowych i wspólnego zdrowotnego dokumentu wejścia, o którym mowa w art. 56 niniejszego rozporządzenia; oraz

e) w pełni integruje istniejące systemy komputerowe zarządzane przez Komisję i stosowane do szybkiej wymiany danych, informacji i dokumentów dotyczących ryzyka dla zdrowia ludzi i zwierząt oraz dobrostanu zwierząt i zdrowia roślin, jak przewidziano w art. 50 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w art. 20 rozporządzenia (UE) 2016/429

▼B

i w art. 103 rozporządzenia (UE) 2016/2031, a także zapewnia odpowiednie powiązania pomiędzy tymi systemami i jego innymi składnikami.

Artykuł 133

Stosowanie systemu IMSOC w przypadku zwierząt i towarów podlegających określonym kontrolom urzędowym

1. W przypadku zwierząt lub towarów, których przemieszczanie na terytorium Unii lub wprowadzenie do obrotu podlegają określonym wymogom lub procedurom ustanowionym przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, system IMSOC umożliwia właściwym organom w miejscu wysyłki i innym właściwym organom odpowiedzialnym za przeprowadzanie kontroli urzędowych w odniesieniu do tych zwierząt lub towarów wymianę w czasie rzeczywistym informacji, danych i dokumentów dotyczących zwierząt lub towarów przemieszczanych z jednego państwa członkowskiego do innego oraz dotyczących przeprowadzonych kontroli urzędowych.

Akapit pierwszy niniejszego ustępu nie ma zastosowania do towarów podlegających przepisom, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g) i h).

2. W przypadku wywożonych zwierząt i towarów, do których mają zastosowanie przepisy Unii w odniesieniu do wydawania świadectwa wywozowego, system IMSOC umożliwia właściwym organom miejsca wysyłki i innym właściwym organom odpowiedzialnym za przeprowadzanie kontroli urzędowych wymianę w czasie rzeczywistym danych, informacji i dokumentów dotyczących przedmiotowych zwierząt i towarów oraz wyników kontroli przeprowadzonych w odniesieniu do tych zwierząt i towarów.

3. W przypadku zwierząt lub towarów podlegających kontrolom urzędowym, o których mowa w art. 44–64, system IMSOC:

a) umożliwia właściwym organom w punktach kontroli granicznej i innym właściwym organom odpowiedzialnym za przeprowadzanie kontroli urzędowych w odniesieniu do przedmiotowych zwierząt lub towarów wymianę w czasie rzeczywistym danych, informacji i dokumentów dotyczących tych zwierząt i towarów oraz dotyczących kontroli przeprowadzonych w odniesieniu do tych zwierząt lub towarów;

b) umożliwia właściwym organom w punktach kontroli granicznej udostępnianie i wymianę stosownych danych, informacji i dokumentów z organami celnymi i innymi organami odpowiedzialnymi za przeprowadzanie kontroli w odniesieniu do zwierząt lub towarów wprowadzanych na terytorium Unii z państw trzecich oraz z podmiotami zaangażowanymi w procedury wprowadzania, zgodnie z przepisami przyjętymi na podstawie art. 15 ust. 4 i art. 75 ust. 2 oraz innymi stosownymi przepisami Unii; oraz

c) wspiera i obsługuje procedury, o których mowa w art. 54 ust. 3 lit. a) i art. 65 ust. 6.

4. Na użytek niniejszego artykułu istniejący system Traces zostanie zintegrowany z systemem IMSOC.

▼B

Artykuł 134

Zasady funkcjonowania systemu IMSOC

Na potrzeby funkcjonowania systemu IMSOC Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

a) specyfikacje techniczne systemu IMSOC i jego składniki systemowe, w tym mechanizm elektronicznej wymiany danych do celów wymiany z istniejącymi systemami krajowymi, określanie mających zastosowanie norm, definiowanie struktur wiadomości, słowniki danych, wymiana protokołów i procedur;

b) szczegółowe zasady funkcjonowania systemu IMSOC i jego składników systemowych w celu zapewnienia ochrony danych osobowych i bezpieczeństwa wymiany informacji;

c) szczegółowe zasady funkcjonowania i stosowania systemu IMSOC i jego składników, w tym zasady aktualizowania i tworzenia niezbędnych powiązań pomiędzy systemami, o których mowa w art. 132 lit. e) i w art. 133 ust. 4;

d) rozwiązania awaryjne, które mają być stosowane w przypadku niedostępności funkcji systemu IMSOC;

e) w jakich przypadkach i na jakich warunkach zainteresowanym państwom trzecim i organizacjom międzynarodowym można udzielić częściowego dostępu do funkcji systemu IMSOC, a także praktycznych rozwiązań dotyczących takiego dostępu;

f) w jakich przypadkach i na jakich warunkach dane, informacje i dokumenty mają być przekazywane przy użyciu systemu IMSOC;

g) przepisy dotyczące systemu elektronicznego, przy wykorzystaniu którego właściwe organy mają przyjmować świadectwa elektroniczne wydane przez właściwe organy państw trzecich; oraz

h) w jakich przypadkach i na jakich warunkach można zwolnić okazjonalnych użytkowników ze stosowania systemu IMSOC.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

Artykuł 135

Ochrona danych

▼C1

1. Dyrektywa 95/46/WE i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 45/2001 ([1]) mają zastosowanie w zakresie, w jakim informacje przetwarzane w systemie IMSOC zawierają dane osobowe w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 95/46/WE i art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

([1]) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

▼B

2. W odniesieniu do obowiązków dotyczących przekazywania stosownych informacji do systemu IMSOC i przetwarzania danych osobowych, które może być rezultatem tej czynności, właściwe organy państw członkowskich uważa się za administratorów danych w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE.

3. W odniesieniu do obowiązku dotyczącego zarządzania systemem IMSOC i przetwarzania danych osobowych, które może być rezultatem tej czynności, Komisję uważa się za administratora danych w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 95/45/WE.

4. W razie konieczności państwa członkowskie mogą ograniczać prawa i obowiązki na mocy art. 6 ust. 1, art. 10, art. 11 ust. 1 i art. 12 dyrektywy 95/46/WE w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 13 ust. 1 lit. d) i f) tej dyrektywy.

5. Komisja może ograniczać prawa i obowiązki na mocy art. 4 ust. 1, art. 11, art. 12 ust. 1 i art. 13–17 rozporządzenia (WE) nr 45/2001, gdy takie ograniczenia stanowią środek konieczny do zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 20 ust. 1 lit. a) i e) tego rozporządzenia, w okresie, w którym planuje się lub wykonuje działania służące sprawdzeniu zgodności z przepisami o żywności lub paszach lub by zapewnić wyegzekwowanie przestrzegania przepisów o żywności lub paszy w konkretnym przypadku, którego ta informacja dotyczy.

Artykuł 136

Bezpieczeństwo danych

Państwa członkowskie i Komisja zapewniają, by system IMSOC spełniał wymogi wynikające z przepisów dotyczących bezpieczeństwa danych przyjętych przez Komisję na podstawie – odpowiednio – art. 17 dyrektywy 95/46/WE i art. 22 rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

TYTUŁ VII

DZIAŁANIA W ZAKRESIE EGZEKWOWANIA

ROZDZIAŁ I

Działania właściwych organów i sankcje

Artykuł 137

Obowiązki ogólne właściwych organów w odniesieniu do działań dotyczących egzekwowania

1. Działając zgodnie z niniejszym rozdziałem, właściwe organy nadają priorytet działaniom, które mają być podejmowane w celu wyeliminowania lub ograniczenia ryzyka dla zdrowia ludzi, zwierząt i roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska.

2. W przypadku podejrzenia niezgodności właściwe organy przeprowadzają postępowanie wyjaśniające w celu potwierdzenia lub wyeliminowania takiego podejrzenia.

▼B

3. W razie konieczności, działania podjęte zgodnie z ust. 2 obejmują:

a) prowadzenie przez odpowiedni okres wzmożonych kontroli urzędowych w odniesieniu do zwierząt, towarów i podmiotów;

b) w stosownych przypadkach urzędowe zatrzymanie zwierząt i towarów oraz wszelkich niedozwolonych substancji lub produktów.

Artykuł 138

Działania w przypadku stwierdzenia niezgodności

1. W przypadku stwierdzenia niezgodności właściwe organy:

a) przeprowadzają wszelkie działania konieczne, aby określić przyczynę i zakres niezgodności oraz aby ustalić obowiązki podmiotu; oraz

b) wprowadzają właściwe środki, aby zapewnić podjęcie przez dany podmiot działań naprawczych oraz zapobieżenie dalszym przypadkom występowania niezgodności.

Przy podejmowaniu decyzji dotyczącej tego, jakie środki należy zastosować, właściwe organy uwzględniają rodzaj niezgodności i historię podmiotu w zakresie zgodności.

2. Działając zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, właściwe organy podejmują wszelkie środki, jakie uznają za odpowiednie, by zapewnić zgodność z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2, obejmujące następujące działania, ale nieograniczające się do nich:

a) nakaz leczenia zwierząt lub przeprowadzenie leczenia zwierząt;

b) nakazują rozładunek, przemieszczenie do innego środka transportu, zatrzymanie i opiekę nad zwierzętami, okresy kwarantanny, odroczenie uboju zwierząt oraz, jeżeli jest to konieczne, wezwanie weterynarza;

c) nakaz obróbki towarów, zmiany etykiet lub dostarczenia konsumentom informacji korygującej;

d) ograniczenie lub zakaz wprowadzania do obrotu, przemieszczania, wprowadzania na terytorium Unii lub wywozu zwierząt i towarów; oraz zakaz ich powrotu do państwa członkowskiego wysyłki lub nakaz ich powrotu do państwa członkowskiego wysyłki;

e) nakazanie podmiotowi zwiększenia częstotliwości własnych kontroli;

f) nakazanie, aby określone elementy działalności danego podmiotu podlegały częstszym lub systematycznym kontrolom urzędowym;

g) nakaz wycofania od użytkowników, wycofania z obrotu, usunięcia i zniszczenia towarów, pozwalający – w stosownych przypadkach – na wykorzystanie towarów do celów innych niż te, do których towary były pierwotnie przeznaczone;

h) nakaz odizolowania lub zamknięcia na odpowiedni okres całości lub części działalności danego podmiotu lub jego zakładów, gospodarstw lub innych obiektów;

▼B

i) nakaz zaprzestania na odpowiedni okres całości lub części działalności danego podmiotu oraz – w stosownych przypadkach – prowadzonych lub wykorzystywanych przez niego stron internetowych;

j) nakaz zawieszenia lub wycofania rejestracji lub zatwierdzenia danego zakładu, obiektu, gospodarstwa lub środka transportu, zatwierdzenia przewoźnika lub świadectwa kwalifikacji kierowcy;

k) nakaz uboju lub uśmiercenia zwierząt, pod warunkiem że jest to najwłaściwszy środek ochrony zdrowia ludzi oraz zdrowia i dobrostanu zwierząt.

3. Właściwe organy dostarczają danemu podmiotowi lub jego przedstawicielowi:

a) pisemne powiadomienie o swojej decyzji dotyczącej działania lub środka wprowadzanego zgodnie z ust. 1 i 2 wraz z uzasadnieniem takiej decyzji; oraz

b) informacje dotyczące prawa do odwołania się od takich decyzji oraz stosownej procedury i terminów mających zastosowanie do takiego odwołania.

4. Wszelkie wydatki powstałe na podstawie niniejszego artykułu są ponoszone przez odpowiedzialne podmioty.

5. W przypadkach wydania fałszywych lub wprowadzających w błąd świadectw urzędowych lub nadużycia świadectw urzędowych właściwe organy podejmują odpowiednie środki, w tym:

a) tymczasowe zawieszenie urzędnika certyfikującego w jego obowiązkach;

b) wycofanie upoważnienia do podpisywania świadectw urzędowych;

c) wszelkie inne środki mające na celu zapobiegnięcie powtórzeniu się naruszeń, o których mowa w art. 89 ust. 2.

Artykuł 139

Sankcje

1. Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia i wprowadzają wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają do dnia 14 grudnia 2019 r. o tych przepisach Komisję oraz niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich ich późniejszych zmianach.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby kary finansowe w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, do których dochodzi za sprawą nieuczciwych lub oszukańczych praktyk, odzwierciedlały – w zgodzie z prawem krajowym – korzyść ekonomiczną odniesioną przez podmiot lub, w stosownych przypadkach, odsetek jego obrotów.

▼B

Artykuł 140

Zgłaszanie naruszeń

1. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy posiadały skuteczne mechanizmy umożliwiające zgłaszanie faktycznych lub potencjalnych naruszeń niniejszego rozporządzenia.

2. Mechanizmy, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej następujące elementy:

a) procedury przyjmowania zgłoszeń o naruszeniach oraz działania następcze;

b) właściwą ochronę osób zgłaszających naruszenia przed działaniami odwetowymi, dyskryminacją lub innymi rodzajami niesprawiedliwego traktowania; oraz

c) ochronę danych osobowych zgłaszającego naruszenie zgodnie z prawem unijnym i krajowym.

ROZDZIAŁ II

Unijne środki egzekwowania

Artykuł 141

Poważne zakłócenie w systemie kontroli stosowanym w państwach członkowskich

1. Jeżeli Komisja posiada dowody na wystąpienie poważnego zakłócenia w systemie kontroli państwa członkowskiego, które może pociągać za sobą powszechne ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub roślin, dobrostanu zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również dla środowiska bądź spowodować powszechne naruszenie przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, przyjmuje ona w drodze aktów wykonawczych co najmniej jeden z następujących środków, stosowanych aż do wyeliminowania takiego zakłócenia w systemie kontroli:

a) zakaz udostępniania na rynku lub przewożenia, przemieszczania lub innego rodzaju przeładunku określonych zwierząt lub towarów, których dotyczy zakłócenie w systemie kontroli;

b) szczególne warunki dotyczące działań, zwierząt lub towarów, o których mowa w lit. a);

c) zawieszenie przeprowadzania kontroli urzędowych w punktach kontroli granicznej lub innych punktach kontroli, których dotyczy zakłócenie w systemie kontroli urzędowych, bądź wyłączenie takich punktów kontroli granicznych lub innych punktów kontroli;

d) inne właściwe środki tymczasowe konieczne do ograniczenia ryzyka aż do wyeliminowania zakłócenia w systemie kontroli.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 145 ust. 2.

2. Środki, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się jedynie w przypadkach, gdy zainteresowane państwo członkowskie nie usunęło zakłócenia na wezwanie Komisji i w odpowiednim określonym przez nią terminie.

▼B

3. W należycie uzasadnionych przypadkach spowodowanych szczególnie pilną potrzebą związaną ze zdrowiem ludzi i zwierząt lub – w odniesieniu do GMO i środków ochrony roślin – również z ochroną środowiska, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 145 ust. 3.

TYTUŁ VIII

PRZEPISY WSPÓLNE

ROZDZIAŁ I

Przepisy proceduralne

Artykuł 142

Zmiany załączników i odniesień do norm europejskich

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu zmiany niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących zmian załączników II i III w celu uwzględnienia zmian w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2, postępu technicznego i osiągnięć naukowych.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu zmiany niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących odniesień do norm europejskich, o których mowa w art. 29 lit. b) ppkt (iv), art. 37 ust. 4 lit. e) oraz art. 93 ust. 3 lit. a), w przypadku gdy CEN wprowadzi w nich zmiany.

Artykuł 143

Ochrona danych

1. Przy przetwarzaniu w państwach członkowskich danych osobowych na podstawie niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie stosują przepisy dyrektywy 95/46/WE.

2. Do przetwarzania danych osobowych przez Komisję na podstawie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

Artykuł 144

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Komisji powierza się uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych na warunkach określonych w niniejszym artykule.

2. Na okres pięciu lat od dnia 28 kwietnia 2017 r. Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w: art. 18 ust. 7, art. 21 ust. 8, art. 41, art. 45 ust. 4, art. 47 ust. 3, art. 48, art. 50 ust. 4, art. 51, art. 53 ust. 1, art. 62 ust. 3, art. 64 ust. 2 i 5, art. 77 ust. 1 i 2, art. 92 ust. 4, art. 99 ust. 2, art. 100 ust. 6, art. 101 ust. 2, art. 126 ust. 1, art. 142 ust. 1 i 2, art. 149 ust. 2, art. 150 ust. 3, art. 154 ust. 3, art. 155 ust. 3 i art. 165 ust. 3. Komisja sporządza

▼B

sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu.

3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w: art. 18 ust. 7, art. 21 ust. 8, art. 41, art. 45 ust. 4, art. 47 ust. 3, art. 48, art. 50 ust. 4, art. 51, art. 53 ust. 1, art. 62 ust. 3, art. 64 ust. 2 i 5, art. 77 ust. 1 i 2, art. 92 ust. 4, art. 99 ust. 2, art. 100 ust. 6, art. 101 ust. 2, art. 126 ust. 1, art. 142 ust. 1 i 2, art. 149 ust. 2, art. 150 ust. 3, art. 154 ust. 3, art. 155 ust. 3 i art. 165 ust. 3, może zostać odwołane w każdym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 18 ust. 7, art. 21 ust. 8, art. 41, art. 45 ust. 4, art. 47 ust. 3, art. 48, art. 50 ust. 4, art. 51, art. 53 ust. 1, art. 62 ust. 3, art. 64 ust. 2 i 5, art. 77 ust. 1 i 2, art. 92 ust. 4, art. 99 ust. 2, art. 100 ust. 6, art. 101 ust. 2, art. 126 ust. 1, art. 142 ust. 1 i 2, art. 149 ust. 2, art. 150 ust. 3, art. 154 ust. 3, art. 155 ust. 3 i art. 165 ust. 3 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy – przed upływem tego terminu – zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 145

Procedura komitetu

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Paszy ustanowiony na mocy art. 58 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 z wyjątkiem sytuacji dotyczących art. 25 i 26 niniejszego rozporządzenia, w których Komisję wspomagają odpowiednio komitety

▼B

ustanowione na mocy rozporządzenia (WE) nr 834/2007 i rozporządzenia (UE) nr 1151/2012. Te komitety są komitetami w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i zastosowanie ma art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

ROZDZIAŁ II

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 146

Przepisy uchylające

1. Rozporządzenia (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE i decyzja 92/438/EWG tracą moc ze skutkiem od dnia 14 grudnia 2019 r.

2. Odesłania do aktów uchylonych traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelami korelacji zawartymi w załączniku V.

Artykuł 147

Związek z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004

Wyznaczenie każdego z laboratoriów referencyjnych Unii Europejskiej, o których mowa w załączniku VII rozporządzenia (WE) nr 882/2004, pozostaje w mocy do momentu wyznaczenia w tym samym obszarze laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej zgodnie z art. 93 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 148

Związek z rozporządzeniami (WE) nr 852/2004 i (WE) nr 853/2004 w odniesieniu do zatwierdzania zakładów przedsiębiorstwa spożywczego

1. Właściwe organy określają procedurę, zgodnie z którą podmioty prowadzące przedsiębiorstwa spożywcze występują o zatwierdzenie zakładów zgodnie z rozporządzeniami (WE) nr 852/2004 i (WE) nr 853/2004.

2. Po otrzymaniu od podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo spożywcze wniosku o zatwierdzenie właściwy organ przeprowadza kontrolę na miejscu.

3. Właściwy organ zatwierdza zakład do celów określonej działalności wyłącznie jeżeli podmiot prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze wykazał, że spełnia odpowiednie wymogi prawa żywnościowego.

▼B

4. Właściwy organ może udzielić zatwierdzenia warunkowego, jeżeli wydaje się, iż zakład spełnia wszelkie wymogi w zakresie infrastruktury i wyposażenia. Organ ten udziela ostatecznego zatwierdzenia jedynie wówczas, gdy z kolejnej kontroli urzędowej przeprowadzonej w danym zakładzie w ciągu trzech miesięcy od momentu zatwierdzenia warunkowego wynika, iż zakład ten spełnia pozostałe stosowne wymogi prawa żywnościowego. Jeżeli dany zakład poczynił wyraźne postępy, lecz nadal nie spełnia wszystkich stosownych wymogów, właściwy organ może przedłużyć okres obowiązywania zatwierdzenia warunkowego. Zatwierdzenie warunkowe nie może jednak zostać wydane na okres przekraczający łącznie sześć miesięcy, z wyjątkiem statków przetwórni i statków zamrażalni pływających pod banderami państw członkowskich, dla których takie zatwierdzenie warunkowe nie może być wydane na okres przekraczający łącznie 12 miesięcy.

5. Właściwy organ poddaje zatwierdzenie zakładu przeglądowi podczas przeprowadzania kontroli urzędowych.

Artykuł 149

Środki przejściowe związane z uchyleniem dyrektyw 91/496/EWG i 97/78/WE

1. Stosowne przepisy dyrektyw 91/496/EWG i 97/78/WE regulujące kwestie, o których mowa w art. 47 ust. 2, art. 48, art. 51 ust. 1 lit. b), c) i d), art. 53 ust. 1 lit. a), art. 54 ust. 1 i 3 oraz art. 58 lit. a) niniejszego rozporządzenia nadal mają zastosowanie zamiast odpowiadających im przepisów niniejszego rozporządzenia do dnia 14 grudnia 2022 r. lub wcześniejszej daty, która zostanie określona w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu zmiany niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących daty, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Data ta stanowi datę rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów, które zostaną ustanowione na podstawie aktów delegowanych lub wykonawczych, o których mowa w art. 47 ust. 2, art. 48, art. 51 ust. 1 lit. b), c) i d), art. 53 ust. 1 lit. a), art. 54 ust. 1 i 3 oraz art. 58 ust. 1 lit. a).

Artykuł 150

Środki przejściowe związane z uchyleniem dyrektywy 96/23/WE

1. Właściwe organy w dalszym ciągu przeprowadzają kontrole urzędowe niezbędne w celu wykrycia obecności substancji i grup pozostałości wymienionych w załączniku I do dyrektywy 96/23/WE, stosując załączniki II, III i IV do tej dyrektywy zamiast odpowiadających im przepisów niniejszego rozporządzenia do dnia 14 grudnia 2022 r. lub wcześniejszej daty, która zostanie określona w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

2. Do dnia 14 grudnia 2022 r. lub wcześniejszej daty, która zostanie określona w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu nadal ma zastosowanie art. 29 ust. 1 i 2 dyrektywy 96/23/WE zamiast odpowiadających mu przepisów niniejszego rozporządzenia.

▼B

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu zmiany niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących wcześniejszej daty, o której mowa w niniejszym artykule ust. 1 i 2. Data ta jest datą rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów, które zostaną ustanowione na podstawie aktów delegowanych lub wykonawczych, o których mowa w art. 19 i 112.

Artykuł 151

Zmiany w dyrektywie 98/58/WE

W dyrektywie 98/58/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. »właściwe organy« oznaczają właściwe organy zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (►C1 Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1 ◄).”;

2) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 1;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie każdego roku do dnia 31 sierpnia przedkładają Komisji sprawozdanie roczne za poprzedni rok z kontroli przeprowadzonych przez właściwy organ w celu zweryfikowania zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Sprawozdaniu towarzyszy analiza najpoważniejszych ustaleń dotyczących wystąpienia niezgodności oraz krajowy plan działania na rzecz zapobiegania ich występowaniu lub ograniczenia ich w następnych latach. Komisja przekazuje państwom członkowskim streszczenia tych sprawozdań.”;

c) w ust. 3 uchyla się lit. a);

3) uchyla się art. 7.

Artykuł 152

Zmiany w dyrektywie 1999/74/WE

W dyrektywie 1999/74/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 1;

▼B

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie każdego roku do dnia 31 sierpnia przedkładają Komisji sprawozdanie roczne za poprzedni rok z inspekcji przeprowadzonych przez właściwy organ w celu zweryfikowania zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Sprawozdaniu towarzyszy analiza najpoważniejszych ustaleń dotyczących wystąpienia niezgodności oraz krajowy plan działania na rzecz zapobiegania ich występowaniu lub ograniczenia ich w następnych latach. Komisja przekazuje państwom członkowskim streszczenia tych sprawozdań.”;

c) w ust. 3 uchyla się lit. a);

2) uchyla się art. 9.

Artykuł 153

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 999/2001

W rozporządzeniu (WE) nr 999/2001 wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się art. 19 i 21;

2) w załączniku X uchyla się rozdziały A i B.

Artykuł 154

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1/2005 i powiązane środki przejściowe

1. W rozporządzeniu (WE) nr 1/2005 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) »punkt kontroli granicznej« oznacza punkt kontroli granicznej zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 38 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (►C1 Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1 ◄).”;

▼B

b) lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) »właściwe organy« oznaczają właściwe organy zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄”;

c) lit. i) otrzymuje brzmienie:

„i) »punkt wyjścia« oznacza punkt wyjścia zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 39 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄”;

d) lit. p) otrzymuje brzmienie:

„p) »urzędowy lekarz weterynarii« oznacza urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 32 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄”;

2) uchyla się art. 14, 15, 16 i 21, art. 22 ust. 2, art. 23, 24 i 26;

3) w art. 27 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 1;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie każdego roku do dnia 31 sierpnia przedkładają Komisji sprawozdanie roczne za poprzedni rok z inspekcji przeprowadzonych przez właściwy organ w celu zweryfikowania zgodności z wymaganiami niniejszego rozporządzenia. Sprawozdaniu towarzyszy analiza głównych stwierdzonych nieprawidłowości oraz plan działania mający na celu zaradzenie im.”;

4) uchyla się art. 28.

2. Art. 14, 15, 16 i 21, 22 ust. 2, art. 23, 24 i 26 rozporządzenia (WE) nr 1/2005 mają w dalszym ciągu zastosowanie zamiast odpowiadających im przepisów niniejszego rozporządzenia do dnia 14 grudnia 2022 r. lub wcześniejszej daty, która zostanie określona w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu zmiany niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących daty, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Data ta jest datą rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów, które zostaną ustanowione na podstawie aktów delegowanych lub wykonawczych, o których mowa w art. 21.

Artykuł 155

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 396/2005 i powiązane środki przejściowe

1. Uchyla się art. 26, 27, art. 28 ust. 1 i 2 oraz art. 30 rozporządzenia (WE) nr 396/2005.

▼B

2. Art. 26, art. 27 ust. 1 i art. 30 rozporządzenia (WE) nr 396/2005 mają w dalszym ciągu zastosowanie zamiast odpowiadających im przepisów niniejszego rozporządzenia do dnia 14 grudnia 2022 r. lub wcześniejszej daty, która zostanie określona w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących daty, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Data ta jest datą rozpoczęcia stosowania odpowiednich przepisów, które zostaną ustanowione na podstawie aktów delegowanych lub wykonawczych, o których mowa w art. 19.

Artykuł 156

Zmiany w dyrektywie 2007/43/WE

W dyrektywie 2007/43/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 ust. 1 lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) »właściwe organy« oznaczają właściwe organy zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ (*);

d) »urzędowy lekarz weterynarii« oznacza urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 32 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄;

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (►C1 Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1 ◄)”;

2) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 1;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie każdego roku do dnia 31 sierpnia przedkładają Komisji sprawozdanie roczne za poprzedni rok z inspekcji przeprowadzonych przez właściwy organ w celu zweryfikowania zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

▼B

Sprawozdaniu towarzyszy analiza najpoważniejszych ustaleń dotyczących wystąpienia niezgodności oraz krajowy plan działania na rzecz zapobiegania ich występowaniu lub ograniczenia ich w następnych latach. Komisja przekazuje państwom członkowskim streszczenia tych sprawozdań.”.

Artykuł 157

Zmiany w dyrektywie 2008/119/WE

W dyrektywie 2008/119/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) »właściwe organy« oznaczają właściwe organy zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ (*).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (►C1 Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1 ◄).”;

2) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 1 i 2;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie każdego roku do dnia 31 sierpnia przedkładają Komisji sprawozdanie roczne za poprzedni rok z inspekcji przeprowadzonych przez właściwy organ w celu zweryfikowania zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Sprawozdaniu towarzyszy analiza najpoważniejszych ustaleń dotyczących wystąpienia niezgodności oraz krajowy plan działania na rzecz zapobiegania ich występowaniu lub ograniczenia ich w następnych latach. Komisja przekazuje państwom członkowskim streszczenia tych sprawozdań.”;

3) uchyla się art. 9.

▼B

Artykuł 158

Zmiany w dyrektywie 2008/120/WE

W dyrektywie 2008/120/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) »właściwe organy« oznaczają właściwe organy zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ (*);

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (►C1 Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1 ◄).”;

2) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 1 i 2;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Państwa członkowskie każdego roku do dnia 31 sierpnia przedkładają Komisji sprawozdanie roczne za poprzedni rok z inspekcji przeprowadzonych przez właściwy organ w celu zweryfikowania zgodności z wymaganiami niniejszej dyrektywy. Sprawozdaniu towarzyszy analiza najpoważniejszych ustaleń dotyczących wystąpienia niezgodności oraz krajowy plan działania na rzecz zapobiegania ich występowaniu lub ograniczenia ich w następnych latach. Komisja przekazuje państwom członkowskim streszczenia tych sprawozdań.”;

3) uchyla się art. 10.

Artykuł 159

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1099/2009

W rozporządzeniu (WE) nr 1099/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 lit. q) otrzymuje brzmienie:

▼B

„q) »właściwe organy« oznaczają właściwe organy zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ (*);

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (►C1 Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1 ◄).”;

2) uchyla się art. 22.

Artykuł 160

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1069/2009

W rozporządzeniu (WE) nr 1069/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) »właściwe organy« oznaczają właściwe organy zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ (*);

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) ►C1 Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1 ◄).”;

▼B

b) pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15) »tranzyt« oznacza tranzyt zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 44 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄.”;

2) uchyla się art. 45, 49 i 50.

Artykuł 161

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009

W rozporządzeniu (WE) nr 1107/2009 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 68 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie każdego roku do dnia 31 sierpnia przedkładają Komisji sprawozdanie za poprzedni rok z zakresu i wyników kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu zweryfikowania zgodności z niniejszym rozporządzeniem.”;

b) uchyla się akapity drugi i trzeci;

2) w art. 78 ust. 1 uchyla się lit. n).

Artykuł 162

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1151/2012

W rozporządzeniu (UE) nr 1151/2012 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 36 wprowadza się następujące zmiany:

a) nagłówek otrzymuje brzmienie: „Przedmiot kontroli urzędowych”;

b) uchyla się ust. 1 i 2;

c) w ust. 3 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„3. Kontrole urzędowe przeprowadzane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ (*) obejmują:

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (►C1 Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1 ◄).”;

▼B

2) w art. 37 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności, które odnoszą się do produktów pochodzących z terytorium Unii, weryfikacja zgodności ze specyfikacją produktu przed jego wprowadzeniem do obrotu jest dokonywana przez:

a) właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 4 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄; lub

b) jednostki upoważnione zgodnie z definicją określoną w art. 3 pkt 5 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄;”

b) uchyla się ust. 3 akapit pierwszy;

c) w ust. 4 słowa „ust. 1 i 2” zastępuje się słowami: „ust. 2”;

3) uchyla się art. 38;

4) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 39

Jednostki upoważnione przeprowadzające kontrole w państwach trzecich

Jednostki upoważnione przeprowadzające kontrole w państwach trzecich, o których mowa w art. 37 ust. 2 lit. b), są akredytowane jako spełniające stosowną normę zharmonizowaną w zakresie »Oceny zgodności – wymogi dla organów certyfikujących produkty, procesy i usługi«. Te jednostki upoważnione mogą być akredytowane przez krajowy organ akredytacyjny w Unii zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 765/2008 lub przez organ akredytacyjny spoza Unii, będący sygnatariuszem wielostronnej umowy o uznawaniu pod auspicjami Międzynarodowego Forum Akredytacyjnego.”.

Artykuł 163

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 652/2014

W rozporządzeniu (UE) nr 652/2014 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 30 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu pokrycia kosztów ponoszonych przez nie w wyniku realizacji programów prac zatwierdzonych przez Komisję można udzielić dotacji:

▼B

a) laboratoriom referencyjnym Unii Europejskiej, o których mowa w art. 93 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄ (*) oraz ośrodkom referencyjnym Unii Europejskiej, o których mowa w art. 29 rozporządzenia (UE) 2016/1012 (**);

b) ośrodkom referencyjnym Unii Europejskiej do spraw dobrostanu zwierząt, o których mowa w art. 95 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄;

c) ośrodkom referencyjnym Unii Europejskiej na rzecz autentyczności i integralności łańcucha rolno-spożywczego, o których mowa w art. 97 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (►C1 Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1 ◄).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1012 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie zootechnicznych i genealogicznych warunków dotyczących hodowli zwierząt hodowlanych czystorasowych i mieszańców świni, handlu nimi i wprowadzania ich na terytorium Unii oraz handlu ich materiałem biologicznym wykorzystywanym do rozrodu i jego wprowadzania na terytorium Unii oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 652/2014, dyrektywy Rady 89/608/EWG i 90/425/EWG i uchylające niektóre akty w dziedzinie hodowli zwierząt (»rozporządzenie w sprawie hodowli zwierząt«) (Dz.U. L 171 z 29.6.2016, s. 66).”;

2) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 30a

Akredytacja krajowych laboratoriów referencyjnych do spraw zdrowia roślin

1. Krajowym laboratoriom referencyjnym, o których mowa w art. 100 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄, można udzielać

▼B

dotacji w odniesieniu do kosztów poniesionych w związku z uzyskaniem akredytacji zgodnie z normą EN ISO/IEC 17025 w zakresie stosowania metod laboratoryjnych analiz, badań i diagnostyki w celu zweryfikowania zgodności z przepisami dotyczącymi środków ochronnych przeciwko agrofagom roślin.

2. Dotacje mogą być przyznawane jedynemu krajowemu laboratorium referencyjnemu w każdym państwie członkowskim w odniesieniu do każdego laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej do spraw zdrowia roślin, do trzech lat po wyznaczeniu takiego laboratorium referencyjnego Unii Europejskiej.”.

Artykuł 164

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2016/429 i powiązane środki przejściowe

1. W rozporządzeniu (UE) 2016/429 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 33 otrzymuje brzmienie:

„33) »kontrola urzędowa« oznacza każdą formę kontroli przeprowadzaną zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady ►**C1** (UE) 2017/625 ◄ (*);

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ►**C1** (UE) 2017/625 ◄ z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (►**C1** Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1 ◄).”;

b) pkt 51 otrzymuje brzmienie:

„51) »Traces« oznacza składnik systemowy systemu IMSOC, o którym mowa w art. 131–136 rozporządzenia ►**C1** (UE) 2017/625 ◄”;

▼B

c) pkt 53 otrzymuje brzmienie:

„53) »urzędowy lekarz weterynarii« oznacza urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z definicją w art. 3 pkt 32 rozporządzenia (UE) nr …/…”;

d) pkt 55 otrzymuje brzmienie:

„55) »właściwy organ« oznacza centralny organ weterynaryjny państwa członkowskiego odpowiedzialny za organizację kontroli urzędowych i wszelkich innych czynności urzędowych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i rozporządzeniem ►C1 (UE) 2017/625 ◄, lub każdy inny organ, któremu została powierzona taka odpowiedzialność.”;

2) art. 229 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podmioty odpowiedzialne za daną przesyłkę przedstawiają przesyłki zwierząt, materiału biologicznego i produktów pochodzenia zwierzęcego z państw lub terytoriów trzecich do kontroli urzędowej, jak określono w art. 47 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄.”;

3) uchyla się art. 281.

2. Następujące przepisy stosuje się w dalszym ciągu w odniesieniu do kwestii uregulowanych rozporządzeniem (UE) 2016/429 do daty rozpoczęcia stosowania tego rozporządzenia:

a) art. 9 dyrektywy 89/662/EWG;

b) art. 10 dyrektywy 90/425/EWG;

c) art. 18 ust. 1, 3, 4, 5, 6, 7 i 8 dyrektywy 91/496/EWG;

d) art. 22 ust. 1, 3, 4, 5, 6 i 7 dyrektywy 97/78/WE.

3. Uwzględniając art. 14 rozporządzenia (UE) 2016/429 i niezależnie od daty rozpoczęcia stosowania przewidzianej w tym rozporządzeniu, do celów art. 31 ust. 2 niniejszego rozporządzenia warunek konieczny do jego zastosowania uznaje się za spełniony już od dnia 14 grudnia 2019 r.

Artykuł 165

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2016/2031 i odpowiednie przepisy przejściowe

1. W rozporządzeniu (UE) 2016/2031 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

▼B

„6) »właściwy organ« oznacza właściwe organy zgodnie z definicją w art. 3 pkt 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ (*);

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady ►C1 (UE) 2017/625 ◄ z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin, zmieniające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001, (WE) nr 396/2005, (WE) nr 1069/2009, (WE) nr 1107/2009, (UE) nr 1151/2012, (UE) nr 652/2014, (UE) 2016/429 i (UE) 2016/2031, rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 i (WE) nr 1099/2009 oraz dyrektywy Rady 98/58/WE, 1999/74/WE, 2007/43/WE, 2008/119/WE i 2008/120/WE, oraz uchylające rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 854/2004 i (WE) nr 882/2004, dyrektywy Rady 89/608/EWG, 89/662/EWG, 90/425/EWG, 91/496/EWG, 96/23/WE, 96/93/WE i 97/78/WE oraz decyzję Rady 92/438/EWG (rozporządzenie w sprawie kontroli urzędowych) (►C1 Dz.U. L 95 z 7.4.2017, s. 1 ◄).”;

2) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Urzędowe potwierdzenie przez właściwe organy dotyczące występowania agrofaga kwarantannowego dla Unii

W przypadku gdy właściwy organ podejrzewa występowanie agrofaga kwarantannowego dla Unii lub agrofaga objętego środkami przyjętymi zgodnie z art. 30 ust. 1 na części terytorium swojego państwa członkowskiego, na której wcześniej nie odnotowano występowania tego agrofaga, lub w przesyłce roślin, produktów roślinnych lub innych przedmiotów wprowadzonych, przeznaczonych do wprowadzenia lub przemieszczanych na terytorium Unii, lub otrzymał dowód dotyczący takiego występowania, natychmiast wprowadza niezbędne środki w celu urzędowego potwierdzenia na podstawie diagnozy laboratorium urzędowego, o którym mowa w art. 37 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄, czy dany agrofag tam występuje (»w celu urzędowego potwierdzenia«).

Dane państwa członkowskie – w oczekiwaniu na urzędowe potwierdzenie występowania tego agrofaga – wprowadzają w stosownych przypadkach środki fitosanitarne w celu wyeliminowania ryzyka rozprzestrzeniania się tego agrofaga.

Podejrzenie lub dowód, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu, mogą opierać się na wszelkich informacjach otrzymanych zgodnie z art. 14 i 15 lub na innym źródle.”;

3) w art. 11 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

▼B

„Powiadomienia na podstawie akapitu pierwszego dokonuje za pośrednictwem elektronicznego systemu powiadamiania, o którym mowa w art. 103, pojedynczy organ danego państwa członkowskiego, o którym to organie mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄.”;

4) w art. 25 ust. 2 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) role i obowiązki organów zaangażowanych w realizację planu w przypadku potwierdzenia lub podejrzenia wystąpienia danego agrofaga priorytetowego, jak również strukturę dowodzenia i procedury koordynacji działań, jakie mają być podejmowane przez właściwe organy, inne organy publiczne, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄, zaangażowane jednostki upoważnione lub osoby fizyczne, o których mowa w art. 28 ust. 1 tego rozporządzenia, laboratoria i podmioty profesjonalne, w tym, w stosownych przypadkach, koordynacji z sąsiednimi państwami członkowskimi i sąsiednimi państwami trzecimi;”;

5) art. 41 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W sytuacji wprowadzenia lub przemieszczania na terytorium Unii roślin, produktów roślinnych lub innych przedmiotów z naruszeniem ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki, o których mowa w art. 66 ust. 3 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄, oraz powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie za pośrednictwem elektronicznego systemu powiadamiania, o którym mowa w art. 103.

W stosownych przypadkach powiadomienia tego dokonuje się również wobec odnośnego państwa trzeciego, z którego rośliny, produkty roślinne lub inne przedmioty zostały wprowadzone na terytorium Unii.”;

6) art. 44 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W stosownych przypadkach Komisja przeprowadza w danym państwie trzecim postępowanie, zgodnie z art. 121 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄, aby sprawdzić, czy spełnione są warunki, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b) niniejszego artykułu.”;

7) w art. 49 ust. 6 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie za pośrednictwem elektronicznego systemu powiadamiania, o którym mowa w art. 103 niniejszego rozporządzenia, o każdym przypadku, w którym udzielono odmowy wprowadzenia roślin, produktów roślinnych lub innych przedmiotów, lub zakazano ich przemieszczania na terytorium Unii, ponieważ dane państwo członkowskie uznało, że naruszono zakaz, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi lit. c) niniejszego artykułu. W stosownych przypadkach powiadomienia te obejmują środki wprowadzone przez dane państwo członkowskie w odniesieniu do danych roślin, produktów roślinnych lub innych przedmiotów na podstawie art. 66 ust. 3 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄.”;

▼B

8) w art. 76 ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. W przypadku państwa trzeciego niebędącego umawiającą się stroną IPPC właściwy organ przyjmuje jedynie świadectwa fitosanitarne wydane przez organy, które są właściwe zgodnie z przepisami krajowymi tego państwa trzeciego i zgłoszone Komisji. Komisja informuje państwa członkowskie i podmioty o otrzymanych powiadomieniach za pośrednictwem elektronicznego systemu powiadamiania, o którym mowa w art. 103, zgodnie z art. 132 lit. a) rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 105, w celu uzupełnienia niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących warunków akceptacji, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, aby zapewnić wiarygodność świadectw.

5. Elektroniczne świadectwa fitosanitarne są akceptowane tylko wówczas, gdy są przekazywane poprzez zintegrowany system komputerowy, o którym mowa w art. 131 ust. 1 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄.”;

9) w art. 77 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy świadectwo fitosanitarne zostało wydane zgodnie z art. 71 ust. 1, 2 i 3, a dany właściwy organ uzna, że warunki, o których mowa w art. 76, nie zostały spełnione, unieważnia to świadectwo fitosanitarne i zapewnia, aby nie było ono już dołączane do danych roślin, produktów roślinnych lub innych przedmiotów. W takim przypadku właściwy organ wprowadza w odniesieniu do danych roślin, produktów roślinnych lub innych przedmiotów jeden ze środków określonych w art. 66 ust. 3 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄.”;

10) w art. 91 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Podmioty upoważnione wdrażające zatwierdzony plan zarządzania zagrożeniem agrofagami mogą podlegać kontrolom o zmniejszonej częstotliwości, o których mowa w art. 22 ust. 3 lit. b) rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄.”;

11) w art. 94 ust. 1, pierwszy akapit otrzymuje brzmienie:

„1. W drodze odstępstwa od art. 87 niniejszego rozporządzenia, jeżeli rośliny, produkty roślinne lub inne przedmioty wprowadzane są na terytorium Unii z państwa trzeciego, w przypadku którego do przemieszczania w Unii wymagany jest paszport roślin zgodnie z art. 79 ust. 1 i art. 80 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, paszport jest wydawany, jeżeli kontrole na podstawie art. 49 ust. 1 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄ dotyczące ich wprowadzenia wypadły pomyślnie i potwierdziły, że dana roślina, produkt roślinny lub inny przedmiot spełnia zasadnicze wymogi niezbędne do wydania paszportu roślin zgodnie z art. 85 niniejszego rozporządzenia oraz, w stosownych przypadkach, z art. 86 niniejszego rozporządzenia.”;

▼B

12) art. 100 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Elektroniczne fitosanitarne świadectwa eksportowe są przekazywane poprzez system IMSOC lub w drodze wymiany elektronicznej z tym systemem.”;

13) art. 101 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Elektroniczne fitosanitarne świadectwa reeksportowe są przekazywane poprzez system IMSOC lub w drodze wymiany elektronicznej z tym systemem.”;

14) art. 102 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Świadectwo przedeksportowe jest dołączone do roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów podczas ich przemieszczania na terytorium Unii, chyba że dane państwa członkowskie wymieniają się zawartymi w świadectwie informacjami poprzez system IMSOC lub w drodze wymiany elektronicznej z tym systemem.”;

15) art. 103 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 103

Ustanowienie elektronicznego systemu powiadamiania

Komisja ustanawia elektroniczny system do celów składania powiadomień przez państwa członkowskie.

System ten jest połączony i kompatybilny z systemem IMSOC.”;

16) art. 109 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Dyrektywa 2000/29/WE traci moc, bez uszczerbku dla art. 165 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia ►C1 (UE) 2017/625 ◄.”.

2. Odpowiednie artykuły dyrektywy 2000/29/WE stosuje się nadal w odniesieniu do spraw regulowanych przez art. 47 ust. 2, art. 48, art. 51 ust. 1 lit. b), c) i d), art. 53 ust. 1 lit. a), art. 54 ust. 1 i 3 oraz art. 58 lit. a) niniejszego rozporządzenia zamiast tych wymienionych przepisów do dnia 14 grudnia 2022 r. lub do następującej po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia wcześniejszej daty, która zostanie określony w akcie delegowanym przyjętym zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 144, w celu zmiany niniejszego rozporządzenia, aktów delegowanych dotyczących daty, o której mowa w ust. 2 niniejszego artykułu.

4. Bez uszczerbku dla ust. 2 i 3 niniejszego artykułu oraz daty rozpoczęcia stosowania, o której mowa w art. 167 ust. 1, Komisja przyjmuje akty delegowane, o których mowa w art. 53 ust. 1 lit. a) i e), w odniesieniu do towarów, o których mowa w art. 47 ust. 1 lit. c), najpóźniej 12 miesięcy przed datą rozpoczęcia ich stosowania.

▼B

Artykuł 166

Środki przejściowe dotyczące przyjmowania aktów delegowanych i wykonawczych

Bez uszczerbku dla dat rozpoczęcia stosowania określonych w art. 167 oraz przepisów przejściowych przewidzianych w niniejszym rozdziale, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych i wykonawczych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu od dnia 28 kwietnia 2017 r. Akty te obowiązują od daty rozpoczęcia stosowania zgodnie z art. 167, bez uszczerbku dla przepisów przejściowych przewidzianych w niniejszym rozdziale.

Artykuł 167

Wejście w życie i stosowanie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

O ile nie przewidziano inaczej w ust. 2–4, niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 14 grudnia 2019 r.

2. W dziedzinie regulowanej przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2 lit. g), art. 34 ust. 1, 2 i 3, art. 37 ust. 4 lit. e) oraz art. 37 ust. 5 stosuje się od dnia 29 kwietnia 2022 r.

3. Od dnia 28 kwietnia 2018 r. stosuje się art. 92–101 niniejszego rozporządzenia zamiast art. 32 i 33 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, które zostało uchylone niniejszym rozporządzeniem.

4. Art. 163 stosuje się od dnia 28 kwietnia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

TERYTORIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 3 PKT 40 OPRÓCZ TERYTORIÓW, DO KTÓRYCH STOSUJE SIĘ ART. 1 UST. 2 LIT. G)

1. Terytorium Królestwa Belgii
2. Terytorium Republiki Bułgarii
3. Terytorium Republiki Czeskiej
4. Terytorium Królestwa Danii z wyjątkiem Wysp Owczych oraz Grenlandii
5. Terytorium Republiki Federalnej Niemiec
6. Terytorium Republiki Estońskiej
7. Terytorium Irlandii
8. Terytorium Republiki Greckiej
9. Terytorium Królestwa Hiszpanii z wyjątkiem Ceuty i Melilli
10. Terytorium Republiki Francuskiej
11. Terytorium Republiki Chorwacji
12. Terytorium Republiki Włoskiej
13. Terytorium Republiki Cypryjskiej
14. Terytorium Republiki Łotewskiej
15. Terytorium Republiki Litewskiej
16. Terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga
17. Terytorium Węgier
18. Terytorium Republiki Malty
19. Terytorium Królestwa Niderlandów w Europie
20. Terytorium Republiki Austrii
21. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej
22. Terytorium Republiki Portugalskiej
23. Terytorium Rumunii
24. Terytorium Republiki Słowenii
25. Terytorium Republiki Słowackiej
26. Terytorium Republiki Finlandii
27. Terytorium Królestwa Szwecji
28. Terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

▼B

ZAŁĄCZNIK II

SZKOLENIA PRACOWNIKÓW WŁAŚCIWYCH ORGANÓW

ROZDZIAŁ I

Przedmiot szkolenia pracowników przeprowadzających kontrole urzędowe i inne czynności urzędowe

1. Różne metody i techniki kontroli, takie jak inspekcja, weryfikacja, badanie przesiewowe, ukierunkowane badanie przesiewowe, pobieranie próbek oraz laboratoryjne analizy, badania i diagnostyka

2. Procedury kontroli

3. Przepisy, o których mowa w art. 1 ust. 2

4. Ocena niezgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2

5. Zagrożenia na etapie produkcji, przetwarzania i dystrybucji zwierząt i towarów

6. Różne etapy produkcji, przetwarzania i dystrybucji oraz możliwe ryzyka dla zdrowia ludzi, a w stosownych przypadkach dla zdrowia zwierząt i roślin, dla dobrostanu zwierząt, dla środowiska

7. Ocena stosowania procedur HACCP i dobrych praktyk rolniczych

8. Systemy zarządzania takie jak programy zapewniania jakości, którymi zarządzają podmioty, oraz ocena tych systemów w zakresie, w jakim są one właściwe dla wymogów określonych w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 2

9. Systemy certyfikacji urzędowej

10. Rozwiązania awaryjne na wypadek zagrożenia, w tym komunikacja między państwami członkowskimi a Komisją

11. Postępowania sądowe i skutki kontroli urzędowych

12. Badanie dokumentów pisemnych oraz innych zapisów, łącznie z odnoszącymi się do międzylaboratoryjnych badań porównawczych, akredytacji i oceny ryzyka, które mogą być istotne dla oceny zgodności z przepisami, o których mowa w art. 1 ust. 2; może to również obejmować aspekty finansowe i handlowe

13. Procedury i wymogi dotyczące kontroli zwierząt i towarów wprowadzanych do Unii z państw trzecich

14. Wszelkie inne dziedziny niezbędne do zapewnienia, by kontrole urzędowe były przeprowadzane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem

ROZDZIAŁ II

Obszary tematyczne objęte zakresem procedur kontroli

1. Organizacja właściwych organów oraz stosunki między właściwymi organami centralnymi a organami, którym powierzyły one zadania przeprowadzania kontroli urzędowych lub innych czynności urzędowych

2. Stosunki między właściwymi organami a jednostkami upoważnionymi lub osobami fizycznymi, którym przekazano zadania związane z kontrolami urzędowymi lub innymi czynnościami urzędowymi

3. Określenie celów, jakie mają być osiągnięte

4. Zadania, funkcje i obowiązki pracowników

▼B

5. Procedury pobierania próbek, metody i techniki kontroli, w tym laboratoryjne analizy, badania i diagnostyka, interpretacja wyników i podjętych w ich następstwie decyzji

6. Programy badań przesiewowych i ukierunkowanych badań przesiewowych

7. Wzajemna pomoc w przypadku, gdy kontrole urzędowe wymagają podjęcia działań przez więcej niż jedno państwo członkowskie

8. Działania, które należy podjąć w następstwie kontroli urzędowych

9. Współpraca z innymi służbami i departamentami, które mogą mieć odpowiednie obowiązki, lub z podmiotami

10. Sprawdzenie stosowności metod pobierania próbek i metod laboratoryjnych analiz, badań oraz diagnostyki

11. Wszelkie inne działania lub informacje niezbędne do efektywnego funkcjonowania kontroli urzędowych

▼B

ZAŁĄCZNIK III

CHARAKTERYSTKA METOD ANALIZY

1. Metody analizy i wyniki pomiarów powinny być scharakteryzowane przy wykorzystaniu następujących kryteriów:

   a) dokładności (poprawności i precyzji),

   b) możliwości stosowania (matryca i zakres stężeń),

   c) granicy wykrywalności,

   d) granicy oznaczalności,

   e) precyzji,

   f) powtarzalności,

   g) odtwarzalności,

   h) odzysku,

   i) selektywności,

   j) czułości,

   k) liniowości,

   l) niepewności pomiarów,

   m) innych kryteriów, które mogą być wybrane w zależności od potrzeb.

2. Wartości precyzji, o której mowa w pkt 1 lit. e), uzyskuje się albo w badaniu międzylaboratoryjnym, które zostało przeprowadzone zgodnie z uznanym międzynarodowo protokołem w sprawie badań międzylaboratoryjnych (np. ISO 5725 „Dokładność (poprawność i precyzja) metod pomiarowych i wyników pomiarów”), albo – w przypadku gdy zostały ustalone kryteria skuteczności metod analitycznych – wartości precyzji oparte są na badaniach kryteriów zgodności. Wartości powtarzalności i odtwarzalności wyraża się w formie uznanej międzynarodowo (np. 95-procentowy przedział ufności, jak określono w ISO 5725 „Dokładność (poprawność i precyzja) metod pomiarowych i wyników pomiarów”). Wyniki badania międzylaboratoryjnego zostają opublikowane lub są dostępne nieodpłatnie.

3. Metody analizy stosowane jednolicie do różnych grup towarów powinny mieć pierwszeństwo przed metodami stosowanymi jedynie do poszczególnych towarów.

4. W sytuacjach gdy metody analizy mogą zostać zwalidowane jedynie w ramach jednego laboratorium, metody te powinny zostać zwalidowane zgodnie z uznanymi międzynarodowo protokołami lub wytycznymi naukowymi, lub gdy kryteria skuteczności metod analitycznych zostały ustalone, powinny opierać się na badaniach zgodności z kryteriami.

5. Metody analizy przyjęte na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny być zredagowane w zalecanym przez ISO standardowym układzie dla metod analizy.

▼B

ZAŁĄCZNIK IV

ROZDZIAŁ I

Opłaty lub należności za kontrole urzędowe przesyłek zwierząt i towarów wprowadzanych do unii

I. PRZESYŁKI ŻYWYCH ZWIERZĄT

a) Bydło, koniowate, świnie, owce, kozy, drób, króliki i drobne ptaki łowne lub dziczyzna drobna, dziki i dziko żyjące przeżuwacze:

— 55 EUR za przesyłkę – do 6 ton, oraz

— 9 EUR za tonę – powyżej 6 i do 46 ton, lub

— 420 EUR za przesyłkę powyżej 46 ton.

b) Zwierzęta innych gatunków:

— 55 EUR za przesyłkę – do 46 ton, lub

— 420 EUR za przesyłkę powyżej 46 ton.

II. PRZESYŁKI MIĘSA

— 55 EUR za przesyłkę – do 6 ton, oraz

— 9 EUR za tonę – powyżej 6 i do 46 ton, lub

— 420 EUR za przesyłkę powyżej 46 ton.

III. PRZESYŁKI PRODUKTÓW RYBOŁÓWSTWA

a) Produkty rybołówstwa nie luzem:

(i) 55 EUR za przesyłkę – do 6 ton; oraz

(ii) 9 EUR za tonę – powyżej 6 ton i do 46 ton; lub

(iii) 420 EUR za przesyłkę powyżej 46 ton.

b) Produkty rybołówstwa transportowane luzem:

(i) 600 EUR za statek z ładunkiem produktów rybnych do 500 ton;

(ii) 1 200 EUR za statek z ładunkiem produktów rybnych powyżej 500 ton i do 1 000 ton;

(iii) 2 400 EUR za statek z ładunkiem produktów rybnych powyżej 1 000 ton i do 2 000 ton;

(iv) 3 600 EUR za statek z ładunkiem produktów rybnych do 2 000 ton.

IV. PRZESYŁKI PRODUKTÓW MIĘSNYCH, MIĘSA DROBIOWEGO, MIĘSA Z DZICZYZNY, MIĘSA KRÓLICZEGO LUB MIĘSA ZWIERZĄT DZIKICH UTRZYMYWANYCH W WARUNKACH FERMOWYCH

a) 55 EUR za przesyłkę – do 6 ton; oraz

b) 9 EUR za tonę – powyżej 6 ton i do 46 ton; lub

c) 420 EUR za przesyłkę powyżej 46 ton.

▼B

V. PRZESYŁKI INNYCH PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO PRZEZNACZONYCH DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI NIE BĘDĄCYCH PRODUKTAMI MIĘSNYMI PRZEZNACZONYMI DO SPOŻYCIA PRZEZ LUDZI

a) Inne produkty pochodzenia zwierzęcego – nietransportowane luzem – przeznaczone do spożycia przez ludzi;

(i) 55 EUR za przesyłkę – do 6 ton; oraz

(ii) 9 EUR za tonę – powyżej 6 ton i do 46 ton; lub

(iii) 420 EUR za przesyłkę powyżej 46 ton.

b) Inne produkty pochodzenia zwierzęcego – transportowane luzem – przeznaczone do spożycia przez ludzi:

(i) 600 EUR za statek z ładunkiem produktów do 500 ton;

(ii) 1 200 EUR za statek z ładunkiem produktów powyżej 500 ton i do 1 000 ton;

(iii) 2 400 EUR za statek z ładunkiem produktów powyżej 1 000 ton i do 2 000 ton;

(iv) 3 600 EUR za statek z ładunkiem produktów powyżej 2000 ton.

VI. PRZESYŁKI PRODUKTÓW UBOCZNYCH POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO I PASZ POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

a) Przesyłki produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego i pasz pochodzenia zwierzęcego nietransportowanych luzem:

(i) 55 EUR za przesyłkę – do 6 ton; oraz

(ii) 9 EUR za tonę – powyżej 6 ton i do 46 ton; lub

(iii) 420 EUR za przesyłkę powyżej 46 ton.

b) Produkty uboczne pochodzenia zwierzęcego i pasze pochodzenia zwierzęcego, transportowane luzem:

(i) 600 EUR za statek z ładunkiem produktów do 500 ton;

(ii) 1 200 EUR za statek z ładunkiem produktów powyżej 500 ton i do 1 000 ton;

(iii) 2 400 EUR za statek z ładunkiem produktów powyżej 1 000 ton i do 2 000 ton;

(iv) 3 600 EUR za statek z ładunkiem produktów powyżej 2 000 ton.

VII. PRZESYŁKI ZWIERZĄT I TOWARÓW Z PAŃSTW TRZECICH W TRANZYCIE LUB PRZEŁADUNKU

30 EUR za przesyłkę oraz 20 EUR za kwadrans pracy każdego członka personelu biorącego udział w kontrolach.

VIII. PRZESYŁKI ROŚLIN, PRODUKTÓW ROŚLINNYCH I INNYCH PRODUKTÓW, PRZEDMIOTÓW I MATERIAŁÓW, KTÓRE MOGĄ BYĆ SIEDLISKIEM AGROFAGÓW ROŚLIN LUB JE ROZPRZESTRZENIAĆ

a) W przypadku kontroli dokumentacji: 7 EUR za przesyłkę.

b) W przypadku kontroli identyfikacyjnych:

(i) 7 EUR za przesyłkę nie większą niż ładunek ciężarówki, wagonu kolejowego lub kontenera porównywalnych rozmiarów;

(ii) 14 EUR za przesyłkę większą niż opisana powyżej.

▼B

c) W przypadku kontroli zdrowia roślin, zgodnie z następującymi specyfikacjami:

(i) sadzonki, siewki (poza leśnym materiałem rozmnożeniowym), młode rośliny truskawek lub warzyw:

— 17,5 EUR za przesyłkę o liczebności do 10 000 sztuk,

— 0,70 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 1 000 sztuk,

— 140 EUR za przesyłkę – opłata maksymalna;

(ii) krzewy, drzewa (inne niż cięte drzewka choinkowe), inne drzewne rośliny szkółkowe, w tym leśny materiał rozmnożeniowy (inny niż nasiona):

— 17,5 EUR za przesyłkę o liczebności do 10 000 sztuk,

— 0,44 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 1 000 sztuk,

— 140 EUR za przesyłkę – opłata maksymalna;

(iii) cebule, bulwocebule, kłącza, bulwy – przeznaczone do sadzenia (inne niż bulwy ziemniaków):

— 17,5 EUR za przesyłkę o wadze do 200 kg,

— 0,16 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 10 kg,

— 140 EUR za przesyłkę – opłata maksymalna;

(iv) materiał siewny, kultura tkankowa:

— 7,5 EUR za przesyłkę o wadze do 100 kg,

— 0,175 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 10 kg,

— 140 EUR za przesyłkę – opłata maksymalna;

(v) inne rośliny przeznaczone do sadzenia niewymienione nigdzie indziej w niniejszym punkcie:

— 17,5 EUR za przesyłkę o liczebności do 5 000 sztuk,

— 0,18 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 100 sztuk,

— 140 EUR za przesyłkę – opłata maksymalna;

(vi) kwiaty cięte:

— 17,5 EUR za przesyłkę o liczebności do 20 000 sztuk,

— 0,14 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 1 000 sztuk,

— 140 EUR za przesyłkę – opłata maksymalna;

(vii) gałęzie z ulistnieniem, części drzew iglastych (innych niż cięte drzewka choinkowe):

— 17,5 EUR za przesyłkę o wadze do 100 kg,

— 1,75 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 100 kg,

— 140 EUR za przesyłkę – opłata maksymalna;

(viii) cięte drzewka choinkowe:

— 17,5 EUR za przesyłkę o liczebności do 1 000 sztuk,

— 1,75 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 100 sztuk,

— 140 EUR za przesyłkę – opłata maksymalna;

(ix) liście roślin takich jak zioła, przyprawy i warzywa liściaste:

— 17,5 EUR za przesyłkę o wadze do 100 kg,

▼B

— 1,75 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 10 kg,

— 140 EUR za przesyłkę – opłata maksymalna;

(x) owoce, warzywa (inne niż warzywa liściaste):

— 17,5 EUR za przesyłkę o wadze do 25 000 kg,

— 0,7 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 1 000 kg;

(xi) bulwy ziemniaków:

— 52,5 EUR za przesyłkę o wadze do 25 000 kg,

— 52,5 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 25 000 kg;

(xii) drewno (inne niż kora):

— 17,5 EUR za przesyłkę o objętości do 1000 m^3,

— 0,175 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 10 m^3;

(xiii) gleba i podłoże uprawowe, kora:

— 17,5 EUR za przesyłkę o wadze do 25 000 kg,

— 0,7 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 1 000 kg,

— 140 EUR za przesyłkę – opłata maksymalna;

(xiv) zboże:

— 17,5 EUR za przesyłkę o wadze do 25 000 kg,

— 0,7 EUR za przesyłkę za każde dodatkowe 1 000 kg,

— 700 EUR za przesyłkę – opłata maksymalna;

(xv) inne rośliny lub produkty roślinne niewymienione gdzie indziej w niniejszym punkcie:

— 17,5 EUR za przesyłkę.

W przypadku gdy przesyłka nie składa się wyłącznie z produktów uwzględnionych w danym tiret, części tej przesyłki składające się z produktów uwzględnionych w opisie danego tiret (partia lub partie) traktuje się jako osobne przesyłki.

ROZDZIAŁ II

Opłaty lub należności za kontrole urzędowe w ubojniach, w zakładach rozbioru mięsa, w zakładach przetwarzania dziczyzny, kontrole produkcji mleka oraz wytwarzania i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa i akwakultury

I. OPŁATY LUB NALEŻNOŚCI ZA KONTROLE URZĘDOWE W UBOJNIACH

a) Mięso wołowe:

(i) dorosłe bydło: 5 EUR/zwierzę;

(ii) młode bydło: 2 EUR/zwierzę;

b) mięso koniowatych jednokopytnych 3 EUR/zwierzę;

c) mięso wieprzowe: zwierzęta o wadze tuszy:

(i) mniejszej niż 25 kg: 0,5 EUR/zwierzę;

(ii) równej lub większej niż 25 kg: 1 EUR/zwierzę;

d) mięso owcze i kozie: zwierzęta o wadze tuszy:

▼B

(i) mniejszej niż 12 kg: 0,15 EUR/zwierzę;

(ii) równej lub większej niż 12 kg: 0,25 EUR/zwierzę;

e) mięso drobiowe:

(i) drób gatunku *Gallus* i perlice: 0,005 EUR/zwierzę;

(ii) kaczki i gęsi: 0,01 EUR/zwierzę;

(iii) indyki: 0,025 EUR/zwierzę;

(iv) mięso królików hodowlanych: 0,005 EUR/zwierzę;

(v) przepiórki i kuropatwy: 0,002 EUR/zwierzę.

II. OPŁATY LUB NALEŻNOŚCI ZA KONTROLE URZĘDOWE W ZAKŁADACH ROZBIORU MIĘSA

Na tonę mięsa:

a) wołowina, cielęcina, wieprzowina, zwierzęta jednokopytne/koniowate, owce i mięso kozie: 2 EUR;

b) drób i mięso królików hodowlanych: 1,5 EUR;

c) mięso zwierząt dzikich utrzymywanych w warunkach fermowych i mięso zwierząt łownych:

— drobne ptaki łowne i dziczyzna drobna: 1,5 EUR,

— mięso ptaków bezgrzebieniowych (struś, emu, nandou): 3 EUR,

— dziki i przeżuwacze: 2 EUR.

III. OPŁATY LUB NALEŻNOŚCI ZA KONTROLE URZĘDOWE W ZAKŁADACH PRZETWARZANIA DZICZYZNY

a) drobne ptaki łowne: 0,005 EUR/zwierzę;

b) dziczyzna drobna: 0,01 EUR/zwierzę;

c) ptaki bezgrzebieniowe: 0,5 EUR/zwierzę;

d) ssaki lądowe:

(i) dzik: 1,5 EUR/zwierzę;

(ii) przeżuwacze: 0,5 EUR/zwierzę.

IV. OPŁATY LUB NALEŻNOŚCI ZA KONTROLE URZĘDOWE PRODUKCJI MLEKA

a) 1 EUR za 30 ton;

a następnie

b) 0,5 EUR za tonę.

V. OPŁATY LUB NALEŻNOŚCI ZA KONTROLE URZĘDOWE WYTWARZANIA I WPROWADZANIA DO OBROTU PRODUKTÓW RYBOŁÓWSTWA I AKWAKULTURY

a) Pierwsze wprowadzenie na rynek produktów rybołówstwa i akwakultury:

(i) 1 EUR za tonę za pierwszych 50 ton w miesiącu;

(ii) następnie: 0,5 EUR/tonę.

b) Pierwsza sprzedaż na rynku rybnym

(i) 0,5 EUR za tonę za pierwszych 50 ton w miesiącu;

(ii) następnie: 0,25 EUR/tonę;

c) Pierwsza sprzedaż w przypadku braku lub niewystarczającego oznaczenia stopnia świeżości lub rozmiaru:

(i) 1 EUR za tonę za pierwszych 50 ton w miesiącu;

(ii) następnie: 0,5 EUR/tonę.

▼B

ZAŁĄCZNIK V

TABELE KORELACJI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 146 UST. 2

1. Rozporządzenie (WE) nr 882/2004

Rozporządzenie (WE) nr 882/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1 akapit pierwszy	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 1 akapit drugi	art. 1 ust. 2
art. 1 ust. 2	art. 1 ust. 4
art. 1 ust. 3	—
art. 1 ust. 4	—
art. 2	art. 3
art. 3 ust. 1	art. 9 ust. 1
art. 3 ust. 2	art. 9 ust. 4
art. 3 ust. 3	art. 10
art. 3 ust. 4	art. 9 ust. 6
art. 3 ust. 5	art. 9 ust. 6
art. 3 ust. 6	art. 9 ust. 7
art. 3 ust. 7	—
art. 4 ust. 1	art. 4 ust. 1
art. 4 ust. 2	art. 5 ust. 1 lit. a), c), d), e), f) g) i i)
art. 4 ust. 3	art. 4 ust. 2
art. 4 ust. 4	art. 5 ust. 1 lit. b)
art. 4 ust. 5	art. 5 ust. 5
art. 4 ust. 6	art. 6 ust. 1
art. 4 ust. 7	—
art. 5 ust. 1 akapit pierwszy	art. 28 ust. 1
art. 5 ust. 1 akapit drugi	—
art. 5 ust. 1 akapit trzeci	art. 31 ust. 3
art. 5 ust. 2 lit. a), b), c) i f)	art. 29
art. 5 ust. 2 lit. d)	—
art. 5 ust. 2 lit. e)	art. 32
art. 5 ust. 3	art. 33
art. 5 ust. 4	—
art. 6	art. 5 ust. 4
art. 7 ust. 1 akapit pierwszy	art. 11 ust. 1 akapit pierwszy
art. 7 ust. 1 akapit drugi lit. a)	art. 11 ust. 1 akapit drugi
art. 7 ust. 1 akapit drugi lit. b)	—
art. 7 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 8 ust. 1
art. 7 ust. 2 zdanie drugie	—
art. 7 ust. 2 zdanie trzecie	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 882/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 7 ust. 3	art. 8 ust. 3
art. 8 ust. 1	art. 12 ust. 1
art. 8 ust. 2	art. 5 ust. 1 lit. h)
art. 8 ust. 3 lit. a)	art. 12 ust. 2
art. 8 ust. 3 lit. b)	art. 12 ust. 3
art. 8 ust. 4	—
art. 9 ust. 1	art. 13 ust. 1 akapit pierwszy
art. 9 ust. 2	art. 13 ust. 1 akapit drugi
art. 9 ust. 3	art. 13 ust. 2
art. 10	art. 14
art. 11 ust. 1	art. 34 ust. 1 i 2
art. 11 ust. 2	—
art. 11 ust. 3	art. 34 ust. 4
art. 11 ust. 4	art. 34 ust. 6
art. 11 ust. 5	art. 35 ust. 1
art. 11 ust. 6	art. 35 ust. 2
art. 11 ust. 7	art. 34 ust. 5
art. 12 ust. 1	art. 37 ust. 1
art. 12 ust. 2	art. 37 ust. 4 lit. e)
art. 12 ust. 3	art. 37 ust. 5 lit. c)
art. 12 ust. 4	art. 39 ust. 2
art. 13	art. 115
art. 14 ust. 1	—
art. 14 ust. 2	art. 45 ust. 3
art. 14 ust. 3	—
art. 15 ust. 1	art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze
art. 15 ust. 2	art. 44 ust. 3 i 5
art. 15 ust. 3	art. 44 ust. 3 i 5
art. 15 ust. 4	—
art. 15 ust. 5	art. 47 ust. 1 lit. d) i ust. 2 lit. b) oraz art. 54 ust. 3 zdanie pierwsze
art. 16 ust. 1	art. 45 ust. 1
art. 16 ust. 2	art. 44 ust. 2
art. 16 ust. 3 zdanie pierwsze	art. 45 ust. 2
art. 16 ust. 3 zdanie drugie	art. 34 ust. 5
art. 17 ust. 1 tiret pierwsze	art. 59 ust. 1
art. 17 ust. 1 tiret drugie	art. 56 ust. 1, 3 lit. a) i ust. 4 oraz art. 58
art. 17 ust. 2	—
art. 18	art. 65 ust. 1, 2 i 3
art. 19 ust. 1	art. 66 ust. 1 i 3

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 882/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 19 ust. 2 lit. a)	art. 67
art. 19 ust. 2 lit. b)	art. 66 ust. 6
art. 19 ust. 3	art. 66 ust. 5
art. 19 ust. 4	art. 7
art. 20	art. 71
art. 21 ust. 1	art. 72 ust. 1
art. 21 ust. 2	art. 69
art. 21 ust. 3	art. 66 ust. 1
art. 21 ust. 4	art. 66 ust. 5
art. 22	art. 66 ust. 7, art. 67 zdanie ostatnie i art. 69 ust. 4
art. 23 ust. 1	art. 73 ust. 1
art. 23 ust. 2	art. 73 ust. 2 i art. 74
art. 23 ust. 3	art. 73 ust. 3
art. 23 ust. 4	art. 73 ust. 2
art. 23 ust. 5	art. 73 ust. 4 lit. a)
art. 23 ust. 6	art. 73 ust. 2 lit. c) i ust. 4 lit. b)
art. 23 ust. 7	art. 74
art. 23 ust. 8	art. 74
art. 24 ust. 1	art. 75 ust. 1
art. 24 ust. 2	art. 57
art. 24 ust. 3	art. 46
art. 24 ust. 4	art. 76
art. 25 ust. 1	—
art. 25 ust. 2 lit. a)	—
art. 25 ust. 2 lit. b)	art. 77 ust. 1 lit. c)
art. 25 ust. 2 lit. c)	art. 77 ust. 1 lit. f)
art. 25 ust. 2 lit. d)	art. 48 lit. c) i d) oraz art. 77 ust. 1 lit. e) i k)
art. 25 ust. 2 lit. e)	—
art. 25 ust. 2 lit. f)	art. 70
art. 25 ust. 2 lit. g)	art. 77 ust. 1 lit. h)
art. 25 ust. 2 lit. h)	art. 46 ust. 2 lit. b)
art. 26	art. 78 ust. 1
art. 27 ust. 1	art. 80
art. 27 ust. 2	art. 79
art. 27 ust. 3	—
art. 27 ust. 4	art. 79 ust. 1
art. 27 ust. 5	—
art. 27 ust. 6	—
art. 27 ust. 7	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 882/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 27 ust. 8	art. 84 ust. 2
art. 27 ust. 9	art. 83 ust. 1
art. 27 ust. 10	—
art. 27 ust. 11	art. 84 ust. 1
art. 27 ust. 12 zdanie pierwsze	art. 85
art. 27 ust. 12 zdanie drugie	—
art. 28	—
art. 29	—
art. 30 ust. 1 lit. a)	art. 87
art. 30 ust. 1 lit. b)	art. 90 lit. a)
art. 30 ust. 1 lit. c)	art. 88 ust. 2
art. 30 ust. 1 lit. d)	art. 90 lit. b) i f)
art. 30 ust. 1 lit. e)	art. 90 lit. c)
art. 30 ust. 1 lit. f)	art. 90 lit. d)
art. 30 ust. 1 lit. g)	art. 90 lit. e)
art. 30 ust. 2 lit. a)	art. 89 ust. 1 lit. f)
art. 30 ust. 2 lit. b)	art. 89 ust. 1 lit. d)
art. 30 ust. 3	—
art. 31	—
art. 32 ust. 1 lit. a)	art. 94 ust. 2 lit. a)
art. 32 ust. 1 lit. b)	art. 94 ust. 2 lit. c)
art. 32 ust. 1 lit. c)	art. 94 ust. 2 lit. d)
art. 32 ust. 1 lit. d)	art. 94 ust. 2 lit. e)
art. 32 ust. 1 lit. e)	art. 94 ust. 2 lit. f)
art. 32 ust. 1 lit. f)	art. 94 ust. 2 lit. h)
art. 32 ust. 2 lit. a)	art. 94 ust. 2 lit. a), c) i d)
art. 32 ust. 2 lit. b)	art. 94 ust. 2 lit. i)
art. 32 ust. 2 lit. c)	art. 94 ust. 2 lit. e)
art. 32 ust. 2 lit. d)	art. 94 ust. 2 lit. h)
art. 32 ust. 2 lit. e)	art. 94 ust. 2 lit. e)
art. 32 ust. 3	art. 93 ust. 3 lit. a)
art. 32 ust. 4 lit. a)	art. 93 ust. 3 lit. c)
art. 32 ust. 4 lit. b)	art. 93 ust. 3 lit. d)
art. 32 ust. 4 lit. c)	art. 93 ust. 3 lit. d)
art. 32 ust. 4 lit. d)	art. 8
art. 32 ust. 4 lit. e)	art. 93 ust. 3 lit. e)
art. 32 ust. 4 lit. f)	art. 94 ust. 2 lit. k) ppkt (iii)
art. 32 ust. 4 lit. g)	art. 93 ust. 3 lit. e)
art. 32 ust. 4 lit. h)	art. 93 ust. 3 lit. f)

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 882/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 32 ust. 5	art. 99 ust. 1
art. 32 ust. 6	art. 99 ust. 2
art. 32 ust. 7	—
art. 32 ust. 8 zdanie pierwsze	art. 99 ust. 3
art. 32 ust. 8 zdanie drugie	art. 99 ust. 4
art. 32 ust. 9	—
art. 33 ust. 1	art. 100 ust. 1
art. 33 ust. 2	art. 100 ust. 1
art. 33 ust. 3	art. 100 ust. 2
art. 33 ust. 4	art. 100 ust. 4
art. 33 ust. 5	art. 100 ust. 5
art. 33 ust. 6	art. 101 ust. 2
art. 33 ust. 7	—
art. 34 ust. 1	art. 102 ust. 1
art. 34 ust. 2	art. 102 ust. 1 i 2
art. 34 ust. 3	art. 102 ust. 3
art. 35 ust. 1	art. 103 ust. 1
art. 35 ust. 2	art. 103 ust. 3
art. 35 ust. 3	art. 103 ust. 2
art. 35 ust. 4	—
art. 36 ust. 1	art. 104 ust. 1 lit. c)
art. 36 ust. 2 zdanie pierwsze	—
art. 36 ust. 2 zdanie drugie	art. 104 ust. 2
art. 36 ust. 3 akapit pierwszy	art. 104 ust. 3 zdanie pierwsze
art. 36 ust. 3 akapit drugi	—
art. 36 ust. 3 akapit trzeci zdanie pierwsze	art. 104 ust. 3 lit. c)
art. 36 ust. 3 akapit trzeci zdanie drugie	art. 104 ust. 3 lit. b)
art. 36 ust. 4	art. 104 ust. 3 lit. a)
art. 37 ust. 1	art. 105 ust. 1
art. 37 ust. 2	art. 105 ust. 2
art. 38 ust. 1	art. 106 ust. 1
art. 38 ust. 2	art. 106 ust. 2 lit. c)
art. 38 ust. 3	art. 106 ust. 3
art. 39 ust. 1	art. 107 ust. 1
art. 39 ust. 2	art. 107 ust. 2
art. 40 ust. 1	art. 108 ust. 1
art. 40 ust. 2	—
art. 40 ust. 3	art. 108 ust. 2
art. 40 ust. 4	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 882/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 41	art. 109 ust. 1
art. 42 ust. 1 lit. a)	—
art. 42 ust. 1 lit. b)	art. 111 ust. 2
art. 42 ust. 1 lit. c)	art. 111 ust. 3
art. 42 ust. 2	art. 110 ust. 2
art. 42 ust. 3	art. 111 ust. 2
art. 43 ust. 1 zdanie pierwsze	—
art. 43 ust. 1 zdanie drugie	—
art. 43 ust. 1 lit. a)	—
art. 43 ust. 1 lit. b)	—
art. 43 ust. 1 lit. c)	—
art. 43 ust. 1 lit. d)–j)	—
art. 43 ust. 1 lit. k)	—
art. 43 ust. 2	—
art. 44 ust. 1	art. 113 ust. 1
art. 44 ust. 2	—
art. 44 ust. 3	art. 113 ust. 1
art. 44 ust. 4 akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 114 ust. 1
art. 44 ust. 4 akapit pierwszy zdanie drugie	art. 114 ust. 2
art. 44 ust. 5	—
art. 44 ust. 6	art. 114 ust. 1
art. 45 ust. 1	art. 116 ust. 1, 2 i 4
art. 45 ust. 2	art. 116 ust. 3
art. 45 ust. 3	art. 117
art. 45 ust. 4	art. 118
art. 45 ust. 5	art. 119
art. 45 ust. 6	—
art. 46 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 120 ust. 1
art. 46 ust. 1 zdanie drugie	art. 120 ust. 4
art. 46 ust. 1 zdanie trzecie	art. 120 ust. 2
art. 46 ust. 2	art. 120 ust. 3
art. 46 ust. 3	art. 121
art. 46 ust. 4	—
art. 46 ust. 5	—
art. 46 ust. 6	art. 122
art. 46 ust. 7	art. 123
art. 47 ust. 1	art. 125 ust. 1 lit. a)–e)
art. 47 ust. 2	art. 125 ust. 2
art. 47 ust. 3	art. 125 ust. 1 lit. f) i g)

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 882/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 47 ust. 4	—
art. 47 ust. 5	—
art. 48 ust. 1	art. 126 ust. 1
art. 48 ust. 2	art. 126 ust. 2
art. 48 ust. 3	art. 127 ust. 1 i 2
art. 48 ust. 4	art. 127 ust. 3
art. 48 ust. 5 zdanie pierwsze	art. 127 ust. 3 lit. f)
art. 48 ust. 5 zdanie drugie i trzecie	—
art. 49	art. 129
art. 50	—
art. 51 ust. 1	art. 130 ust. 1 i 2
art. 51 ust. 2	art. 130 ust. 3
art. 51 ust. 3	—
art. 52	art. 124
art. 53	art. 112
art. 54 ust. 1	art. 138 ust. 1
art. 54 ust. 2	art. 138 ust. 2
art. 54 ust. 3	art. 138 ust. 3
art. 54 ust. 4	art. 105 ust. 1
art. 54 ust. 5	art. 138 ust. 4
art. 55 ust. 1	art. 139 ust. 1
art. 55 ust. 2	art. 139 ust. 1
art. 56 ust. 1	art. 141 ust. 1
art. 56 ust. 2 lit. a)	—
art. 56 ust. 2 lit. b)	art. 141 ust. 2
art. 57–61	—
art. 62	art. 145
art. 63 ust. 1	—
art. 63 ust. 2	art. 25
art. 64 akapit pierwszy	art. 142 ust. 1
art. 64 pkt 1	art. 142 ust. 1
art. 64 pkt 2	art. 142 ust. 2
art. 65	—
art. 66	—
art. 67	—
załącznik I	załącznik I
załącznik II	załącznik II
załącznik III	załącznik III
załącznik IV	—

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 882/2004	Niniejsze rozporządzenie
załącznik V	—
załącznik VI	art. 81 i art. 82 ust. 2
załącznik VII	—
załącznik VIII	—

2. Dyrektywa 96/23/WE

Dyrektywa 96/23/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	—
art. 2 lit. a)	art. 19
art. 2 lit. b)	—
art. 2 lit. c)	art. 19
art. 2 lit. d)	art. 3 ust. 3
art. 2 lit. e)	art. 19
art. 2 lit. f)	art. 37 ust. 1
art. 2 lit. g)	—
art. 2 lit. h)	art. 19
art. 2 lit. i)	—
art. 3	art. 9 ust. 1 i 2, art. 19, art. 109 ust. 1 i art. 112
art. 4 ust. 1	art. 4 ust. 1
art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 2 lit. a), art. 109 ust. 2 i art. 113
art. 4 ust. 3	—
art. 5	art. 111 ust. 2 i 3, art. 113 ust. 1 lit. a) i art. 110 ust. 2
art. 6	art. 19 ust. 2 lit. a) i b)
art. 7	art. 110 ust. 2
art. 8 ust. 1	—
art. 8 ust. 2	—
art. 8 ust. 3, 4 i 5	art. 11, 113 i 114
art. 9 pkt A	—
art. 9 pkt B	—
art. 10	art. 15
art. 11 ust. 1 i 2	art. 9 i 10
art. 11 ust. 3	art. 19 lit. c), art. 137 i 138
art. 12 akapit pierwszy	art. 9 ust. 4
art. 12 akapit drugi	art. 15
art. 13	art. 19 ust. 2 lit. c), art. 137 i 138
art. 14 ust. 1	art. 100 i 101
art. 14 ust. 2	art. 93

▼B

Dyrektywa 96/23/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 15 ust. 1 akapit pierwszy	art. 19 ust. 2 lit. a) i b)
art. 15 ust. 1 akapit drugi	art. 34 ust. 6
art. 15 ust. 1 akapit trzeci	—
art. 15 ust. 2 akapit pierwszy	art. 34 ust. 6
art. 15 ust. 2 akapit drugi	art. 35 ust. 3
art. 15 ust. 3 akapit pierwszy, drugi i trzeci	art. 19 ust. 2 lit. c) i art. 138
art. 15 ust. 3 akapit czwarty	art. 65–72
art. 16 ust. 1	art. 105 ust. 1, art. 108 ust. 1 i art. 138
art. 16 ust. 2 i 3	art. 19 ust. 2 lit. c) i art. 138
art. 17	art. 19 ust. 2 lit. c) i art. 138
art. 18	art. 19 ust. 2 lit. c) i art. 138
art. 19	art. 138 ust. 4
art. 20 ust. 1	art. 102–108
art. 20 ust. 2 akapit pierwszy	art. 106 ust. 1 i 2
art. 20 ust. 2 akapit drugi	art. 106 ust. 3
art. 20 ust. 2 akapit trzeci i czwarty	art. 108 ust. 1
art. 20 ust. 2 akapit piąty i szósty	art. 108 ust. 2
art. 21	art. 116, 117 i 119
art. 22	art. 137
art. 23	art. 19 ust. 2 lit. c) i art. 138
art. 24 pkt 1 i 2	art. 18 ust. 2 lit. d), art. 19 ust. 2 lit. c), art. 137 i 138
art. 24 pkt 3	art. 18 ust. 2 lit. d), art. 19 ust. 2 lit. c) i art. 138
art. 25	art. 19 ust. 2 lit. c) i art. 138 ust. 2
art. 26	art. 7
art. 27	art. 139
art. 28	art. 139
art. 29 ust. 1 i 2	art. 125, 126, 127 i 129
art. 29 ust. 3	art. 47–64
art. 29 ust. 4	art. 113 ust. 1
art. 30 ust. 1 i 2	art. 65–72
art. 30 ust. 3	art. 129 ust. 3
art. 31	art. 78–85
art. 33	art. 145
art. 34	art. 19 ust. 2 lit. a) i b)
art. 35	—
art. 36	—

▼B

Dyrektywa 96/23/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 37	—
art. 38	—
art. 39	—
załącznik I	art. 19 ust. 2 lit. a) i b)
załącznik II	art. 19 ust. 2 lit. a) i b)
załącznik III	art. 19 ust. 2 lit. a) i b)
załącznik IV	art. 19 ust. 2 lit. a) i b)

3. Dyrektywy 89/662/EWG i 90/425/EWG

Dyrektywa 89/662/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	—
art. 2 pkt 1, 2 i 3	—
art. 2 pkt 4	art. 3 pkt 3
art. 2 pkt 5	art. 3 pkt 32
art. 3 ust. 1 akapit pierwszy i drugi	—
art. 3 ust. 1 akapit trzeci	art. 9 ust. 1
art. 3 ust. 1 akapit czwarty	art. 137 ust. 2 i 3 oraz art. 138
art. 3 ust. 2	—
art. 3 ust. 3	—
art. 4 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 9 ust. 1, art. 10, 137 i 138
art. 4 ust. 1 tiret pierwsze	art. 9 ust. 6 lit. a)
art. 4 ust. 1 tiret drugie	—
art. 4 ust. 2	art. 139
art. 5 ust. 1 lit. a) akapit pierwszy	art. 9
art. 5 ust. 1 lit. a) akapit drugi	art. 137 ust. 2 i 3
art. 5 ust. 1 lit. b)	—
art. 5 ust. 2	—
art. 5 ust. 3 lit. a), b) i d)	—
art. 5 ust. 3 lit. c)	art. 9 ust. 7
art. 5 ust. 4 i 5	—
art. 6 ust. 1	art. 49
art. 6 ust. 2	—
art. 7 ust. 1	art. 102–108 i art. 138
art. 7 ust. 2	—
art. 8 ust. 1	art. 102–108
art. 8 ust. 2	art. 7 i art. 138 ust. 3
art. 8 ust. 3	art. 138 ust. 4
art. 9	—
art. 10	art. 4 ust. 1

▼B

Dyrektywa 89/662/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 11	art. 10, 14 i 15
art. 12	—
art. 13	—
art. 14	—
art. 15	—
art. 16 ust. 1	art. 113 ust. 1
art. 16 ust. 2	—
art. 16 ust. 3	art. 113 ust. 2
art. 17	art. 145
art. 18	art. 145
art. 19	—
art. 20	—
art. 22	—
art. 23	—
załącznik A	—
załącznik B	—

Dyrektywa 90/425/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	—
art. 2 pkt 1–5	—
art. 2 pkt 6	art. 3 pkt 3
art. 2 pkt 7	art. 3 pkt 32
art. 3 ust. 1 i 2	—
art. 3 ust. 3	art. 9, art. 137 ust. 2 i 3 oraz art. 138
art. 3 ust. 4	—
art. 4 ust. 1	art. 9
art. 4 ust. 2	—
art. 4 ust. 3	art. 139
art. 5 ust. 1 lit. a) akapit pierwszy	art. 9
art. 5 ust. 1 lit. a) akapit drugi	art. 137 ust. 2 i 3
art. 5 ust. 1 lit. b) ppkt (i) akapit pierwszy	—
art. 5 ust. 1 lit. b) ppkt (i) akapit drugi	art. 9
art. 5 ust. 1 lit. b) ppkt (ii), (iii) i (iv)	—
art. 5 ust. 2 lit. a) akapit pierwszy	art. 9 ust. 7
art. 5 ust. 2 lit. a) akapit drugi i trzeci	—
art. 5 ust. 2 lit. b)	—
art. 5 ust. 3	—
art. 6	—

▼B

Dyrektywa 90/425/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 7 ust. 1	art. 49
art. 7 ust. 2	—
art. 8 ust. 1	art. 102–108 i art. 138
art. 8 ust. 2	—
art. 9 ust. 1	art. 102–108
art. 9 ust. 2	art. 7 i art. 138 ust. 3
art. 9 ust. 3	art. 138 ust. 4
art. 9 ust. 4	—
art. 10	—
art. 11	art. 4 ust. 1
art. 12	—
art. 13	art. 10, 14 i 15
art. 14	—
art. 15	—
art. 16	—
art. 17	art. 145
art. 18	art. 145
art. 19	art. 145
art. 20	art. 131, 132, 133 i 134
art. 21	—
art. 22 ust. 1	art. 113 ust. 1
art. 22 ust. 2	—
art. 22 ust. 3	art. 113 ust. 2
art. 23	—
art. 24	—
art. 26	—
art. 27	—
załącznik A	—
załącznik B	—
załącznik C	—

4. Dyrektywy 97/78/EWG i 91/496/EWG

Dyrektywa 97/78/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	—
art. 2	art. 3
art. 2 ust. 2 lit. a)	art. 3 pkt 19
art. 2 ust. 2 lit. b)	art. 3 pkt 41
art. 2 ust. 2 lit. c)	art. 3 pkt 42
art. 2 ust. 2 lit. d)	art. 3 pkt 43

▼B

Dyrektywa 97/78/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 2 ust. 2 lit. e)	—
art. 2 ust. 2 lit. f)	art. 3 pkt 37
art. 2 ust. 2 lit. g)	art. 3 pkt 38
art. 2 ust. 2 lit. h)	—
art. 2 ust. 2 lit. i)	—
art. 2 ust. 2 lit. j)	—
art. 2 ust. 2 lit. k)	art. 3 pkt 3
art. 3 ust. 1 i 2	art. 47 ust. 1
art. 3 ust. 3	art. 15, art. 56 ust. 1 i 3
art. 3 ust. 4	art. 57
art. 3 ust. 5	art. 47 ust. 2 i 3 oraz art. 58
art. 4 ust. 1	art. 49 ust. 2
art. 4 ust. 2	—
art. 4 ust. 3 i 4	art. 49 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 52
art. 4 ust. 5	art. 52
art. 5 ust. 1	art. 56 ust. 3 lit. b) i art. 56 ust. 4
art. 5 ust. 2	art. 50 ust. 4
art. 5 ust. 3	art. 50 ust. 2 i 3
art. 5 ust. 4	art. 58
art. 6 ust. 1 lit. a) akapit pierwszy	art. 64 ust. 1
art. 6 ust. 1 lit. a) akapit drugi	art. 64 ust. 2
art. 6 ust. 1 lit. b)	—
art. 6 ust. 2	art. 59 i 62
art. 6 ust. 3	art. 63
art. 6 ust. 4	art. 60 ust. 1 i art. 63 ust. 3
art. 6 ust. 5	—
art. 6 ust. 6	art. 60 ust. 2, art. 62 ust. 3, art. 63 ust. 5, art. 64 ust. 2 i 4
art. 7 ust. 1	art. 50 ust. 1
art. 7 ust. 2	art. 49 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 52
art. 7 ust. 3	art. 57
art. 7 ust. 4	art. 50 ust. 2, art. 55 i art. 56 ust. 4
art. 7 ust. 5	—
art. 7 ust. 6	art. 52 i 58
art. 8 ust. 1	—
art. 8 ust. 2	art. 77 ust. 1 lit. b)
art. 8 ust. 3, 4, 5, 6 i 7	art. 77 ust. 2
art. 9	art. 51 ust. 1 lit. b) i c)
Art. 10 ust. 1, 2 i 4	art. 54 ust. 2
art. 10 ust. 3	—

▼B

Dyrektywa 97/78/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 11	art. 51 ust. 1 lit. d)
art. 12	art. 48 lit. h) i art. 77 ust. 1 lit. k)
art. 13	art. 77 ust. 1 lit. c)
art. 14	—
art. 15	art. 77 ust. 1 lit. h)
art. 16 ust. 1 lit. a)	art. 48 lit. d)
art. 16 ust. 1 lit. b)	art. 48 lit. e)
art. 16 ust. 1 lit. c)	art. 48 lit. c)
art. 16 ust. 1 lit. d)	art. 48 lit. g)
art. 16 ust. 1 lit. e)	art. 48 lit. a)
art. 16 ust. 1 lit. f)	art. 48 lit. b)
art. 16 ust. 2	—
art. 16 ust. 3	—
art. 16 ust. 4	art. 77 ust. 1 lit. c) i f)
art. 17 ust. 1	art. 66 ust. 3
art. 17 ust. 2	art. 66 ust. 1, 2 i 3
art. 17 ust. 2 lit. a)	art. 66 ust. 3 lit. b), art. 69 i art. 72
art. 17 ust. 2 lit. a) tiret pierwsze	—
art. 17 ust. 2 lit. a) tiret drugie	art. 68 ust. 1 lit. a)
art. 17 ust. 2 lit. b)	art. 69
art. 17 ust. 3	art. 65 ust. 4, 5 i 6
art. 17 ust. 4	—
art. 17 ust. 5	art. 66 ust. 7 i art. 69 ust. 4
art. 17 ust. 6	—
art. 17 ust. 7	art. 65 ust. 6, art. 70 i art. 71 ust. 3
art. 18	art. 64 ust. 2
art. 19 ust. 1	art. 77 ust. 1 lit. g)
art. 19 ust. 2	art. 77 ust. 1 lit. a)
art. 19 ust. 3	art. 64 ust. 3 lit. a) i ust. 4
art. 20 ust. 1	art. 65
art. 20 ust. 2	—
art. 22 ust. 1	—
art. 22 ust. 2	art. 67
art. 22 ust. 3	—
art. 22 ust. 4	—
art. 22 ust. 5	—
art. 22 ust. 6	—
art. 22 ust. 7	—

▼B

Dyrektywa 97/78/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 24	art. 65 ust. 4, 5 i 6
art. 24 ust. 3	art. 73 i 129
art. 25 ust. 1	art. 102–108
art. 25 ust. 2	art. 7
art. 25 ust. 3	—
art. 26	art. 130 ust. 5 i 6
art. 27	art. 5 ust. 4 oraz art. 130 ust. 1 i 6
art. 28	—
art. 29	—
art. 30	—
art. 31	—
art. 32	—
art. 33	—
art. 34	—
art. 35	—
art. 36	—
załącznik I	załącznik I
załącznik II	art. 64
załącznik III	art. 52

Dyrektywa 91/496/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	—
art. 2 ust. 1	—
art. 2 ust. 2 lit. a)	art. 3 pkt 41
art. 2 ust. 2 lit. b)	art. 3 pkt 42
art. 2 ust. 2 lit. c)	art. 3 pkt 43
art. 2 ust. 2 lit. d)	—
art. 2 ust. 2 lit. e)	art. 3 pkt 37
art. 2 ust. 2 lit. f)	art. 3 pkt 38
art. 3 ust. 1 lit. a)	art. 56 ust. 1 i ust. 3 lit. a) oraz art. 58 lit. b)
art. 3 ust. 1 lit. b)	art. 47 ust. 1 i art. 66 ust. 2
art. 3 ust. 1 lit. c) ppkt (i)	art. 56 ust. 3 lit. b) i ust. 5 oraz art. 57
art. 3 ust. 1 lit. c) ppkt (ii)	art. 79 ust. 1
art. 3 ust. 1 lit. d)	art. 57
art. 3 ust. 2	—
art. 4 ust. 1	art. 49 ust. 1 oraz art. 52
art. 4 ust. 2	art. 49 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 52
art. 4 ust. 3	art. 51 ust. 1 lit. c)
art. 4 ust. 4	art. 79 ust. 1

▼B

Dyrektywa 91/496/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 4 ust. 5	art. 5 ust. 4, art. 51 ust. 1 lit. c) i art. 52
art. 5	art. 55, art. 56 ust. 3 lit. b), art. 56 ust. 5, art. 57, art. 58 lit. a) i art. 66 ust. 1
art. 6 ust. 1	—
art. 6 ust. 2 lit. a)	art. 64 ust. 1 i 2
art. 6 ust. 2 lit. b)	art. 64 ust. 1
art. 6 ust. 2 lit. c)	art. 59
art. 6 ust. 2 lit. d)	art. 64 ust. 3 lit. a) i art. 64 ust. 4
art. 6 ust. 3	art. 60
art. 6 ust. 3 lit. a)	art. 60 ust. 1 lit. c)
art. 6 ust. 3 lit. b)	art. 60 ust. 1 lit. c)
art. 6 ust. 3 lit. c)	art. 59 ust. 2 i art. 64 ust. 3
art. 6 ust. 3 lit. d)	—
art. 6 ust. 3 lit. e)	art. 59 ust. 2 i art. 64 ust. 3
art. 6 ust. 3 lit. f)	art. 59 ust. 2 i art. 64 ust. 3
art. 6 ust. 3 lit. g)	—
art. 6 ust. 4	art. 59 i art. 60 ust. 1
art. 6 ust. 5	art. 60 ust. 2
art. 7 ust. 1 tiret pierwsze	art. 50 ust. 2
art. 7 ust. 1 tiret drugie	art. 56 ust. 3 lit. b), art. 56 ust. 5 i art. 58
art. 7 ust. 1 tiret trzecie	art. 50 ust. 1
art. 7 ust. 2	art. 58
art. 7 ust. 3	—
art. 8	art. 53 ust. 1 lit. b)
art. 9	art. 51 ust. 1 lit. d)
art. 10	art. 66 ust. 2
art. 11 ust. 1	art. 65
art. 11 ust. 2	—
art. 12 ust. 1	art. 66, 68 i 69
art. 12 ust. 2	art. 66 ust. 3 i art. 9
art. 12 ust. 3	art. 70, art. 71 ust. 3 i art. 72 ust. 3
art. 12 ust. 4	—
art. 12 ust. 5	—
art. 13	art. 64 ust. 2
art. 14	—
art. 15	art. 79 ust. 1
art. 16	art. 54
art. 17	art. 7
art. 17a	—

▼B

Dyrektywa 91/496/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 18 ust. 1	—
art. 18 ust. 2	art. 67
art. 18 ust. 3	—
art. 18 ust. 4	—
art. 18 ust. 5	—
art. 18 ust. 6	—
art. 18 ust. 7	—
art. 18 ust. 8	—
art. 19	art. 116 i 117
art. 20	art. 102–108
art. 21	art. 130 ust. 5 i 6
art. 22	—
art. 23	—
art. 24	—
art. 25	—
art. 26	—
art. 27	—
art. 28	—
art. 29	—
art. 30	—
art. 31	—
załącznik A	art. 64
załącznik B	art. 66 ust. 2

5. Dyrektywa 96/93/WE

Dyrektywa 96/93/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	—
art. 2 ust. 1 akapit pierwszy	—
art. 2 ust. 1 akapit drugi	art. 3 pkt 26
art. 2 ust. 2	art. 3
art. 3 ust. 1	art. 88 ust. 2 lit. b)
art. 3 ust. 2	art. 88 ust. 3 lit. a) i b)
art. 3 ust. 3	art. 89 ust. 1 lit. b)
art. 3 ust. 4	art. 88 ust. 3 lit. b)
art. 3 ust. 5	art. 90
art. 4 ust. 1	art. 88 ust. 2 lit. a) i art. 89 ust. 2

▼B

Dyrektywa 96/93/WE	Niniejsze rozporządzenie
art. 4 ust. 2	art. 89 ust. 1 lit. c)
art. 4 ust. 3	art. 89 ust. 1 lit. e)
art. 5	art. 89 ust. 2
art. 6	art. 129
art. 7	art. 145
art. 8	—
art. 9	—
art. 10	—

6. Dyrektywa 89/608/EWG

Dyrektywa 89/608/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	—
art. 2	—
art. 3	art. 102–108
art. 4	art. 102–108
art. 5	art. 102–108
art. 6	art. 102–108
art. 7	art. 102–108
art. 8	art. 102–108
art. 9	art. 102–108
art. 10	art. 8 i art. 102–108
art. 11	—
art. 12	art. 102–108
art. 13	—
art. 14	—
art. 15	art. 8 i art. 102–108
art. 16	—
art. 17	—
art. 18	—
art. 19	—
art. 20	—

7. Decyzja 92/438/EWG

Decyzja 92/438/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 131–136
art. 2	—
art. 3	art. 131–136
art. 4	art. 131–136

▼B

Decyzja 92/438/EWG	Niniejsze rozporządzenie
art. 5	art. 131–136
art. 6	art. 64 ust. 3 lit. f)
art. 7	—
art. 8	—
art. 9	—
art. 10	—
art. 11	—
art. 12	—
art. 13	—
art. 14	—
art. 15	—
załącznik I	art. 131–136
załącznik II	art. 131–136
załącznik III	art. 131–136

8. Rozporządzenie (WE) nr 854/2004

Rozporządzenie (WE) nr 854/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 2 lit. a)
art. 1 ust. 1a	—
art. 1 ust. 2	—
art. 1 ust. 3	—
art. 2 ust. 1 lit. c)	art. 3 pkt 3
art. 2 ust. 1 lit. f)	art. 3 pkt 32
art. 2 ust. 1 lit. g)	—
art. 2 ust. 1 lit. h)	art. 3 pkt 49
art. 2 ust. 1 lit. i)	—
art. 2 ust. 2	—
art. 3	art. 148
art. 4 ust. 1	art. 15 ust. 1 i 2
art. 4 ust. 2	art. 18 ust. 1
art. 4 ust. 3	art. 18
art. 4 ust. 4	art. 18 ust. 2 lit. d) oraz art. 18 ust. 8 lit. a)
art. 4 ust. 5	art. 18 ust. 2 lit. d) oraz art. 18 ust. 8 lit. a)
art. 4 ust. 6	—
art. 4 ust. 7	art. 17 lit. a) i b) oraz art. 18 ust. 2 lit. d) i ust. 5
art. 4 ust. 8	art. 9 ust. 1 i art. 18 ust. 8 lit. a)
art. 4 ust. 9	art. 9 ust. 1 i art. 18 ust. 8 lit. a)
art. 5 ust. 1	art. 17, art. 18 ust. 1 i 2, art. 18 ust. 7 lit. a) i b) oraz art. 18 ust. 8 lit. a) i d)
art. 5 ust. 2	art. 17 lit. a) i b), art. 18 ust. 4, ust. 5 i ust. 8 lit. e)

▼B

Rozporządzenie (WE) nr 854/2004	Niniejsze rozporządzenie
art. 5 ust. 3	art. 18 ust. 8 lit. c) i art. 138
art. 5 ust. 4	art. 17 lit. a) i b) i art. 18 ust. 5, ust. 7 lit. a), b), e) i j) oraz ust. 8 lit. a) i d)
art. 5 ust. 5	art. 5 ust. 1 lit. e), g) i h)
art. 5 ust. 6	art. 18 ust. 3, ust. 4 i ust. 7 lit. k)
art. 5 ust. 7	art. 18 ust. 7 lit. j)
art. 6	art. 18 ust. 6, art. 18 ust. 7 lit. g) oraz art. 18 ust. 8 lit. b)
art. 7	art. 18 ust. 8 lit. a)
art. 8	art. 18 ust. 8 lit. a)
art. 10	—
art. 11	art. 126 i 127
art. 12	art. 126
art. 13	art. 126 i 127
art. 14	art. 126
art. 15 ust. 1	art. 18 ust. 1 i art. 15 ust. 8 lit. a)
art. 15 ust. 2	art. 126
art. 15 ust. 3	art. 18 ust. 8 lit. a)
art. 15 ust. 4	art. 18 ust. 8 lit. a)
art. 16 akapit pierwszy	art. 18 ust. 7
art. 16 akapit drugi	art. 18 ust. 8
art. 17 ust. 1	art. 18 ust. 7 i 8
art. 17 ust. 2	art. 18 ust. 7
art. 17 ust. 3–7, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 4 lit. a) ppkt (iii)	—
art. 17 ust. 3–8 stosowane do przypadków, o których mowa w ust. 4 lit. a) ppkt (iii)	art. 18 ust. 9
art. 18	art. 18 ust. 7 i 8
art. 19	art. 145
art. 20	—
art. 21 ust. 1	art. 114
art. 22	art. 167
załącznik I	art. 17, art. 18 ust. 1, 2, 3 i 4, ust. 7 lit. a), b), c), d), f), j) i k), ust. 8 lit. a), c), d) i e)
załącznik II	art. 18 ust. 1, 6, ust. 7 lit. g) oraz ust. 8 lit. a) i b)
załącznik III	art. 18 ust. 1 i ust. 8 lit. a)
załącznik IV	art. 18 ust. 1 i ust. 8 lit. a) i f)
załącznik V	art. 126
załącznik VI	art. 126